

MAANPUOLUSTAJA

Maanpuolustuskiltojen jäsenlehti • 2/2026

**Pohjoismaiset kiltapäivät 2026 – Nordic meeting 2026
Eksjö Sweden**

**Maanpuolustuskiltojen liitto ry
Yhdistää | Tukee | Vaikuttaa**

Suomen sotilaat.

Vapaaehtoisen maanpuolustustyön ansiomitali

Pronssimitalin voi
esittää tai anoa myös
itselleen, jos mitalisääntöjen
ehdot täyttyvät.

Hopeamitali myönnetään
erityisansioista ja vain
ulkopuolisesta esityksestä.

Lunastushinnat ovat
100 € + postikulut (pronssi) ja
250 € + postikulut (hopea).

Hakemuslomakkeita ja sääntöjä voi
tilata Suomen Sotilaasta tai tulostaa
lehden kotisivuilta osoitteesta:
www.suomensotilas.fi

Arvopohjainen kiltatyö

Kiltatoiminta on paljon
enemmän kuin tapah-
tumia, kokouksia ja
perinteen vaalimista.
Se on arvojen kantamista ajas-
sa, sukupolvelta toiselle. Kun
Maanpuolustuskiltojen liitto tar-
kastelee omaa rooliaan osana
vapaaehtoista maanpuolustusta,
on syytä pysähtyä sen äärelle,
mikä tekee kiltatyöstä ainutlaa-
tuisen: arvopohja, joka ei horju,
vaikka maailma ympärillä muut-
tuu.

Kiltatyön ytimessä on kun-
nioitus. Kunnioitus niitä koh-
taan, jotka ovat taistelleet ja
palvelleet ennen meitä. Kunni-
oitus niitä kohtaan, jotka tänään kantavat vastuuta
maanpuolustuksesta. Ja kunnioitus niitä kohtaan,
jotka tulevat meidän jälkeemme. Tämä kunnioitus
ei synny itsestään. Se syntyy teoista, kohtaamisista,
yhteisistä hetkistä ja siitä, että kiltojen jäsenet teke-
vät työtä sydämellä.

Arvopohjainen kiltatyö on myös velvollisuutta.
Velvollisuutta pitää yllä perinnettä, joka on meil-
le uskottu. Velvollisuutta toimia esimerkkinä nuo-
remmille sukupolville. Velvollisuutta rakentaa yh-
teiskuntaa, jossa maanpuolustustahto on vahva ja
jossa ymmärretään, miksi perinteillä on merkitystä.
Velvollisuutta olla läsnä – niin juhlassa kuin arjessa.

Mutta ennen kaikkea kiltatyö on tahtoa. Tahtoa
toimia yhdessä. Tahtoa rakentaa yhteisöä, joka kan-

taa. Tahtoa pitää kiinni arvois-
ta, jotka ovat kestäneet vuosi-
satoja. Tahtoa katsoa eteenpäin
ja nähdä, että perinne ei ole
vain menneisyyden varjo, vaan
tulevaisuuden valo.

Arvopohjainen kiltatyö nä-
kyy siinä, miten kiltojen jä-
senet suhtautuvat tehtäväänsä:
ei velvollisuutena, vaan mah-
dollisuutena. Mahdollisuutena
vahvistaa yhteisöllisyyttä, tu-
kea maanpuolustusta ja raken-
taa siltoja menneisyyden ja tu-
levaisuuden välille. Se näkyy
siinä, että kiltojen toiminta on
avointa, osallistavaa ja arvos-
tavaa. Siinä, että perinne ei ole

vain historiaa, vaan elävä osa tämän päivän maan-
puolustusta.

Maanpuolustuskiltojen liiton tehtävä on tukea
tätä työtä. Vahvistaa kiltojen toimintaa, tarjota yh-
teisiä suuntaviivoja ja varmistaa, että arvopohja
säilyy kirkkaana. Meidän tehtävämme on huoleh-
tia siitä, että **kunnia, velvollisuus** ja **tahto** eivät
ole vain sanoja tunnuksessa, vaan todellisia, koet-
tavia ja jaettuja arvoja.

Arvopohjainen kiltatyö on tulevaisuuden kiltä-
työtä. Se on työtä, joka kantaa yli sukupolvien. Se
on työtä, joka rakentaa yhteistä turvallisuutta. Ja
se on työtä, joka pitää meidät kiinni siinä, mikä
on tärkeää: perinteessä, yhteisössä ja suomalaises-
sa maanpuolustustahdossa.

FM Tuula Rahkonen
MPKL:n hallituksen jäsen
Porin prikaatin killan varapuheenjohtaja

s. 40

Spur Ride 2026 suoritettiin Finferupissa Tanskassa 28.–31.7.2026.

s. 62

Kansainvälistä yhteistyötä naisten vapaaehtoisessa maanpuolustustyössä

Pohjoismaiset kiltapäivät Eksjön varuskunnassa Ruotsissa s. 6

Maanpuolustaja
Maanpuolustuskiltojen liitto ry:n jäsenlehti
www.mpk.fi

Toimitus
MPKL ry, Döbelninkatu 2,
00260 Helsinki
www.mpk.fi

Jäsenmaksu- ja jäsenrekisteriasiat
Joel Eklund
p. (09) 4056 2010 (klo 10-14)
jasenasiat@mpkl.fi

Vastaava päätoimittaja
Anu Johansson

Kustantaja
Kustannus Oy Suomen Mies
Döbelninkatu 2
00260 Helsinki
010 423 8380
www.suomensotilas.fi

Kannen kuva
Anu Johansson

s. 30

Kiltakaupan uudet tuotteet

MAANPUOLUSTAJA

Sisällys

- 6 Pohjoismaiset kiltapäivät Eksjön varuskunnassa Ruotsissa
- 11 Sain ensimmäisen kunniamerkkini
- 12 Vuoden 2027 Pohjoismaiset kiltapäivät järjestetään Norjassa
- 14 Lapin sodan taistelupaikat
- 19 Pioneeriupseeriyhdistys ry
- 20 Hakkapeliittayhdistys sata vuotta
- 24 Jokaiselle jotakin – kiltalaisilla on useita mahdollisuuksia
- 29 Karjalan Poikien Killan oltermanni
- 32 Päämajan kaukopartio-osasto Vehniäinen saa muistomerkin litiään
- 34 Jääkärilaiva S/S Arcturus isänmaan palveluksessa
- 40 Spur Ride 2026
- 48 Breitenfeldin päivä Hennalassa
- 53 Autojoukkojen Oulun Kilta ry juhlisti 60-vuotista taivaltaan
- 54 Viestimiesten kesäpuuhia Pirkanmaalla
- 56 Hiukka 2026 – SUL1-kurssi osoitti pioneeriosaamisen kiinnostavan reserviläisiä
- 58 Yhdessä liikkeellä – maaottelumarssin henki elää Raisiossa
- 60 Marsalkka Mannerheimin muistotilaisuus Montreux'ssa
- 61 Itä-Uudenmaan Maanpuolustuskilta osallistui Porvoo-päiville
- 62 Kansainvälistä yhteistyötä naisten vapaaehtoisessa maanpuolustustyössä
- 64 Väestönsuoja ei suojaakaan yksin – osaaminen tekee siitä toimivan
- 66 Porilaismetsikön historiaopasteet paljastettiin juhlallisina menoin
- 68 Tammenlehti ja henkinen kriisinkestävyys
- 70 Varjosten veljesten muistokivi 40 vuotta
- 72 Laivaston Sukeltajakilta on aktiivinen reserviläisyhteisö
- 74 Paikallisen turvallisuuden varmistaja: Varmistin ry tukee Hämeen maakuntajoukkoja
- 77 Everstiluutnantti evp. Matti Mikkonen
- 78 Uudenmaan maanpuolustuspäivät Kirkkonummella

Pohjoismaiset kiltapäivät Eksjön varuskunnassa Ruotsissa 10.–13.6.2026

Pohjoismaiset kiltapäivät järjestetään joka toinen vuosi maajärjestyksessä Tanskassa, Ruotsissa, Norjassa ja Suomessa.

■ TEKSTI: SEPPO SUHONEN • KUVAT: SEPPO SUHONEN (SS) JA ARI PAKARINEN (AP)

Ne olivat järjestyksessä jo 40:net. Niihin osallistuu kaikista edellä luetellusta neljästä pohjoismaasta noin 50 kiltalaista per maa. Suomesta mukana oli 31 kiltalaista eri killoista ja eri puolilta maata.

Matka alkaa

Maanpuolustuskiltojen liitto ry toimi Suomen kiltalaisten koordinaattorina. Kokoonnuimme Helsinki-Vantaan

lentoasemalla tiistaina 9.6. Suurin osa suomalaisista osanottajista lensi Göteborgiin ja sieltä bussilla Eksjön varuskuntaan. Yhteyshenkilömme **Matti Ilkko** oli meitä vastassa Göteborgin lentokentällä sekä meitä kuljettava bussi. Bussimatka Eksjön varuskuntaan kesti noin kaksi tuntia. Varuskunta on ruotsalaisen pioneerirykmentin tukikohta. Majoituiimme Husaarikasarmiin maittain järjestettyihin tupiin. Lisäksi muutama kiltalainen tuli omilla autoilla Suomesta Eksjöhön.

Avajaispäivä 10.6.2026

Kiltapäivien avajaispäivänä meidät kuljetettiin busseilla Eksjön keskustaan, missä marssimme maittain Eksjön puukaupunginosan läpi suurelle torille avajaisseremoniaan sotilassoittokunnan tahdittamana. Jokaisen maan osaston kärjessä oli maan lippu sekä yhdistyksen lippu. Suomen osaston edessä Suomen lippua kantoi liittohallituksen 2. varapuheenjohtaja **Alberto Guidastri** ja liiton lippua kantoi liiton viestintäsihteeri **Anu Johansson**. Kiltapäivien

Suomen delegaatio ryhmäkuvassa.

osanottajat ilmoitettiin maittain Ruotsin Militära Kamratföreningars Riksförbundin puheenjohtajalle **Anders Emanuelssonille**. Hän toivotti osanottajat tervetulleiksi 40. Pohjoismaisille kiltapäiville.

Osanottaja maiden liput siirtyivät eteen muistomerkin molemmille puolille. Muistomerkki on ”Kuninkaallisen Smålandin Husaarirykmentin ratsastajapatsas”. Rykmentti toimi Ek-

sjössä vuosina 1543–1927. Jokaisen maan kansallislaulu esitettiin sotilassoittokunnan toimesta ja osanottajat lauloivat oman kansallislaulunsa, niin myös Suomen kansallislaulun aikana me lauloimme mukana. Vuorossa oli seppeleen laskut maittain muistomerkillä. Suomen seppeleen laskivat liittohallituksen puheenjohtaja **Marko Patrakka** ja 1. varapuheenjohtaja **Juha Mikkonen**. Rykmentin komen-

*Varuskunta on
ruotsalaisen
pioneerirykmentin
tukikohta.*

Mustaruutiaseet puhuvat Karoliinien näytöksessä kasarmien kentällä.

MPKL:n viestintäsihteeri puki raivaa-
jasuojapuvun päälleen.

taja eversti **Emelie Liberg** toivotti kiltapäivien osanottajat tervetulleeksi ja julisti kiltapäivät avatuiksi. Avajaissemonian jälkeen siirryimme busseilla kohti varuskuntaa. Sotilaskodissa oli vuorossa Eksjön kunnan vastaanotto,

missä Eksjön kunnanjohtaja toivotti meidät tervetulleiksi Eksjöhön ja kertoi kunnasta ja sen historiasta. Kunta tarjosi herkullisen buffet-tarjoilun kiltapäivien osanottajille.

Vastaanoton jälkeen oli vuorossa SWEDECin toiminnan esittely, joka on Ruotsin puolustusvoimien ampu-
matarvike- ja miinanraivauskeskus. Siirryimme takaisin kasarmille majoituspaikkaamme, vaatteiden vaihto, söimme lounaan varuskunnan ruokalassa. Siirryimme busseilla suureen ratsastushalliin, missä jatkui SWEDECin toimintojen esittelyä ryhmittäin. Päivällisen nautimme varuskunnan ruokalassa. Päivällisen jälkeen oli Smålandin Karoliinien esitys kasarmin edustalla. Karoliinit olivat pukeutuneet perinneasuihin ja aseistus oli myös perinteinen, mustaruutikiväärit, -kanuunat sekä pitkävartiset pistimet. Ja sitten illan päätteeksi menimme Husaarimessiin tapaamaan pohjoismaisia kiltaveljiä.

2. kiltapäivä

Torstai alkoi lippukentällä perinteisellä lippujen nostolla. Suomen lippua olivat nostamassa **Esko Hakuli-**

nen ja **Marko Pänkälä**. Siirryimme bussikuljetuksella Skillingarydin ampuma-alueelle. Täällä meille esiteltiin JAS 39 lähitukilentotoimintaa. Lisäksi tutustuimme maittain ryhmiin ja kautuneina Miliseumiin (sotamuseo), Sotilastorppaan, raivaus ja merkintämenetelmiin havainne näytöksineen, Esittely osioiden välissä nautimme lounaan alueella olevassa ruokasalissa. Ohjelman jälkeen palasimme busseilla varuskuntaan, missä nautimme päivällisen ruokalassa.

Iltaohjelmassa oli opastettu kävelykierros Eksjön vanhaan puutalokaupunginosaan. Kuulimme mielenkiintoisia tarinoita talojen ja pihapiirien historiasta. Palasimme kasarmille ja ilta jatkui Husaarimessissä pohjoismaisten kiltaveljen seurassa.

3. kiltapäivä

Perjantaina lippujen noston jälkeen siirryimme busseilla Ränneslättin harjoitusalueelle. Siellä saimme seurata monenlaisia näytöksiä, tiedustelusta mm. vesidroonin käytöstä sekä sukeltajien toimintaa tiedustelussa, pioneerijoukon ylimento lautalla ja maihinnousu, lautan toimintänäytös

Ruotsin kiltamitalin saajat, vasemmalla Ari Pakarinen
MPKL:n toiminnanjohtaja ja Hakun päätoimittaja.

Suomen kiltansaanimitalin saajat vasemmalta Peter Hannfors Ruotsista, Oddgeir Bratsberg Norjasta ja Morten Larsen Anderson Tanskasta.

Tanskan kiltamitalin saajat, kolmas vasemmalta Juha Mikkonen,
MPKL:n 1. varapuheenjohtaja.

Norjan kiltamitalin saajat, oikeassa reunassa Mikael Kaskelo.

Ruotsin yhdistysten puheenjohtaja Anders Emanuelson toivottaa osanottajat tervetulleiksi 40. pohjoismaisille kiltapäiville, osanottajamaiden liput muistomerkin molemmilla puolilla.

kokoamisesta ja toiminnasta kaluston kuljetuksessa vesistön yli. Saimme tutustua käytössä olevaan pioneerikalustoon, suluttamisesta suojeluun sekä käytössä olevaan ajoneuvokalustoon. Pääsimme miehistönkuljetusvaunun kyytiin sekä Amfibiebro 400 lautan kyytiin yli vesistön. Varsin hieno päivä pioneerien toimintänäytöksineen ja kalustoesittelyineen. Nautimme kentälounaan esittelyjen välissä. Siirryimme harjoitusalueelta bussein Sotilaskodin auditorioon. Siellä pioneerirykmentin komentaja eversti Liberg esitteli Eksjön pioneerirykment-

tiä, sen tehtävää ja toimintaa, sekä Naton mukanaan tuomia vaikutuksia ja haasteita. Tämän jälkeen siirryimme kasarmille valmistautumaan iltajuhlaan.

Illalla oli juhlaillallinen, pukeutumisohjeena tumma puku ja kunniamerkit. Ruokailujen jälkeen oli paljon puheita ja erilaisia muistamisia. Esitettiin perinteisesti eri maiden päämiesten kuninkaiden ja meidän tasavallan presidentin tervehdykset kiltapäiville.

Ansioituneille jaettiin kunniamerkkejä. Suomen puolustusministerin

myöntämät kiltansaanimitalit saivat **Morten Larsen Andersen** Tanskasta, **Oddgeir Bratsberg** Norjasta ja **Peter Hannfors** Ruotsista. Vastaavasti suomalaisista saivat eri pohjoismaiden kiltajärjestöjen mitaleja: Ruotsin mitalin **Ari Pakarinen**, Norjan mitalin **Mikael Kaskelo** ja Tanskan mitalin **Juha Mikkonen**. Esitän onnittelet kaikille huomionosoituksen saaneille kiltaveljille!

Ampumakilpailussa menestyneet myös palkittiin. Kivääriampujamme Alberto Guidastri ja **Timo Karhu** saivat hopeaa. Pistooliampujina olivat

Jan-Erik Juslin ja Marko Pänkälä. Suomen ampumajoukkue sai yhteistuloksella joukkuekisassa pronssia. Onnittelut!

Kotimatkapäivä

Lauantaina aamulla oli herätys klo 06.30. Pakkailimme matkalaukkumme, kävimme aamupalalla ruokalassa, kiitimme isäntiä ja lähdimme kotimatalle kohti Göteborgin lentokenttää. Lento Göteborgista lähti klo 17.30 ja oli Helsingissä aikataulun mukaan klo 19.50. Näin ehdimme Oulun koneelle pikamarssin jälkeen Helsingin lentoterminaalissa. Ja yllätykseksi matkalaukut olivat ehtineet mukaan samalle lennolle.

Esitän kiitokset kaikille mukana olleille kiltalaisille mukavasta seurasta! Matti Ilkolle kiitokset tulkkaustyöstä. Esitän lämpimät kiitokset Marko Patrakalle, Ari Pakariselle ja Anu Johanssonille kiltapäivien suomalaisista osanottajista huolehtimisesta ja ohjelman toteutuksesta! Samoin esitän kiitokset ruotsalaisille kiltaveljille ja Eksjön pioneerirykmentille hyvästä toimintapainotteisesta ohjelmasta kiltapäivillä. Täytyy antaa tunnustus ja kiitos ruotsalaisille kiltaveljille toimintapainotteisesta ohjelmasta, ei ollut pelkkiä kalvosulkeisia. Mielestäni nämä olivat parhaat kiltapäivät tähän mennessä, mihin minä olen osallistunut. Kiitos myös Eksjön varuskunnan ravintolalle tosi maukkaista ateriatarjoiluista.

Vuodesta 2005 Santahaminassa järjestetyistä kiltapäivistä alkaen

Husaarikasarmi, jossa majoituimme kiltapäivien aikana.

olemme järjestäneet pioneeriporukalla yhteisen illanvieron pohjoismaisilla kiltapäivillä. Siihen ovat osallistuneet kaikkien neljän maan pioneerit. Tapahtumassa on vaihdettu kuulumisia. Jokainen maa on kertonut omista toimintatavoistaan. Myös me suomalaiset pioneerikiltalaiset olemme kertoneet omista tapahtumista, ja pääpaino on ollut kertoa meidän toteuttamistamme vapaaehtoisista koulutustapahtumista. Tällä kertaa kokoontumista ei järjestetty, koska torstai iltana oli järjestetty Eksjön vanhan puutalo-kaupunginosan esittely. Tanskalaisten pioneeriveljien kanssa käydyn keskustelun perusteella pyrimme järjestämään kokoontumisen seuraavilla pohjoismaisilla kiltapäivillä Norjassa.

Nämä olivat 11. kiltapäivät, joihin olen henkilökohtaisesti osallistunut. Toivottavasti Luoja suo terveyttä ja elinpäiviä, jotta voin osallistua ensi vuonna Norjassa järjestettävälle kiltapäiville.

päiville. Silloin tulisi täyteen kolme kierrosta kiltapäiviä neljässä eri maassa ja eri varuskunnissa.

Mielessä herää kysymys, miten saisimme suomalaisia eri kiltajäseniä mukaan Pohjoismaisille kiltapäiville. Nyt Oulusta oli mukana kuusi veljeä, **Kimmo Rajala** ja **Kari Broström** Pohjan Jääkärikillasta, **Juha Mikkonen** P-P IT-Killasta, **Ari Halonen** Pohjan Viestikillasta sekä **Iikka Ellilä** ja **Sepo Suhonen** Pohjan Pioneerikillasta. Pohjoismaiset kiltapäivät on yksi hyvä syy monien muiden perustelujen lisäksi siitä, miksi kiltamme kuuluvat Maanpuolustuskiltojen liittoon. Maanpuolustuskiltojen liiton kautta saamme toimintaamme kansanvälisistä yhteistyötä. Seuraavat Pohjoismaiset kiltapäivät järjestetään Norjassa jo kesäkuussa 2027. Varatkaa jo hyvissä ajoin aikaanne tällaiseen pohjoismaiseen yhteistyöhön. Tervetuloa joukolle mukaan!

Lautta Ämfibiebro 4++ kuljettamassa miehistönkuljetusvaunua vesistön yli.

Sain ensimmäisen kunniamerkkini

TEKSTI JA KUVAT: TATJANA JAFF

Mietin pitkään, mistä näkökulmasta kirjoittaisin Pohjoismaisista kiltapäivistä.

Olin ensimmäistä kertaa mukana tällaisessa tilaisuudessa, ja kokemus meni paljon syvemmälle kuin osasin odottaa. Siksi kesä hetken, ennen kuin sain ajatukset koottua ja reflektoitua.

Kolme asiaa nousi erityisen voimakkaasti esiin.

Ensimmäinen tuli yllättäen marssin aikana. Muistin, miten alakoulussa Virossa harjoiteltiin marssimista ja muita vastaavia asioita. Sellaisia muistoja, joiden en olisi uskonut koskaan palaavan mieleen. Mutta siellä ne yhtäkkiä olivat – kehossa, muistissa, askelissa.

Toinen asia oli ihmiset. Tapasin matkan aikana monia ihmisiä, jotka eivät puhu paljon, vaan tekevät. Yritin kysyä useammalta, mikä on tuonut heidät mukaan kiltatoimintaan ja mikä heidän tarinansa on. Moni tarina kosketi syvästi. Joku oli ollut rauhanturvaajana Libanonissa, joku oli palvellut pitkään, ja joku kertoi olleensa mukana MPK-koulutuksen ensimmäisten kouluttajien joukossa.

Kaikissa tarinoissa tuntui sama asia: sitoutuminen. Ihmiset tekevät tätä koko sydämellään.

Kolmas asia oli lämmin vastaanotto ja yhteenkuuluvuuden tunne.

Minulle maahanmuuttajana tämä oli erityisen tärkeää. En tuntenut itseäni ulkopuoliseksi, vaan koin, että minut otettiin aidosti ja lämpimästi vastaan.

Kysyin monelta, miltä tuntuu, että maahanmuuttaja on mukana tällaisessa toiminnassa. Vastaus oli usein hyvin selkeä: maanpuolustuksessa

kaikki apu on tervetullutta. Tämä jäi minulle vahvasti mieleen. Se energia tuntui koko matkan ajan. Ei suurina sanoina, vaan tekoina, läsnäolona, vastuunkantona ja yhteisöllisyytenä.

Ehkä juuri siksi tämä kokemus jäi niin vahvasti mieleen. Se ei ollut vain tapahtuma. Se oli kohtaaminen ihmisten, historian, oman muistin, lämpimän vastaanoton ja yhteisen tekemisen kanssa.

PS. Haluan kiittää järjestäjiä ja MPKL:a mahdollisuudesta osallistua sekä kertoa meidän toiminnastamme.

Ja te, jotka olitte mukana Pohjoismaisilla kiltapäivillä – verkostoidutaan! Laittakaa kommentti tai kontaktointipyyntö, olisi mukava jatkaa yhteydenpitoa.

Pohjoismaiset kiltapäivät kalenteriin

Vuoden 2027 Pohjoismaiset

Vuoden 2027 Pohjoismaisten kiltapäivien valmistelukokous pidettiin viikolla 41. Kejvikin tukikohdassa Kristiansandissa eteläisessä Norjassa. Varuskunta on pääosin kodinturvajoukkojen kasarmialueena.

TEKSTI JA KUVAT: ARI PAKARINEN

Norjalainen veljesjärjestö on suunnitellut historiapainotteiset kiltapäivät ampumakilpailuja kuitenkin unohtamatta. Ohjelmassa on tustumista toisen maailmansodan aikaiseen rannikkotykistöön ja muun muassa saksalaisten paikalliseen Gestapo-päämajaan Kristiansandissa. Ohjelma tarkentuu marraskuun lopussa, jonka jälkeen tiedotetaan lisää.

Kiltapäivät järjestetään 9.–11.6.2027. Alustavasti 8.6. ja 11.6. ovat matkustuspäivät, ja nykyisen matkasuunnitelman mukaan lennämme Kristiansandiin Kööpenhaminan kautta.

Majoitus Kjevikin varuskunnassa tapahtuu kahden hengen huoneissa, eikä lukkoja tarvitse ottaa mukaan. Ruokailut tapahtuvat varuskunnan ruokalassa, jossa myös pidetään juhlaillalliset perjantaina 10.6.2027.

Siirtymiset tapahtuvat kiltapäivillä linja-autoilla, mutta parilla kohteella liikuttaessa on huomattavia korkeuseroja, jotka on syytä ottaa huomioon liikkumisessa.

Osallistumismaksu on sama kuin viime vuonna Ruotsissa eli 400,00 € hengeltä. Lentolippujen hinnat selviävät vasta, kun lopulliset matkajärjestelyt tehdään helmi-maaliskuussa.

Liiton toimistolle voi tehdä vielä ilman sitoutumista ennakkoilmoittautumisen sähköpostilla mpkltoimisto@mpkl.fi tai tehdä tiedusteluja toiminnanjohtajalle tai viestintäsihteerille. Tavoittelemme 30–35 osallistujaa edustamaan Suomea.

Sitovat ilmoittautumiset tarvittavine osallistujatietoineen tehdään Webropol-sovelluksen kautta keväällä.

Kejvikin varuskunnassa tulijat ottaa vastaan Spitfire-hävittäjä.

kiltapäivät järjestetään Norjassa

Kristiansandissa on kauniit rannikkomaisemat.

Kristiansandissa toimi vuosikymmeniä rannikkotykistöä.

Paikallinen arkisto toimi Gestapon päämajana Kristiansandissa. Nyt siellä toimii museo.

LAPIN SODAN TAISTELUPAIKAT

Suomi oli sitoutunut aseleposopimuksessa 4.9.1944 ja välirauhansopimuksessa 19.9.1944 Neuvostoliiton kanssa riisumaan aseista 15. syyskuuta 1944 jälkeen Suomeen jääneet saksalaiset maa-, meri- ja ilmavoimat sekä luovuttamaan niiden henkilöstön Liittoutuneiden ylimmälle sotilasjohdolle. Suomen hallitus sitoutui myös internoimaan sen alueella olevat Saksan ja Unkarin kansalaiset. Näiden ehtojen täyttämiseksi Suomen oli aloitettava sotatoimet maassa olevia saksalaisia sotajoukkoja vastaan. Näin syttyi Lapin sota.

■ TEKSTI JA KUVAT: PERTTI VESANTO

Suomalaiset sotilaat saksalaisten kintereillä. Tornio, Tervolan suunta.

Lapin evakuointi aloitettiin välittömästi aselevon alettua. Rovaniemi oli keskeinen paikka evakuoinnissa. Sieltä lähti viimeinen evakointijuna 23.9.1944. Saksalaiset uhkasivat polttaa Rovaniemen ja räjäytykset alkoivat 10.10.1944. Rovaniemi oli tyhjä lokakuun puoliväliin mennessä ja 90 % kaupungista oli tuhottu.

Porin prikaatin killan vääpelikerhon matka 28.7.–2.8.2026

Loimaan Seutukunnan Vääpelikerho järjesti matkan Lapin sodan taistelupaikoille. Matkan suunnittelijana olivat **Kalevi Suvila** yhdessä paikallisten oppaiden kanssa. Vastuullinen

SA-KUVA

Moottoripyörälähetti Rovaniemen Valtakadulla.

SA-KUVA

matkanjärjestäjä oli Artonmatkat. Matka käsitti laajan alueen Rovaniemeltä Savukoskelle ja sieltä Inarin ja Muonion kautta Kilpisjärvelle kolmen valtakunnan rajalle.

Matkalle osallistui Lapin sodan tapahtumapaikoista kiinnostuneita henkilöitä, yhteensä 34 retkeläistä. Matka alkoi tiistai-illalla Loimaalta Pikibussilla Tampereelle, josta jatkoimme yöjunalla Rovaniemelle. Napapiiriltä suunnattiin Kukkolan tilausliikenteen bussilla pohjoista kohti Kemijärven ja Pelkosenniemen kautta Savukoskelle. Taistelupaikat hyvin tuntevat oppaamme res. kapt. **Olavi Akkanen**, evp. majuri **Risto Turunen** ja evp. ylil. **Tapani Vierelä** kertoivat Joutsijärven, Mäntyvaaran ja Pelkosenniemen taisteluista.

Savukoskelta matka jatkui Tanhuan kautta kohti Lokkaa. Autossa kuulumme kertomuksia partisaanien hyökkäyksistä siviilikyliin. Lokassa pysähdyimme partisaanien uhrien muistomerkillä, jossa evp. majuri **Pertti Lokka** kertoi partisaanien tuhoisasta hyökkäyksestä Lokan kylään 14.7.1944. Partisaanien hyökkäyksessä kuoli 21 henkilöä ja yksi tyttö otettiin vangiksi.

Pertti Lokka Lokan kylän partisaaniuhrien muistokivellä.

Raja-Joosepin kentällä vääpelikerholaisia (kuva Jarmo Mäki).

Autossa kuulumme tarinaa Moskusta eli **Aleksi Hihnavaarasta**, joka oli savukoskelainen poronomistaja ja kiistelty hahmo Lapissa. Oppaat kertoivat Lohijoen taistelupaikasta Silta-harjussa sekä Vuotson ja Tankavaaran saksalaisista asemista. Tankavaarassa tutustuimme tykin tuliasemaan. Täältä matkamme jatkui Laanilaan, jossa pysähdyimme kuulemaan kertomuksen partisaanien 7.4.1943 tuhoiskusta linja-autoa kohtaan. Iskussa sai surmansa 4 ihmistä. Surmansa saaneiden joukossa oli piispa **Y. A. Wallinmaa**. Surmapaikalle on pystytetty muistopaasi ”Piispankivi”. Laanilasta ajoimme Kaunispään kautta Ivaloon, jossa yövyimme. Illalla oppaillemme jaettiin kerhon viirit.

Hotellissa saimme kuulla **Jouko Haonperän** kertomana mielenkiintoisen tarinan Alastarolaisen luutnantti **Kauko Ainelan** sotatiestä Lutonmiesten joukoissa osasto Pennasen komppanianpäällikkönä. Ainela kaatui Lounavaarassa 8.4.1942. Häneltä jäi kolme sota-aikaista muistikirjaa, joista kaksi Haonperä luovutti Lutonmiehille.

Kohti Raja-Jooseppia

Torstaina lähdimme aamiaisen jälkeen kohti Raja-Joosepin kenttää. Luttojoen rannalla saimme kuulla havainnollisen esitelmän Lutonmiesten taisteluista. Erillisosasto Pennanen perustettiin Ivalossa kesäkuussa 1941. Noin 1 400 miehen vahvuinen osasto koostui osittain Inarin ja Utsjoen kuntien alueelta kootuista reserviläisistä. Siihen kuului metsätyömiehiä, kullankaivajia, poromiehiä, saamelaisia ja koltia. Erillisosaston tehtävä oli jatkosodassa tiedustelun lisäksi estää neuvostojoukkojen hyökkäykset Luttojoen suunnassa Suomen puolelle. Lutonmiesten taistelu teki mahdolliseksi siviilien elämän toisen maailmasodan aikana kotiseudullaan Luton erämaissa Paatsjoen varsilla, Sarmintunturin ja Kurupään sekä Saariselän tunturien alueilla. Aselevon tultua erillisosasto Petsamo irtaantui hyvässä järjestyksessä Luton rintamalta ja

”Piispankivi” Laanilan uhrien muistopaasi.

siirtyi Kemin kaupunkiin suojaamaan sen tuotantolaitoksia.

Oppaamme kertoi elävästi tarinan Raja-Joosepista eli **Joosef Sallilasta**. Hän syntyi vuonna 1877 Kuivasjärvellä, josta monenlaisten elämänvaiheiden jälkeen päätyi Luttojoen varrelle nykyisen Inarin alueelle. Joosepin elämää kuvaillaan useissa kaudokirjallisissa teksteissä. Raja-Joosepin elämästä on tehty mm. näytelmä ”Raja-Jooseppi ja Tilta”. Raja-Jooseppi kuoli Luttojoella omassa asunnossaan 10.5.1946. Joosepin mukaan on nimetty Raja-Joosepin rajanylityspaikka Inarissa.

Raja-Joosepin kentällä vieraili myös paikallisen rajavartioston päällikkö kertomassa rajavalvonnasta ja rajamiesten nykyisestä työstä. Paikalla ollut pieni partio koiran kanssa havainnollisti rajamiesten varustusta. Tämän jälkeen kävimme bussilla vielä kääntymässä Raja-Joosepin raja-asemalla, josta matka jatkui saa-

melaismuseo Siidaan. Museon laaja ulkoalue oli hyvin kiinnostava rakennuksineen, kotineen ja erilaisine pyyntiansoineen. Museosta siirryimme illaksi Leville illalliselle ja yöpymään.

Kohti Kilpisjärveä

Aamulla matka jatkui Muonion kautta kohti Kilpisjärveä. Saimme oppaaksemme evp. ylil. **Kosti Hietaan**. Hänen johdolla tutustuimme Yli-Muonion sodanaikaiseen varuskuntaan. Yli-Muonio säilyi pääosin saksalaisten tuhoilta. Saimme kuulla tarinaa kylän taloista niiden sodanaikaisesta käytöstä. Yli-Muoniosta suuntasimme Palojoensuun taistelupaikan kautta Enontekiön ”Jämärään”, jossa sijaitsee saksalaisten vuonna 1944 rakentama Sturmbockin linnoitusalue. Linnoituksen tarkoitus oli osaltaan turvata saksalaisten kulku Jäämerelle Pohjois-Norjan sata-

Jämärän museo Enontekiöllä.

Norvajärven hautausmausoleumi Rovaniemellä.

miin. Linnoitusalue jatkui Palovaaran rinteille ja katkonaisena Norjan puolelle. Sturmbockin miehitti Saksan 7. vuoristodivisioonan 12 000 sotilasta lokakuun lopussa 1944. Suomalaiset seurasivat perässä 8 km päässä sijaitsevaan Markkinan kylään.

Saksalaisjoukot irtautuivat Sturmbockista 11.1.1945 mennessä. Suomalaisen pieni taisteluosasto Loimu seurasi saksalaisten perässä Kilpisjärvelle saakka. Saksalaisjoukot irtautuivat omaehtoisesti kantalinnoitetusta taisteluasemastaan Kilpisjärveltä Norjan puolelle 27.4.1945. Tällöin päättyi Lapin sota. Sturmbock-asemaa on entistetty vähäiseltä osalta Käsivarrentien vierestä vuosina 1987–1989.

Seppelleenlaskijat Kolmenvaltakunnan rajapyykillä (kuva Olli-Pekka Rastas).

Alueelle rakennetussa museossa on pysyvä näyttely ”Sota-aika Tunturi-lapissa”. Täällä voidaan tutustua Lapin sodan tapahtumiin sekä nähdä taistelupaikoilta kerättyä esineistöä.

Kolmen valtakunnan rajapyykille

Kilpisjärveltä pääosa joukostamme (20 henkilöä) lähti illalla sateisesta säästä välittämättä vaeltamaan kolmen valtakunnan rajapyykille, jolle oli laivamatkan jälkeen vielä 3,5 km kävelymatka huonokuntoista polkua pitkin. Rajapyykillä laskimme kenraali **Olli Nepposen** johdolla Porin prikaatin killan Vääpelikerhon sep-

peleen lapinsodan naisten ja miesten muistolle. Kenraali Olli Nepponen päätti koskettavan puheensa sanoihin ”Kunnia – Isänmaa”. Lopuksi laulettiin ”Sun kätes Herra voimakkaan...”.

Viimeisenä matkapäivänä lauantaina 1.8. palasimme Muonion, Kolarin ja Pellon kautta Rovaniemelle. Rovaniemellä vierailimme saksalaisten sotilaiden hautausmaalla Norvajärvellä. Suomen rintamalla kaatui 2. maailmansodan aikana n. 15 000 saksalaista sotilasta. Norvajärven hautausmausoleumi vihittiin 31.8.1963. Mausoleumiin on haudattu 2 683 toisessa maailmansodassa kaatunutta saksalaista.

PIONEERIUPSEERI-YHDISTYS RY

Sodan käyneet pioneeriupseerit huomasivat, kuinka vähälukuinen pioneerijoukko voi suoriutua tehtävistään, kun he tuntevat hyvin toisensa, heidän välillään vallitsee syvä luottamus, maanpuolustustahto ja aselajihenki.

■ TEKSTI: ILKKA HAAPAMÄKI, PUHEENJOHTAJA, PIONEERIUPSEERIYHDISTYS RY

Pitääkseen yllä näitä ominaisuuksia myös rauhan aikana he perustivat Pioneeriupseeriyhdistyksen ja rekisteröivät sen 1955. Yhdistys juhli 29.3.2025 näyttävästi seitsemää vuosikymmentään Ostrobotnian talossa Helsingissä, jossa jääkäriiliike perustettiin 1914. Yhdistyksen ensimmäinen puheenjohtaja oli jääkärikenraalimajuri **Otto Bonsdorff**.

Valtakunnallinen Pioneeriupseeriyhdistys ry toteuttaa tarkoituksiaan järjestämällä esitelmä-, koulutus- ja juhlatilaisuuksia sekä pienimuotoisia tutustumismatkoja ja harjoittamalla julkaisutoimintaa. Yhdistys edistää myös pioneerialan osaamista apurahoin ja stipendein.

Toiminnastamme, pidetyistä esitelmistä ja tehdyistä vierailuista voit lukea nettisivuiltamme <https://mpkl.fi/guild/pioneeriupseeriyhdistys/> ja *Hakku-lehdestä*.

Jäseneksi voi liittyä pioneeriaselajin tehtävissä vakinaisessa palveluksessa oleva tai ollut upseeri tai pioneeri- tai suojelualan reserviupseeritutkinnon suorittanut henkilö. Jäsenhakemuksen voit lähettää nettisivulla olevan linkin avulla.

Yhdistys juhli Ostrobotnian talossa Helsingissä, jossa Jääkäriiliike perustettiin 1914.

Pioneeriupseeriyhdistys ry:n jäsenenä voit tilata edulliseen jäsenhintaan neljä kertaa vuodessa ilmestyvän *Hakku*-lehden, maan vanhimman aselajilehden. Lehti kertoo yhdistyksemme toiminnasta ja ajankohtaiset uutiset pioneeriaselajista ja siihen liittyvästä vapaaehtoisesta maanpuolustustyöstä.

Vapaaehtoinen maanpuolustus tukee turvallisuuttamme. Siksi sinunkin osallistumisella on merkitystä.

Hakkapeliittayhdistys sata vuotta

Hakkapeliittayhdistys on maamme vanhin maanpuolustuskilta. Se perustettiin vuonna 1926, kun Suomen demokraattinen valtiomuoto asteli alkuaskeleitaan.

■ TEKSTI: FT ERKKI WUOLIJOKI

Henkinen maanpuolustus keskiössä

Kaikki oli alkanut Suomen itsenäistymisestä. Maa oli repivän kansalais sodan jälkeen poliittisesti kahtia jakautunut, mutta kansalaisten oli nyt eduskunnassa hyväksyttävä toistekin puolueiden ajatusmaailmaa.

Ongelma koski myös maanpuolustusta. Vasta perustettu sotaväki kamppaili talousvaikeuksissa, eivätkä kaikki kansalaisryhmät halunneet hyväksyä valkoista armeijaa.

Kaksikymmentäluvun alkupuolen eduskunta ja poliitikot koettivat valaa väestöön uskoa paremmasta, yhteisestä demokratiapohjaisesta tulevaisuudesta, ja saada oikeisto ja vasemmisto hyväksymään ajatuksen yhteistyön hyödyistä.

Noihin aikoihin järjestettiin myös maamme ensimmäinen kadettikursi. Munkkiniemen kadettikoulun käynyt kadetti **Matti Juntto** päätti ystävineen perustaa yhdistyksen, jonka tarkoituksena oli saattaa maanpuolustus lähemmäs kansaa, ja kansa kiinnostumaan maanpuolustuksesta. *Hel-singin Sanomissa* 26.9.1926 julkaistu kutsu saikin positiivisen vastaanoton: Samana iltana olleeseen kokoukseen saapui 31 ajatuksen kannattajaa.

Yhdistyksen nimeksi valittiin ”Hakkapeliitta”, ja sen tarkoituksiksi kirjattiin ”koota ratsuväkiprikaatissa palvelleet sotilaat yhdistykseksi, joka ylläpitäisi ratsuväkihenkeä ja herättäisi harrastusta armeijaa ja isänmaata kohtaan”.

Yhdistyksen jäsenmerkki esittää 1600-luvun hakkapeliittaa.

Yhdistyksen jäsenmäärä alkoi nopeasti kasvaa, ja pian jäseniksi hyväksyttiin muitakin kuin ratsuväkiprikaatissa palvelleita. Pääasia oli, että oli palvellut ratsain. Hevoset olivat peruskysymys.

Vaikka perustajajäsenet olivat nuoria, liittyi yhdistykseen nopeasti myös ikääntyneitä ratsumiehiä ja rakuunoita. Jo alkuvaiheessa tuli jäseniksi nelisenkymmentä 1800-luvun puolella syntynyttä ”sotaratsua”. Vanhin oli 1860-luvulla syntynyt aliupseeri **Johan Siljander**.

Hurmahousujen kulta-aikaa

Vuonna 1922 oli ratsuväelle saatu uudet univormut, luurankotakki ja punaiset hurmahousut. Koska ratsuväkeä oli alkuaikoina myös Helsingissä, oli Esplanadilla nähtävillä iltaisin ko-meita univormuja, joiden kerrottiin

herättäneen myös naisväen ihailua.

Ratsastuskilpailuissa käytettiin luurankotakin asemasta kesäisin puhtaanvalkoista kisatakia.

Kaksikymmentä- ja kolmekymmentäluvut olivat ratsastusurheilun nousukautta. Nuoret ratsastusseurat, kuten Kenttäratsastusseura, Hubertusseura ja Helsingin ratsastajat ja Tuusulan ratsastajat järjestivät yhdessä monia kilpailuja, ja Hakkapeliittayhdistyksen voimahahmot olivat järjestelyiden taustalla. Kilpailujen henkilökunta oli usein varusmiehiä. Hakkapeliittayhdistyksen upseerit olivat myös perustamassa Suomen Ratsastajainliittoa vuonna 1933.

Yhdistys järjesti alkuvuosinaan keskustelevia kokouksia, tanssiaisia ja retkeilyjä Suomenlinnaan. Monet yhdistyksen jäsenistä olivat yhteiskunnallisesti valvettuneita ja julkaisivat ratsastuksen oppikirjoja ja muistelmia.

Reino Palmroth eli ”Palle”, tai ”Reino Hirviseppä” oli yhdistyksen aktiivinen puuhamies. Hän sepitti lukuisia maanpuolustusaiheisia laulemia ja kirjoitti runoja jo 1920-luvulla.

Nuori **Carl von Haartman** liittyi jo **Mannerheimin** armeijaan Seinäjoella. Hänet sijoitettiin toiseen skvadroonaan nk. kuoleman eskadroonaan. Sen päällikkönä oli Venäjän ratsuväessä aiemmin palvellut ratsumestari **Lagerspetz**. Seikkailumielinen von Haartman ajautui seikkailuihin toisensa jälkeen. Vapaussodan jälkeen seurasi Espanjan sisällissota, sitten

Vas. Majuri Olle Harjapää kuvitti yhdistyksen vieraskirjoja terävällä kynällä.

Oik. Vuonna 1922 oli ratsuväelle saatu uudet univormut. Kuvassa ratsumestari puvussa m/22, tässä paraatipukuna.

matka Yhdysvaltoihin elokuvantuotajaksi, ja lopulta pataljoonankomentajaksi Kollanjoelle. Hän sai alaisikseen ”Marokon kauhun” **Aarne Juutilaisen**, sekä tarkk’ampuja **Simo Häyhän**. Monet muutkin hakkapeliittayhdistyksen jäsenet joutuivat aikoinaan monenlaisiin seikkailuihin.

Pettymysten viikonloppu

Viikonlopusta 6.–8. lokakuuta 1939 odotettiin paljon. Helsingissä ja Hämeenlinnassa odotettiin tulevien olympialaisten karsintoja. Ratsastus oli mukana kilpalajeissa, ja viikonloppun kisat tulisivat ratkaisemaan kisoihin lähtijät.

Lauantaina oli ohjelmassa Käpylän laukat. Karsinnassa Hämeenlinnassa oli kenttäkisan koulukoe.

Sota muutti kuitenkin kaiken. Perjantaina tuli sotaväen päälliköitä käsky kisojen perumisesta. Hevoset määrättiin ylimääräisiin kertausharjoituksiin, jotka tulivat jatkumaan kauan. Hakkapeliittayhdistys jatkoi

kokouksiaan talvisotaan saakka, mutta pian toiminta vaimeni useaksi vuodeksi.

Ratsuväellä sodassa kovat paikat

Kenraalimajuri Palmrothin komentama ratsuväkiprikaati muodostettiin talvisodassa. Vanhasta luurankotakista luovuttiin, ja tilalle tuli kenttäharmaa malli -36. Talvisota tiivisti ratsuväen miesten yhteishenkeä entistäinkin, joskin se jo aikaisemmin oli ollut mainio.

Jatkosodan alussa kenraalimajuri **Woldemar Oinonen** määrättiin ratsuväkiprikaatin komentajaksi. Se vahvistettiin taisteluosastoksi, ja sen tehtäväksi tuli Äänisjärven länsirannan haltuunotto. URR:n komentajaksi tuli everstiluutnantti **Hans Olof von Essen**, ja HRR:n eversti **Gustaf Ehrnrooth**. Molemmat olivat tunnettuja kilparatsastajia ja Hakkapeliittayhdistyksen jäseniä.

PEKKA NIEMINEN / J. PAAVOLAN KOKOELMA

Ratsuväkiprikaati alistettiin välillä saksalaisille voimille. Kenraali Oinonen neuvottelemassa kenraali Engelbrechtin kanssa.

Sodan jälkeen

Eversti **Adolf Ehrnrooth** sai sodan jälkeen tehtäväkseen jalkauttaa ratsuväen, HRR:n 1944, ja URR:n 1947. Koko Lappeenranta itki.

Sota-ajan muistot sitoivat ratsuväen miehiä yhteen vielä vuosikymmeniä. Yhteinen nimittäjä oli Hakkapeliittayhdistys. Majuri **Olle Harjapää** piirsi yhdistykselle rintamerkin, joka otettiin heti käyttöön. Yhdistys piti kokouksia nyt kuukausittain, ja ne sisälsivät aina esitelmää, illallisia ja vuosijuhlia. Tärkein juhlista oli tietenkin Breitenfeldin päivä, jota yleensä vietettiin Katajanokan kasinolla.

Monet yhdistyksen jäsenistä olivat tunnettuja kilparatsastajia, upseereita ja kirjailijoita. He olivat usein toimihenkilöinä kilpailuissa, kuten esimerkiksi pohjoismaisissa kisoissa. Kunniajäseniksi kutsuttiin mm kenraali Woldemar Oinonen, sekä ratsuryk-

Kenraali Adolf Ehrnrooth oli yksi yhdistyksen kunniajäsenistä.

menttien komentajat Hans Olof von Essen ja Gustaf Ehrnrooth, sekä kenraali Adolf Ehrnrooth. Henkilöistä on olemassa lukuisia anekdootteja, mikä osoittaa jo suurta suosioita kansalaisten keskuudessa.

Tunkua yhdistykseen

Vuosikymmenien mittaan heräsi keskustelu muidenkin kuin ratsasin ratsuväessä palvelleiden henkilöiden hyväksymiseksi yhdistyksen jäseniksi. Tähän ei kuitenkaan suostuttu ennen kuin vasta 2000-luvulla, jolloin polku yhdistyksen jäsenkuntaan tuli kannattajajäsenyyden kautta. Silloinkin oli tärkeää tiukka yhteys hevoseen, lähinnä ratsastuksen kautta.

Aika korjaa satoaan

Vuosikymmenet vierivät väistämät-

Puheenjohtaja Petteri Rokka ja Viron puolustusministeri Hanno Pevkur sekä Viron suurlähettiläs Sven Sakkov yhdistyksen kokouksessa.

tömällä tavallaan, ja ratsain palvelleet ratsumiehet ja rakuunat alkoivat harveta. Yhdistys oli tarjonnut jäsenilleen mahdollisuuden purkaa sodan kiperiä kokemuksia toveripiirissä, ja helpottanut näin omalta osaltaan veteraanityötä.

Samaan aikaan kannattajajäsenet alkoivat askel askeleelta saada luottamustehtäviä yhdistyksessä. Nykyään yhdistyksen toiminta pohjautuu kokonaan ei-ratsain palvelleiden aktiivien panokseen. Toiminta ei kuitenkaan ole vähentynyt, vaan maanpuolustusta tai ratsastusta sivuavia esitelmiä pidetään joka kuukauden ensimmäisenä keskiviikkona.

Nykyinen jäsenkunta koostuu laaja-alaisesti maanpuolustuksen kannattajista, joita ratsuväen perinteet tai ratsastus yhdistävät.

Kohti perinneaikaa

Venäjä oli hyökännyt Ukrainaan, ja Suomi liittynyt NATOon vuonna 2023. Tämä kehityssuunta näkyi myös Hakkapeliittayhdistyksen toiminnassa, ja kuukausiesitelmät suuntautuivat nyt kansainväliseen yhteistyöhön. Vuosi-

Ratsuväen henki kiteytyy hurmashousuihin.

en 2023 ja 2024 aikana kuultiin esitykset maamme kokonaisturvallisuudesta, Ukrainan tilanteesta, ja USA:n suurlähetystön edustaja piti esityksen ”Suomi Naton jäsenenä, ja Itämeren turvallisuus”.

Pian kuultiin myös Viron puolustusministerin ja Viron Suomen suurlähettilään puheenvuorot, ja sen jälkeen Ruotsin suurlähetystön edustajan esitelmä.

Näiden jälkeen oli vuorossa Puolustusvoimien edellisen komentajan **Timo Kivisen** esitelmä aiheesta NATO ja Suomi. Näin oli yhdistys jälleen kerran päivittänyt tietonsa ajan henkeen, mikä tarjosi jäsenkunnalleen mainion pohjan ymmärtää vallitsevaa maailmantilannetta.

Vuodet ovat vierineet

Hakkapeliittayhdistyksen kuluneet sata vuotta ovat tuottaneet jäsenilleen monenlaista:

- liki puoli tuhatta kouluttavaa esitelmää,
- noin 80 tutustumismatkaa,
- noin 90 vuosijuhlaa,
- kymmeniä kansainvälisiä kontakteja
- ja satakunta painettua kirjaa, jotka kaikki ovat levittäneet ymmärrystä maanpuolustukseen jahevostaitoon.

Mitä on jäänyt jälkeen?

Hakkapeliittayhdistyksen ratsain palvelleet miehet ovat poistumassa keskuudestamme, ja yhdistys on siirtynyt perinneaikaan. Yhteinen perinne luo tälle päivälle yhteisöllisyyttä, ja sen mukana yhteishenkeä ja turvallisuutta. Myös uudet sukupolvet voivat rakentaa ajatusmaailmaansa samaan henkeen.

Jäljelle on jäänyt ratsuväen henki. Klassisessa muodossaan se sisältää ylpeyttä ja kevytmielisyyttä, vähän turhamaisuutta ja paljon kunnianhimoa. Kun ratsuväessä komennettiin ”lepo”, siitä seurasi välittömästi toinen käsky: ”Taputtakaa hevosianne”.

Liity joukkoon

Yhdistyksen puheenjohtaja on eversti **Petteri Rokka**, ja sihteerinä **Henrik Degerman**.

Hakkapeliittayhdistyksen satavuotisjuhla on Ostrobotnialla 4.11.2026. Muutoin yhdistys kokoontuu joka kuukauden ensimmäinen keskiviikko klo 12 Ostrobotnialla.

Jokaiselle jotakin – kiltalaisilla on useita mahdollisuuksia

Vapaaehtoinen maanpuolustuskoulutus ja -toiminta tarjoaa erinomaisia mahdollisuuksia osaamisen kehittämiseen ikään katsomatta. Maanpuolustuskoulutuksen lisäksi kansalaisella on lukemattomia mahdollisuuksia osallistua ja hyödyttää yhteiskunnan varautumista kouluttautumalla.

TEKSTI: ARI PAKARINEN

Kiltakentässä laajuutta

Maanpuolustuskiltojen liitto ry (MPKL) perustettiin vuonna 1963 ja se on yksi suurimmista maanpuolustusjärjestöistä Suomessa. Liiton periaatteisiin on sen perustamisesta lähtien kuulunut se, että jäseneksi voivat liittyä sotilasarvoon, sukupuoleen ja ikään katsomatta kaikki kansalaiset, jotka ovat kiinnostuneita vapaaehtoisesta maanpuolustustyöstä. Liitolla on 125 jäsenyhdistystä ja sen henkilöjäsenmäärä on noin 12 000. Jäsenkillat ovat joukko-osastokiltoja, aselajikiltoja, perinekiltoja, alueellisia maanpuolustuskiltoja, turvakurssikiltoja ja maakuntajoukkokiltoja.

Liitolla on yhdeksän koko maan kattavaa kiltapiiriä ja liitto onkin yksi suurimmista maanpuolustusjärjestöistä.

Liitto on valtakunnallinen killat ja muut erilaiset maanpuolustusyhteisöt kokoava

vapaaehtoisen maanpuolustuksen kansalaisjärjestö ja valtakunnallinen edunvalvoja.

Maanpuolustuskiltojen liitto luo, ylläpitää ja kehittää toimintaedellytyksiä sekä tarjoaa palveluja jäsenyhdistyksilleen. Liiton tehtävänä on ylläpitää ja kasvattaa

kansalaisten maanpuolustus-
tahtoa, levittää maanpuolus-
tustietoutta sekä osallistua
vapaaehtoiseen maanpuolus-
tuskoulutuksen ja sen kehittä-
miseen.

Varsinainen kiltatoiminta tapahtuu liiton jäsenyhdistyksissä eli killoissa. Joukko-osasto- ja aselajikilloissa vaalitaan perinteitä aktiivisesti. Historian tallentaminen ja perinteiden vaaliminen on yksi kulmakivi kiltatoiminnassa.

Killoilla ja niiden jäsenillä on mahdollisuus osallistua Maanpuolustuskoulutusyhdistyksen (MPK) koulutustoimintaan. Killat toimivat aktiivisina kouluttajina,

**Killat toimivat
aktiivisina
kouluttajina.**

PASI LINDROOS

MPK:n yhteistyökumppaneina ja asiantuntijoina eri alueilla Suomessa.

Naisten kehittyvät roolit

Naisten vapaaehtoinen asevelvollisuus alkoi Suomessa 1995 ja Puolustusvoimien reserviin oli vuonna 2025 koulutettu jo yli 14 000 naista. Naisten hakeutuminen asepalvelukseen on ollut tasaista viime vuosina ja vuonna 2025 palvelukseen hakeutui 1448 naista.

Asevelvollisuuden suorittaneiden naisten urapolku reserviläisenä jatkuu samalla tavalla kuin miesten.

Suomessa on paljon asepalvelusta suorittamattomia vapaaehtoisia, jotka ovat halukkaita ja turvallisuustaitoja hankkineita, valmiina häiriö- ja poikkeusolojen aikana tarttumaan heille osoitettuihin tehtäviin. Naisille, jotka eivät ole suorittaneet asepalvelusta, on useita mahdollisuuksia osallistua vapaaehtoisesti maanpuolustustyöhön, varautumiskoulutukseen ja oman turvallisuusosaamisensa kehittämiseen.

Naisten Valmiusliitto ry yhdistää kymmenen naisten vapaaehtoisia maanpuolustus- ja kokonaisturvallisuustyötä tekevää jäsenjärjestöä, joissa toimii yli 100 000 naista. Liitto järjestää kaikille naisille avointa varautumis- ja turvallisuuskoulutusta.

Liitto on valtakunnallisesti tunnustettu naisten kokonaisturvallisuuskouluttamisen sekä siihen liittyvien mahdollisuuksien asiantuntija. Se pyrkii toiminnallaan edelleen laajentamaan naisten mahdollisuuksia kouluttautua ja toimia vapaaehtoisen maanpuolustuksen ja kokonaisturvallisuustoiminnan sektorilla.

Naisten Valmiusliiton pitkäaikaisena tavoitteena on ollut valtakunnallinen turvallisuuskoulutettujen vapaaehtoisten rekisteri, jonka avulla tavoitettaisiin koulutetut vapaaehtoiset häiriötilanteissa ja poikkeusoloissa.

Liiton koulutustoiminnan voi jakaa karkeasti kolmeen teemaan, kuten yksilön henkilökohtaisten tietojen ja tai-

tojen vahvistaminen, viranomais-ten tukena toimiminen ja sotilaallista maanpuolustusta tukevat tehtävät.

Painopiste on arjen turvallisuustaitojen vahvistamisessa, mutta koulutuksen myötä kehitetään myös valmiuksia toimia normaaliolojen häiriötilanteiden ja poikkeusolojen tehtävissä.

Liitto järjestää yksittäisiä kursseja, viikonlopun mittaisia NASTA- ja PikkuNASTA-harjoituksia sekä webinaareja. Koulutus on kaikille naisille avointa.

Osallistuminen Naisten Valmiusliiton koulutukseen ei edellytä minkään järjestön jäsenyyttä. Suurin osa kurseista on perustason koulutusta, johon voi osallistua ilman ennakkotietoja tai -taitoja kurssin aiheesta.

Maanpuolustusnaisten Liitto ry (MNL) toimii aktiivisesti ympäri Suomea. Liiton tavoitteena on lisätä naisten maanpuolustustahtoa ja vahvistaa jäsenten henkistä ja fyysistä kuntoa. Liitto edistää turvallisuus- ja varautumistaitojen koulutusta ja kannustaa naisia kouluttautumaan arjen häiriötilanteisiin ja poikkeusolojen tehtäviin.

Maanpuolustusnaiset toimivat kokonaismaanpuolustuksen hyväksi ylläpitämällä vahvaa maanpuolustustahtoa ja kokonaisturvallisuuden osaamista. Liittoon kuuluu 16 piiriä ja yli 70 yhdistystä.

Liitto toimii aktiivisesti varautumis- ja turvallisuuskoulutuksen parissa. Liiton koulutustyöryhmä vastaa MPK:n Arjen turvallisuuden koulutusohjelman laadinnasta, kehittämisestä ja

Hyväntuuliset Charlotta (edessä), Tuula ja Kaisa rakentamassa tilapäissuojaa Naisten Valmiusliiton Leopardi 2025 PikkuNASTA-harjoituksessa. Tuula testaamassa suojan toimivuutta. Edellinen yö telttamajoituksessa oli sujunut naisilta hyvin.

jalkauttamisesta. Jäsenistöä kannustetaan osallistumaan Arjen turvallisuuden kursseille, joissa kurssilainen saa perusvalmiudet kohdata tyypillisiä arjen häiriötilanteita ja varautua niistä selviämiseksi. Koulutusjärjestelmä motivoi jäseniä hankkimaan erilaisia turvallisuus- ja varautumistaitoja. Perustaitojen lisäksi on mahdollisuus syventää osaamista ja harjaantumista joko toimija-, kouluttaja- tai johtajapolulla, joihin kaikkiin on luotu tavoitteet, jotka täyttämällä on oikeutettu MNL:n koulutusmerkkiin.

Koulutuksen osalta liitto tekee tiivistä yhteistyötä MPK:n kanssa, jonka jäsen liitto on.

Sotilaskotiliitto – Soldathemsförbundet ry on vuonna 1921 perustettu sotilaskotiyhdistysten kattojärjestö, ja

on näin Suomen vanhin vapaaehtois- sen maanpuolustustyön järjestö.

Liiton tarkoituksena on valtakunnallisesti tukea sotilaskotiyhdistysten toimintaedellytyksiä ja tätä kautta varmistaa jokaiselle asevelvolliselle ja vapaaehtoisessa asepalveluksessa olevalle naiselle sotilaskodin peruspalvelut palveluspaikasta riippumatta.

Liitto edistää jäsentensä valmiuksia selviytyä poikkeusoloissa ja osallistuu kansalaisten kriisivalmiustaitojen parantamiseen sekä kouluttaa yhdistysten jäseniä tehtävien mukaiseen toimintaan.

Liittoon kuuluu 36 paikallisyhdistystä, sotilaskoteja on 29. Henkilöjäsentä yhdistyksissä on lähes 4 500, jotka tekevät tärkeää ja näkyvää vapaaehtoistyötä.

Sotilaskotiyhdistykset tarjoavat mielekkään harrastuksen jäsenilleen, jotka tekevät merkityksellistä työtä Puolustusvoimissa ja Rajavartiolaitoksessa. Sotilaskotitoiminta on varusmiesten, vapaaehtoisessa asepalveluksessa olevien naisten sekä reserviläisten hyvinvoinnin tueksi tehtävää työtä.

Sotilaskotitoiminta perustuu vapaaehtoisuuteen ja sitä voi harrastaa eri muodoissa oman elämäntilanteen mukaan. Näkyvintä sotilaskotityö on varuskuntien yhteydessä sijaitsevis- sa sotilaskodeissa sekä Puolustusvoimien maastoharjoituksissa liikkuvissa sotilaskodeissa.

Palvelustaan suorittavat voivat viettää vapaa-aikaansa ja tavata läheisiään Sotilaskodissa ilman ostopakkoa. Liikkuva sotilaskoti tarjoaa kahvilapalvelut maasto-olosuhteissa.

Reserviläisjärjestöt tarjoavat mahdollisuuksia

Reserviläisen urapolku on jokaisella erilainen. Puolustusvoimat käskää asevelvollisia kertausharjoituksiin osana oman joukon kokoonpanoa. Yleensä iän myötä harjoitukset vähenevät tai ainakin harvenevat. Tämä ei kuitenkaan estä aktiivista reserviläistä hankkimasta lisäkoulutusta tai ylläpitää omaa osaamistaan.

Reserviläisten aktiivisuus on vuoden 2022 helmikuun jälkeen uusiin mittoihin ja reserviläisjärjestöihin on jäseniksi hakeutunut tuhansia uusia jäseniä. Yhtenä motiivina on ollut pääsy mukaan ampumatoimintaan reserviläisyhdistyksen kautta. Reserviläinen voi hakeutua myös muihin koulutuksiin tai tapahtumiin.

Suomen Reserviupseeriliitto ry (RUL) on toiminut vuodesta 1931 ja sillä on noin 28 000 jäsentä. Jäsenet kuuluvat liiton 295 jäsenyhdistykseen, jotka toimivat 20 reserviupseeripiirin alaisuudessa. Noin kolmasosa jäsenistä on alle 35-vuotiaita.

RUL on vanhin reserviläisjärjestö, ja se on reserviupseerien valmiuksia kehittävä toiminnallinen ja aatteel-

RUL:n tärkeimpinä tehtävinä on toimia reserviupseerien toiminnan ja aseman asiantuntijana sekä edunvalvojana.

linen maanpuolustusjärjestö. Liiton tehtävänä on ylläpitää reserviupseerien sotilaallisia tietoja, johtajakykyä ja valmiuksia, sekä toimia reserviupseeriyhdistysten ja niiden jäsenten välisenä yhdyssiteenä. RUL:n jäseneksi voidaan hyväksyä ne henkilöt, jotka ovat saaneet reserviupseerikoulutuksen.

Reserviupseeriksi tullaan suorittamalla varusmiespalveluksen aikana tai sen jälkeen reserviupseerikurssi. Alle 10 prosenttia varusmiehistä koulutetaan reserviupseerin vastuullisiin tehtäviin palveluksen aikana.

Reserviupseerikoulutuksen puutteesta ei tule umpikujaa, vaan reservin aliupseerien on mahdollista pyrkiä Puolustusvoimien täydennyskursseille ja tällä tavalla ylentyä reserviupseeriksi palveluksen jo päätyttyä. Täydennyskurssit kestävät lähes vuoden ja niihin kuuluu kymmeniä vuorokausia lähiopetusta ja maastoharjoituksia.

RUL:n tärkeimpinä tehtävinä on toimia reserviupseerien toiminnan ja aseman asiantuntijana sekä edunvalvojana. Liitto on ottanut voimakkaasti kantaa reserviupseereita ja reserviläistoimintaa koskeviin lakialoitteisiin, esimerkiksi ampumalakiin ja lakiin vapaaehtoisesta maanpuolustuksesta.

Reserviläisliitto ry (RES) perustettiin huhtikuussa paikallisten reservin aliupseeriyhdistysten keskusjärjestöksi ja toimi 1990-luvun puoliväliin asti nimellä Reservin Aliupseerien Liitto. Vuoden 1995 lopulla tehdylä sääntömuutoksella liitto muuttui käytännössä avoimeksi maanpuolustusjärjestöksi. Myös useimmat liiton jäsenyhdistykset ovat muuttaneet sääntöjään vastaavasti. Liiton kaksi vuosikymmentä kestänyt jäsenkasvu on nostanut jäsenmäärää lähes kolmanneksen. Tänä päivänä Reserviläisliitto on 50 000 jäsenellään Suomen suurin maanpuolustusjärjestö. Liiton arvot ovat isänmaallisuus, yh-

Lisätietoja kouluttautumisesta:

www.mpk.fi
www.rul.fi
www.reservilaisliitto.fi
www.mkpl.fi
www.naistenvalmiusliitto.fi
www.maanpuolustusnaistenliitto.fi
www.sotilaskotiliitto.fi
www.vapepa.fi

***Reserviläisliitto on
50 000 jäsenellään
Suomen suurin
maanpuolustusjärjestö.***

teisöllisyys, luotettavuus ja vaikuttavuus.

Liitto ylläpitää ja kehittää kansalaisten maanpuolustustahtoa sekä fyysistä toimintakykyä. Paikallisyhdistyksen jäsenenä pääsee harrastamaan ammuntaa, maastotoimintaa, liikuntaa ja urheilua sekä osallistumaan erilaisiin koulutuksiin.

Liiton henkilöjäsenet kuuluvat liiton paikallisyhdistyksiin, joita on 314. Yhdistykset muodostavat 18 maakunnallista piiriä.

Jäseneksi voi liittyä kuka tahansa 18 vuotta täyttänyt Suomen kansalainen.

Viranomaisia tukemaan

Yhteiskunnan varautumista ja kokonaisturvallisuutta palvelevaa vapaaehtoistoimintaa ja koulutusta on saatavilla myös vapaaehtoisen maanpuolustuskentän ulkopuolelta. Kouluttautuminen viranomaisista ja kansalaisista palveleviin tehtäviin on mahdollista.

Vapaaehtoinen pelastuspalvelu (Vapepa) on yli 50 järjestön tai muun yhteistyötahon verkosto, jonka hälytysryhmät tukevat viranomaisia onnettomuuksissa ja muissa kriisitilanteissa. Useimmiten Vapepa hälytetään kadonneen ihmisen etsintään, mutta vapaaehtoisia tarvitaan myös esimerkiksi antamaan henkistä tukea, ohjaamaan liikennettä ja auttamaan evakuoinneissa. Auttajamme toimivat maalla, vesialueilla ja ilmassa.

Vapepa-verkoston toiminta on vapaaehtoista, viranomaista tukevaa, pyyteetöntä, organisoitua ja koulutettua kansalaistoimintaa. Vapepassa mukana olevat järjestöt toimivat yhdessä, jotta jokaisen järjestön osaaminen pystytään hälytystilanteessa hyödyntämään hädässä olevan ihmisen auttamiseksi.

Vapepa on kaikille avoin järjestö, johon yhteenliittymä. Vapepan toiminta-

Useimmiten Vapepa hälytetään kadonneen ihmisen etsintään...

taan voi tulla mukaan jokainen, joka haluaa auttaa muita käytännönläheisellä tavalla. Jäsenjärjestöt järjestävät koulutuksen kaikille vapaaehtoisille. Järjestöt myös varustavat omat vapaaehtoisensa.

Vuonna 1964 perustetussa Vapepassa toimii ympäri Suomen yhteensä yli 13 000 vapaaehtoista yli 1000 hälytysryhmässä.

Suomen Punainen Risti toimii Vapepan yhteysjärjestönä ja koordinoi Vapepan toimintaa yleisen pelastuspalvelutoiminnan osalta. Suomen Meripelastusseura koordinoi vapaaehtoista meripelastustoimintaa ja Suomen Lentopelastusseura vapaaehtoista lentopelastustoimintaa.

TEKSTI JA KUVAT: SEPPO HYTTINEN, KILLAN SIHTEERI

Karjalan Poikien Killan oltermanni

Karjalan Poikien Killan oltermanni (kunniajäsen) Pohjois-Karjalan rajavartioston komentaja eversti **Matti Pitkäniitty** siirtyi uuteen tehtävään Rajavartiolaitoksen esikuntaan 1.9.2026.

Karjalan Poikien Kilta ry muisti oltermannia perinteisellä läksiäislahjalla ja kopiolla oltermanni nimityksen tekstistä. Muistaminen tapahtui KPK:n 54. Jotoksen avajaistilaisuudessa Joensuun Hoilolassa Korpiselkä-talolla. Parhaimmat kiitokset hyvästä yhteistyöstä ja menestystä uuteen tehtävään. Avajaisissa mukana oli runsas joukko jotostelijoita ja jotostoimikunnan jäseniä. Paikalla oli myös Kainuun prikaatin komentaja prikaatikenraali **Niko Hölttä**.

Maanpuolustuskiltojen

liiton jäsentarvikkeet

45€

TAKTINEN KENTTÄREPPU

Mustana tai vihreänä.

Kaksi kirjaa:
50€

Kirjoja saa myös yksittäin 30€.

20€

50-VUOTISHISTORIIKKI

ISBN 978-982-9872-85-5

10€

LAUTAPELI

RUOKATERMOS

32€

Ruokatermos + keraaminen muki yhteishintaan 40€ tarjous vuoden loppuun.

SOLMIONEULA

Hopeoitu, kaikki sivut kiillotettu 20" pitkällä, hopeoidulla ketjulla ja "lobster clip"-lukolla.

15€

SOLMIO

Kiltasolvio on Marja Kurjen suunnittelema, silkkinen ja miehekkään tummansininen solmio, jossa liiton tornilogo ja kauniit lehväkuviot vuorottelevat hienostuneesti. 100 % silkkiä. Hillityn tyylikäs solmio esim. tumman puun kanssa käytettäväksi.

KERAAMINEN MUKI

25€

UUTUUSTUOTE

Keraaminen take away -muki vesitiiviillä kannella! Käteen kivasti istuvan mukin sisäosa on keraaminen eli pintamateriaali ei ota muita makuja mukiin laitettaviin nesteisiin mukaan. Aamulla kahvia ja iltapäivällä teetä kätevästi samasta mukista! Kansi avautuu juomatoimitusta varten joka suunnasta kierrekorkkiperiaatteella. Keraaminen retkimuki vetää nesteitä 320 ml. Konepestävä ja kestävä.

38€

KILTAVEITSESTÄ UUSI VERSIO!

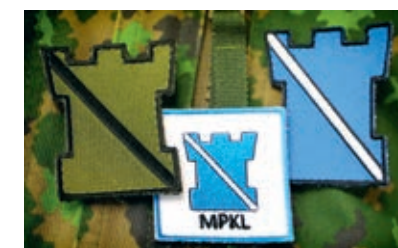
Edellisen kiltaveitsen valmistus loppui, mutta tilalle tuli entistä parempi ja tukevampi kiltaveitsi.

Tekniset tiedot: pituus suljettuna 116 mm, pituus avattuna 193 mm, paksuus 16 mm, terän pituus 76 mm, paino 161 g.

Valmistuttaja ranskalainen laatuveitsien valmistaja Baladéo. Taitettava veitsi. Kahva ruostumattomasta teräksestä ja G10-kuidusta. Ruostumattomasta teräksestä valmistettu terä Liner-lukkojärjestelmällä. G10:llä on erinomainen mekaaninen ja mittavakaus, eikä se kutistu. Se kestää myös korkeita lämpötiloja (jopa +180°). Terässä olevien reikien avulla voi taivuttaa paksustakin rautalangasta koukun.

MPKL HIHAMERKIT

MPKL hihamerkit velcro-kiinnityksellä. 5 € / kpl tai 3 eri hihamerkkiä yhteensä 10 €.

KAULAKORU

Hopeoitu, kaikki sivut kiillotettu. 20" pitkällä, hopeoidulla ketjulla ja "lobster clip"-lukolla.

25€

25€

HOPEINEN KILTARISTI

Merkin voi tilata vain sen vastaanottanut henkilö.

10€

LIPPIKSET

PINSSI

Tilaa nyt liiton uusi, upea emaloitu pinssi. Pinsissä on valkoisella taustalla ja sinisen linjan sisällä liiton sininen tornilogo ja ympärillä hopeinen teksti "Maanpuolustuskiltojen liitto ry". Pinsin halkaisija on 18 mm. Ostamalla pinssin tuet kiltatoimintaa.

6,50€

KILTAMUKI

Uusi kiltamuki on tyylikäs, 4,5dl vetoinen, teräksinen termosmuki joka pitää juoman kuumana tai kylmänä. Tarjoushintaan vuoden 2026 loppuun saakka.

10€

Tilaukset: <https://mpkl.fi/kauppa/>

ERP4 PERINNEYHDISTYS

Osasto Vehniäisen (ERP4) sotilaita tehtävässä 1940-luvulla.

Päämajan kaukopartio-osasto Vehniäinen saa muistomerkin Iitiään

Etelä-Karjalan sotahistoriaan liittyy monia vähän tunnettuja vaiheita, joista yksi merkittävimmistä on Päämajan kaukopartio-osasto Vehniäisen toiminta jatkosodan aikana.

■ TEKSTI: ANNU MYLLYMÄKI

Osaston juuret ulottuvat talvisodan jälkeiseen välirauhan aikaan, jolloin Suomen puolustusvoimien tiedusteluorganisaatioon kuului Viipurin alatoimisto U2/V harjoitti salaista tiedustelua itärajan takana. Kun sota jälleen syttyi kesällä 1941, alatoimisto muutui kaukopartiotoimintaan keskittyneeksi Osasto Vehniäiseksi, jota johti majuri Hannes Vehniäinen.

Osasto Vehniäisen tehtävänä oli hankkia tietoa vihollisesta syvältä Neuvostoliiton selustasta. Kaukopartiot liikkuiivat usein pieninä ryhminä pitkiä matkoja vaikeissa olosuhteissa. Toiminnan tärkein tavoite oli tiedustelu: partioiden tuli selvittää joukkojen liikkeitä, kuljetuksia, huoltoa, lentokenttiä, rautateitä ja muita sotilaallisesti merkittäviä kohteita. Saatuja tietoja välitettiin radiolla takaisin Suomeen, missä niitä hyödynnettiin sotilasjohdon päätöksenteossa. Vaikka

kaukopartiot yhdistetään usein rohkeisiin iskuihin vihollisen selustassa, oli tiedustelutiedon hankinta niiden tärkein tehtävä.

Osasto Vehniäinen toimi jatkosodan aikana Lappeen pitäjän Iitiästä käsin. Yksikkö oli siirtynyt sinne välirauhan aikaisesta sijoituspaikastaan Lahdesta. Iitiältä lähetettiin lukuisia partiorhymä Karjalankannakselle ja kauas vihollisen selustaan. Osaston toiminta oli laajaa: se teki välirauhan aikana 15 tiedustelumatkaa ja jatkosodan aikana yhteensä 75 kaukopartiomatkaa. Kauimmillaan osaston miehet etenivät satojen kilometrien päähän etulinjasta.

Osaston toiminta oli laajaa: se teki välirauhan aikana 15 tiedustelumatkaa ja jatkosodan aikana yhteensä 75 kaukopartiomatkaa.

Osasto Vehniäisessä palveli eri aikoina yhteensä 129 partiomiestä. Heistä kaatui tai katosi partiomatkoilla 34. Lisäksi kaksi lottaa hukkui Syväriin talvella 1942. (Tappiot vuosittain: Vuonna 1941 menetettiin viisi, vuonna 1942 kuusitoista, vuonna 1943 yksi ja vuonna 1944 kaksitoista henkilöä.)

Sodan tapahtumista on kulunut yli kahdeksankymmentä vuotta, mutta niiden merkitys paikalliselle historialle on edelleen suuri. Tämän vuoksi Päämajan kaukopartio-osasto Vehniäisen toiminnan muistamiseksi paljastetaan perjantaina 16.10.2026 muistomerkki Iitiään Karentien laavun alueelle. Muistomerkki kunnioittaa niitä tiedustelijoita ja kaukopartiomiehiä, jotka lähtivät juuri tältä alueelta vaarallisille tehtävilleen Suomen puolustuksen hyväksi ja joiden työ jäi usein näkymättömäksi, mutta

joiden hankkimalla tiedolla oli merkittävä vaikutus Suomen sotilaalliseen tiedusteluun ja puolustukseen. Muistomerkki toimii samalla muistutuksena siitä, että myös Etelä-Karjalan pienillä kylillä oli oma tärkeä roolinsa Suomen sotahistoriassa.

Lähteet: Erillinen Pataljoona 4 Perinneyhdistys ry, Verkkouutiset (<https://erillinenpataljoona4.fi/blog/osasto-vehniainen/>)

<https://www.verkkouutiset.fi/a/viimeiseen-asti-paamajan-kaukopartio-osasto-vehniaisen-hurjamatka/>)

Jääkäri-laiva S/S Arcturus

Wolffin kauppahuone Vaasassa

Lähes koko autonomian ajan kaupahuoneet olivat suurkauppiaiden ja teollisuusmiesten yleisin tapa järjestää liiketoimintansa. Kaupahuoneet perustuivat vauraisiin sukuihin ja ne toimivat yleensä useiden sukupolvien ajan. Valtakunnallisestikin merkittävä vaasalainen kaupahuone oli **Carl Gustaf Wolffin** (1800–1868) perustama Wolffin kauppahuone. Kaupahuone toimi perustajansa aikana pääasiassa Vaasasta käsin, nuorempien polvien aikana toimintaa oli myös mm. Helsingissä ja Viipurissa. Kaupahuone oli tällöin yhteistyössä muiden kaupahuoneiden kanssa jopa niin, että sen pääosakkaat olivat mukana niiden johtotehtävissä.

C.G. Wolff aloitti liiketoimintansa kaupan alalla. Hän perusti mm. komean kolmikerroksisen liikepalatsin uuden Vaasan paraatipaikalle, torin

Wolffin laivastoon kuului vuosien aikana kaikkiaan 45 alusta, joista 40 rakennettiin omalla Palosaaren veistämöllä.

länsilaidalle. Liikepalatsi oli käytössä (tosin uusin toimijoin) aina 1960-luvulle asti. Suurimittainen kaupallinen liiketoiminta edellytti hyviä ulkomaanyhteyksiä. Yhteydet hoidettiin käytännössä kokonaan purjelaivoilla, 1800-luvun puolivälistä lähtien myös höyrylaivoilla. Wolffin päämielenkiinto kohdistuikin pian varustamotoimintaan. Hän perusti satamat Vaasan Palosaarelle ja Mansikkasaarelle, alueelle tuli myös oma laivaveistämö. Useilla kaupahuoneilla oli myös

merkittävää teollisuustoimintaa. Teollisuus ei Wolffia kiinnostanut, vaikka hän asui ja toimi suuren puuvillatehtaan naapurina. Hän pysyi kauppiaina ja loppuvuosiinsa korostetusti laivanvarustajana.

Wolffin laivastoon kuului vuosien aikana kaikkiaan 45 alusta, joista 40 rakennettiin omalla Palosaaren veistämöllä. Wolffin kuollessa 1868 hänen laivastonsa oli suurimmillaan ja siihen kuului 24 alusta. Kyseessä oli Suomen suurin varustamo.

Höyrylaivat saivat aluskannasta jo Wolffin elinaikana voimakkaasti alaa, mutta Wolff pitäytyi purjelaivoissa. Tämä ei liiketoimintaa haitannut, sillä 1800-luvun puoliväli oli vielä purjelaivojen kulta-aikaa.

Kun britit Krimin sodan aikana elokuun alussa 1855 hyökkäsivät Palosaaren ja Mansikkasaaren satamiin, he yrittivät käydä kauppaa Wolffin

isänmaan palveluksessa

C.G. Wolffin purjelaivasto; punaisella merkityt laivat tuhoutuivat täysin Krimin sodassa Vaasassa elokuussa 1855.

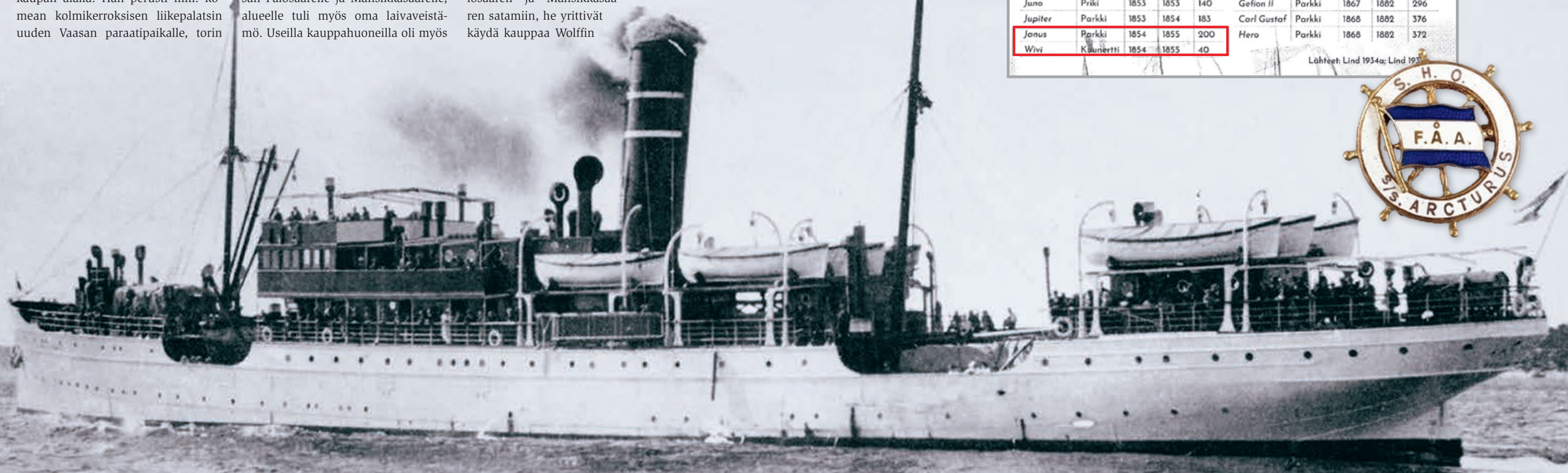
Alla: Sirolinjainen S/S Arcturus valmiina liikennöintiin.

Nimi	Tyyppi	Hankinta- vuosi	Poistumis- vuosi	Lästejä
Wänskapen	Priki	1830	1847	102
Idogheten	Parkki	1836	1850	165
Carolina	Priki	1836	1837	144
Providence	Fregatti	1836	1869	220
Wasa	Parkki	1838	1865	220
Fama	Parkki	1839	1854	225
Themis	Parkki	1840	1869	212
Habile	Parkki	1842	1843	229
Syskonen	Priki	1842	1854	69
Toivo	Kuunertti	1842	1857	25
Westa	Parkki	1847	1859	270
Pallas	Parkki	1848	1875	172
Alku	Priki	1849	1855	133
Clio	Parkki	1850	1855	206
Neptun	Parkki	1851	1854	165
Fides	Parkki	1851	1855	141
Frigga	Kuunertti	1851	1855	41
Gefion	Parkki	1852	1854	168
Amazon	Kuunertti	1852	1854	84
Juno	Priki	1853	1853	140
Jupiter	Parkki	1853	1854	183
Janus	Parkki	1854	1855	200
Wivi	Kuunertti	1854	1855	40

Neva	Priki	1855	1869	135
Express	Kuunertti	1857	1871	48
Vivi	Kuunertti	1857	1868	32
Apollo	Parkki	1858	1872	249
Fama II	Parkki	1858	1873	249
Hoppet	Parkki	1859	1882	271
Mercur	Parkki	1859	1880	242
Alfen	Kuunertti	1859	1872	57
Saturn	Parkki	1860	1871	287
Mentor	Parkki	1861	1871	289
Patria	Parkki	1861	1871	283
Neptun II	Parkki	1862	1882	294
Oden	Parkki	1863	1873	302
Thor	Parkki	1863	1871	294
Delfin	Parkki	1864	1885	331
Amphion	Parkki	1865	1872	364
Jupiter II	Parkki	1865	1883	363
Echo	Parkki	1865	1872	180
Barden	Parkki	1867	1882	296
Gefion II	Parkki	1867	1882	296
Carl Gustaf	Parkki	1868	1882	376
Hera	Parkki	1868	1882	372

Lähteet: Lind 1934a; Lind 1934b

Lähteet: Lind 1934a; Lind 1934b

S/S Arcturus alkuvuosien päätehtävässään, alus lähdössä viemään matkustajia Eurooppaan ja jatkomahdollisuuksiin yli Atlantin, ruumalastina voita Englantiin.

MUSEOVIRASTO

ERKKI RÄIKÖNEN / MUSEOVIRASTO

Jääkärit palaavat Libausta ja pelaavat krockettia S/S Arcturuksen kannella.

kanssa. Wolffille luvattiin, että hänen Palosaaren varastojaan ja laivojaan ei tuhota, jos hän luovuttaa englantilaisille yhden laivansa purjeet ja rikin. Wolff oli valtiopäivämies, joka kannatti Suomen itsenäistymistä Venäjän alaisuudesta. Toisaalta hän oli perustuslakia kunnioittavana uskollinen Suomen suuriruhtinaalle – Venäjän tsaarille – ja kieltäytyi neuvottelusta vihollisen kanssa. Tästä uskollisuudesta hän sai maksaa kovan hinnan, englantilaiset polttivat viisi hänen aluksistaan ja takavarikoivat tai muuten vahingoittivat muita laivoja ja satamarakennuksia sekä polttivat sataman läheisyydessä sijainneen Wolffin huvilan.

Wolffin suku mukaan höyrylaivatoimintaan

C.G. Wolff oli kuolemaansa 1868 asti purjelaivamies, mutta pojasta polvi muuttui. Wolffin poika **Eugène** (1851–1937), joka jatkoi kauppahuoneen toimintaa Viipurin suunnalla, oli 15 vuotta isänsä kuoleman jälkeen perustamassa Finska Ångfartygs Aktiebolaget (FÅA) yhtiötä ja oli yksi sen pääomistajista. Hän myös sai koko Wolffin kauppahuoneen ja äitinsä, C.G. Wolffin lesken **Natalia Wolffin** laivayhtiön omistajiksi. Eugène Wolffin vaikutusvalta yhtiössä oli varsin suuri. Wolffin vaasalaisilla yhdes-
sa viipurilaistuneen Eugène Wolffin, Wilhelm Hackmanin ja C.A. Ekströ-

min muodostamalla koalitiolla oli yli 60 prosentin omistus yhtiöstä ja Eugène toimi yhtiön johdossa. Yhtiön nimi muuttui 1937 kaksikieliseksi: Suomen Höyrylaivaosakeyhtiö (SHO) – Finska Ångfartygs Aktiebolaget (FÅA). Erityisesti merimiehet kutsuivat yhtiötä eff-o-a:ksi ja nimi muutettiin 1976 virallisestikin Effoaksi.

Yhtiön yksi hienoimmista laivoista, jopa lippulaiva, oli S/S *Arcturus*, joka liikennöi vuosina 1899–1940 ensimmäisen maailmansodan aikaa lukuun ottamatta reitillä Helsinki/Hanko – Turku – Kööpenhamina – Hull. Jatkosodan jälkeen 1945–1956 laiva oli liikenteessä Suomen ja Ruotsin välillä. Sotien aikana laiva oli satamas-

sa tai maanpuolustusta palvelevissa tehtävissä. Me ehkä tunnemme laivan parhaiten sinä laivana, joka toi Saksassa koulutetun Kuninkaallisen Preussin jääkäripataljoona 27:n pääjoukon 1918 Saksasta Suomeen.

Arcturuksella Suomesta Englantiin ja sieltä jatkoyhteydellä Yhdysvaltoihin

S/S *Arcturus* oli yksi laivoista, joilla monet Amerikan siirtolaiset matkustivat Hangosta Hulliin Englantiin. Alus oli rakennettu Skotlannissa vuonna 1898 Gourley Brothers & Co:n toimesta ja se toimitettiin tammikuus-

sa 1899 tilaajalle Suomen Höyrylaiva Oy:lle Helsinkiin. Laivan kasti rouva **Aline Björkstén**, SHO-FÅA:n perustajan ja johtajan Eugène Wolffin tytär. Alus oli jäävahvistettu ja yhdistetty matkustaja- ja rahtialus. Se sijoitettiin Helsinki–Hanko–Kööpenhamina–Hull-linjalle Englantiin ja se kuljetti rahtitavarana pääasiassa voita Hangon voisatamasta Englantiin. *Arcturus* voi myös kuljettaa 265 matkustajaa ja laivalla matkustikin paljon sekä amerikkalaisia että Amerikkaan matkalla olevia siirtolaisia.

Vuosina 1899–1914 laiva kulki aikataululiikennettä Helsingin ja Hullin välillä, mutta elokuussa 1914, kun *Arcturus* oli kotimatalla Kööpenhaminasta, laivan oli mentävä Tukholmaan ja jäätävä siellä satamaan Euroopassa alkaneen sodan vuoksi. Aluksella oli satakunta paluumuuttajaa, jotka pääsivät Suomeen muul-

la tavoin, sillä *Arcturus* pysyi Tukholmassa koko sodan ajan.

Arcturus toi JP 27:n jääkärit ja sotatarvikkeita Saksasta Vaasaan

Pitkän tauon jälkeen 14. päivänä helmikuuta 1918 *Arcturus* palasi liikenteeseen, kun se sai tehtäväkseen tuoda Libausta, joka sijaitsee nykyisessä Latviassa, kotiin Suomeen ylilastillisen määrän 854 suomalaista jääkäreitä, jotka olivat saaneet sotakoulutuksen Saksassa. Matkustajamäärä ylitti moninkertaisesti normaalin matkustajamäärän. Heti Libausta lähdön jälkeen laiva nosti salkoon Suomen leijonalipun, kun se suuntasi matkansa kohti pohjoista. Vaikeat jääolosuhteet olivat laivaa vastassa Selkämerellä ja Gävlen ulkopuolella. Paikalla oli kuitenkin jäänmurtaja *Sampo*, jon-

ka avustamana matka jatkui edelleen vaikeissa olosuhteissa kohti Vaasaa. Jäänmurtaja *Sampo* ja *Arcturus* jopa joutuivat kosketuksiin toistensa kanssa, mutta matkaa pystyttiin kuitenkin jatkamaan.

Jääkäreiden pääjoukon Suomeen saattamisen lisäksi *Arcturus* teki vielä kaksi matkaa Libauhun. Näiltä matkoilta tuomisista olivat sekä Suomeen jälkikäteen palaavat jääkärit että sotamateriaalit. Myös näiden matkojen määränpäänä Suomessa oli Vaasa.

Vastoinkäymisiä normaalissa reittiliikenteessä

Vuonna 1919 *Arcturus* aloitti jälleen siviili liikenteen Helsingin ja Hullin välillä. Matkat sujuivat hyvin ilman isompia ongelmia, kunnes vuonna 1930 aluksen peräsimeen tuli vika ja laivasta jouduttiin laskemaan ankkuri Ruotsin ja Tanskan välisellä alueella. Tällöin ankkuri juuttui Nordsjellands Elektriska A/S:lle kuuluvaan sähkökaapeliin ja hajotti sen. Varustamo tuomittiin huomattaviin vahinkonkorvauksiin.

Samana vuonna 1930 *Arcturus* joutui vielä toiseen, hyvin erikoiseen ja

SOTALAPSI-NÄYTTELY

Sotalapsia S/S Arcturuksen isossa ruumahytissä matkalla Tukholmaan.

vakavaan onnettomuuteen. Hullista Kööpenhaminaan matkalla ollut alus törmäsi 19.12.1930 sankassa sumussa vastakkaiseen suuntaan matkalla olleeseen S/S Oberoniin Kattegatissa. Vuonna 1925 käyttöön otettu *Oberon* kuului *Arcturuksen* kanssa samaan Suomen Höyrylaiva Oy:n laivastoon. Erikaisen onnettomuudesta tekee se, että sisarlaivaisuuden lisäksi laivojen kapteenit olivat veljeksiä.

Oskar Hjelt, joka oli *Arcturuksen* kapteeni, oli puolitoista tuntia ennen

törmäystä ollut radioyhteydessä veljeensä, *Oberonin* kapteeni **Erik Hjeltiin**. 20 minuuttia ennen törmäystä he saattoivat jopa kuulla toistensa äänimerkit sumun läpi. Onnettomuuden tutkimuksissa selvisi, että veljesten tarkoituksena oli lähettää toisilleen joulutervehdykset lähietäisyydeltä. Etäisyysarviot kuitenkin pettivät ja *Arcturus* törmäsi *Oberonin* kylkeen repien sen rungon niin, että alus upposi muutamassa minuutissa. *Arcturus* sen sijaan sai vain pieniä vauri-

VAASAN SOTAVETERAANIMUSEON VALOKUVA/ÄLJENNÖS

Taidemaalari Adolf Bockin ikuistama jääkäreiden kotiinpaluu, asetelma vastaa hyvin valokuvaa.

oita keulaansa ja pystyi pelastamaan *Oberonista* 39 henkilöä. Muut alukset pystyivät pelastamaan muutamia henkilöitä lisää, mutta hukkuneita oli kaikkiaan 43 henkeä. *Oberonin* kapteeni kuului pelastuneisiin, mutta hänen puolisonsa ja pieni tyttärensä menehtyivät, vaimo hukkui ja tytär menehtyi kylmyyteen.

Turun Hovioikeus langetti molemmille kapteeneille vankeustuomion, Oscarille 8 kk ja Erikille 6 kk, kumpikin ehdollisena 3 vuoden koetusajalla. Lisäksi maksettavaksi tuli eräitä korvauksia.

Liikennöinti viime sotien aikana

Arcturus siirrettiin talvisodan alkaessa liikennöimään Turun ja Tukholman välillä. Vuoden 1940 alussa alus vaurioitui pahoin Neuvostoliiton ilmahyökkäyksessä Turkuun. Se pääsi kuitenkin Tukholmaan korjattavaksi. Onnettomuudet jatkuivat, sillä alus vaurioitui Turussa uudelleen venäläis-

ten pommeista, mikä johti toiseen telakkamatkaan Tukholmaan.

Jatkosodan aikana *Arcturus* oli koko ajan liikenteessä. Venäläiset hävittäjät tosin ampuivat alusta, mutta vahingot olivat niin vähäisiä, että liikennöintiä pystyttiin jatkamaan. Alkuvuodesta 1942 *Arcturus* sai uuden tyypin turvallisuuksista. Tammikuussa 1942 aluksessa uusittiin kaksi ruumaa, jotta laiva voisi kuljettaa suomalaisia sotalapsia Ruotsiin. Ruumiin rakennettiin 3-kerroksiset vuoteet 500 lapselle, mikä määrä oli tarkoitus ottaa mukaan jokaiselle matkalle. Laivalla oli tosin myös muutamia hyttejä, mutta ne olivat laivan henkilökunnan käytössä.

Joillakin matkoilla oli mukana myös sotainvalideja, jotka lähetettiin Tukholmaan hoitoon. Jääolosuhteet olivat tällöinkin vaikeat. *Arcturuksen* ollessa 28. tammikuuta 1942 matkalla Tukholmaan 486 lapsen kanssa laiva törmäsi S/S Heimdalliin, joka oli juuttunut jäihin. Laiva kuului tuolloin Rederi Ab Svealle, *Arcturuksen* avulla se pääsi irti.

Sodan jälkeen *Arcturus* aloitti liikennöinnin Ruotsin ja Suomen välillä. Vuonna 1948 suomalaiset olympiaurheilijat matkustivat *Arcturuksella* Lontooseen ja vuonna 1952 laiva toi ruotsalaisurheilijat Helsingin olympialaisiin. Jälleen uusia isänmaallisuutta korostavia tehtäviä. Syyskuun lopussa 1956 S/S *Arcturus* erosi viimeisen kerran Helsingin Olympialaiturilta matkatakseen Antwerpeniin. Vuonna 1957 alus myytiin Saksaan, missä se romutettiin. Näin oli poikkeuksellisen mielenkiintoisen elinkaaren omaavan ja Suomen historian kannalta tärkeissä tehtävissä toimineen laivan tarina päättynyt.

Päälähteet:

Charlotta Wolff: *Edelläkävijät; Neljän suurkauppiassuvun tarina modernisoituvasta Suomesta, Gaudeamus 2020*

Lasse Backlund: *S/S Arcturus, Dagsmark förr och nu, april 2017*

SPUR RIDE 2026

Spur Ride 2026 suoritettiin Finferupissa Tanskassa 28.–31.7.2026. Jälleen osallistujat saivat ikimuistaisen kokemuksen hakiessaan omia rajojaan ja tuntiessaan ryhmän voiman. Välillä ylitettiin oma mukavuusalue.

■ TEKSTI: MIKAEL POUSSA JA HANNA-MARI "HANSU" KARHINEN

Suorittajan näkökulman antaa majuri Mikael Poussa

Brittisotilaat osallistuivat ensimmäistä kertaa Sysmän talvikurssille tammiukuussa 2026. Hyvin sujuneen harjoituksen jälkimainingeissa järjestäjät hieman ehdottelivat olisiko Spur Ridelle lähtiöitä tulevana kesänä? Kysyessäni, mikä on Spur Ride, sain vastaukseksi vain epämääräistä myhäilyä. Vastaukseni tähän mystiseen seikkailukutsuun oli tietenkin kyllä, ja maaliskuussa tulikin parin rivin kryptinen email-kutsu heinäkuun koetukseen.

Spur Ride on amerikkalainen ratsuväen perinnetutusta ja koulutusta pahtuma, johon liittyvät olennaisesti fyysinen ja henkinen stressi, sosiaalinen paine, kova kuri, amerikkalaiselle sotilaskulttuurille ominainen he-

vosenleikki, hengen nostatus ja vaativat sotilaalliset suoritteet maastossa.

Käytännössä Spur Ride on intensiivinen, monikansallinen NATO-jalkaväkiharjoitus, joka tänä vuonna järjestettiin Tanskassa. Annettuun rastikoulutukseen sisältyi mm. ampumista, taistelijan rata, suunnistusta ja muita sotilaan perustaitoja.

Olen palvellut Iso-Britannian reservin ratsuväessä 1996–2003 (Sherwood Rangers), ja sittemmin viestijoukoissa 2008–2026. UK:n sotilasperinne, varsinkin ratsuväessä, on paljon vanhempaa perua kuin amerikkalainen –poltimme-

han valkoisen talon viimeksi vuonna 1814.

Brittiupseerina koen entisten siirtomaiden sotilasperinteet ja rituaalit joskus vieraiksi, mutta Spur Ride itsessään oli erinomaisesti ja tottuneesti järjestetty, haastava ja uniikki tapahtuma, johon osallistuin hyvin ylpeänä kutsustani. The Order of the Spur:issa on ylliedustus suomalaisia, jotka kokevat ratsuväkiperinteen omakseen ja jot-

ka kunnia-asianaan pitävät koulutuksen ja perinnetoiminnan korkeaa tasoa Euroopassa yllä.

Spur Riden parasta antia ovat muut kandidaatit – seura on erinomaista. Spur Ridelle valikoidutaan ja kutsutaan – sinne ei voi hakea. Jokainen Spur Holder on oman kandidaattinsa suosittelija ja sponsori, mistä juontuu kändien yleisesti hyvä aines ja vapaaehtoisten erinomainen asenne koulutusta kohtaan.

Belgialais-Suomalais-Brittiläis-Saksalais-Itävaltalaisryhmämme hitsautuikin suorituspaineessa nopeasti yhteen ja meistä tuli toimiva porukka. Spur Riden komentokieli on englanti ja ryhmämme käytti enimmäkseen sitä. Ryhmämme jäsenien eri vahvuudet ja kokemus tulivat harjoituksen myötä ilmi ja tuimme toisiamme.

Harjoituksen alussa kellot, kamerat ja puhelimet kerättiin pois, mikä johti pian ajattomuuden tunteeseen edetessämme harjoitteesta ja tehtävästä toiseen iltaa ja yötä myöten. Nukkuminen jäi vähiin, ja aamuhämärissä Spur Holderien äänet painivat kändit jälleen liikkeelle ja kohti uusia haasteita. Liike jatkui päivästä päivään.

Harjoituksen loppua kohti kumuloutuva väsymys, stressi ja raskaus painoivat päälle, mutta ryhmät jatkoivat sitkeästi, kunnes harjoitus julistettiin loppuneeksi. Harjoituksen jälkeinen huolto ja pesu, Spur Dinner rituaaleineen ja kändien induktio Spur Holdereiksi tuntuivat epätoollisilta intensiivisen rypistyksen jälkeen – metsässä majoittumisesta ja jatkuvasta valppaana olostani oli tullut jo normaalitila, josta takaisin siviiliin oppiminen vei pari päivää. Omia ryhmäläisiä tulee ikävä; he tulivat läheisiksi niin nopeasti.

Mitä jäi käteen? Kiitollinen olo ainutlaatuisesta kokemuksesta. Kiitos sponsoreille kutsusta. Kiitokset Spur Holdereille onnistuneesta koulutuksesta, ja kiitokset paljon töitä tehneille järjestäjille Tanskassa ja Suomessa.

Major Mikael Poussa
254 Sig Sqn, 13SR
Royal Corps of Signals

Major Mikael Poussa.

Spur Holder, kersantti Hanna-Mari "Hansu" Karhinen

Heinäkuun lopun ilta Finderupin harjoitusalueella Tanskan Jyllannissa oli lämmin. Edessä oli kuitenkin jotain aivan muuta kuin kesäisen leiriviikko. Reppu kiristettiin selkään, taisteluvälineet tarkastettiin viimeisen kerran ja ympärillä vallitsi odottava hiljaisuus. Kuukaan ei vielä tiennyt tarkalleen, mitä seuraavat päivät toisivat tul-

lessaan. Yksi asia oli kuitenkin varma: kannuksia ei täältä saanut matkamuistona mukaan. Ne lähtisivät vain mukaan, jos pää ja fyysisuus kestäisi.

Kannukset ansaitaan, niitä ei anneta

Spur Ride ei ole tavallinen sotilastaitokilpailu, koulutusleiri tai marsipapahtuma. Kyse on perinteestä, jonka juuret ulottuvat Yhdysvaltain

HENKS PADDINGTON

Spur Ride 2026 osallistujia.

Tapahtuman järjesti tänä vuonna Tanskan kodinturvajoukot.

ratsuväkeen. Perinteen mukaan sotilas ei saanut käyttää kannuksia ennen kuin oli osoittanut taitonsa, sitkeytensä ja kykynsä toimia osana joukkoa. Nykymuodossaan tapahtuma mitaa ennen kaikkea osallistujan luonnetta, periksiantamattomuutta ja yhteistoimintakykyä. Kannuksia ei jaeta osallistumisen perusteella tai yksilösuoriutumisesta.

Finderupin harjoitusalueella järjestetty Spur Ride 2026 kokosi yhteen 25 kandidaattia sekä yli kaksikymmentä kokeneempaa Spur Holderia useista

ERKKI VILJA

Euroopan maista. Tanska tarjosi osallistujille kaikkea muuta kuin helpon toimintaympäristön. Tapahtuman järjestäjänä toimivat tänä vuonna Tanskan kodinturvajoukot. Neljän päivän aikana osallistujat joutuivat kohtaamaan niin fyysisiä kuin henkisiäkin haasteita, joiden tarkoituksena oli selvittää, olivatko he ansainneet oikeu-

den käyttää ratsuväkiperinteisiin kuuluvia kannuksia ja stetsonia.

Kutsusta kandidaatiksi

Spur Rideen ei ole avoin ilmoittautuminen. Jokainen kandidaatti kutsutaan mukaan henkilökohtaisesti, ja jo kutsun saaminen edellyttää useamman Spur Holderin suositusta. Osallistujille jo kutsu tapahtumaan on tunnustus. Tapahtumassa halutaan varmistaa, että kandidaateilla on jo ennen lähtöviivaa näyttöjä aktiivisuudesta, palvelushengestä ja sitoutumisesta. Kukaan ei siis päädy Spur Ridelle vaan sattumalta.

Suomalaisia osallistujia oli tänä vuonna valittu mukaan Päijät-Hämeestä, Uudeltamaalta, Pirkanmaalta, Varsinais-Suomesta sekä Pohjois-Karjalasta. Mukana oli niin reserviläisiä kuin aktiivisia maanpuolustajia, joita yhdisti kiinnostus ratsuväkiperinteisiin sekä halu haastaa itseään. Jokainen kandidaatiksi valittu henkilö

Tukinkantoa yhteistyönä. Verryttelyä kovempiin tehtäviin.

M.W.

Jotkin asiat ovat kuitenkin tunnettuja: Ainakin painavaa tukkia kannetaan.

on käynyt läpi epävirallisen arvioinnin omassa yhteisössään.

Jokaisella kandidaatilla on sponsori (vanhempi Spur Holder), joka pitää huolen, että kokelas on valmistautunut ja sitoutunut koitokseen. On suuri häpeä, jos juuri sinun kandidaattisi ei suoriudu Spur Ridesta, joten jokainen seniori pitää varmasti huolen siitä, että kaikki tarvittava tieto on osallistujalla selvillä.

Ratsuväen perinne elää vahvana myös Euroopassa

Spur Ride perustuu yhdysvaltalaisen ratsuväen Order of the Spur -perinteseen, joka on yksi tunnetuimmista yhdysvaltalaisen ratsuväen perinteistä. Nuoret ratsumiehet joutuivat osoittamaan taitonsa eri tehtävien suorittamisella ennen kuin heille annettiin oikeus käyttää kannuksia. Myöhemmin hevoset vaihtuivat panssariajoneuvoihin, mutta perinteet säilyivät.

Kannukset eivät ole palkinto osallistumisesta, vaan kannuksista tulee symboli, joka kertoo kantajansa osoittaneen sitkeyttä, osaamista ja sitoutumista ratsuväen henkeen. Ne symboloivat yhteisöä, jossa arvostetaan vastuuta, periksiantamattomuutta ja toisten tukemista.

Tänä päivänä perinne näkyy erityisesti Spur Ride -tapahtumissa, joissa kandidaatit suorittavat erilaisia fyysisiä, henkisiä ja sotilaallisia tehtäviä. Tarkat suoritukset vaihtelevat tapahtumittain, ja osa niistä pidetään tarkoituksella salassa myös tulevilta osallistujilta. Tavoitteena on säilyttää tapahtuman luonne ja varmistaa, että jokainen kohtaa haasteet ilman ennakkotietoa. Vaikka tapahtuman juuret ovat Yhdysvalloissa, vuosien saatossa siitä on muodostunut kansainvälinen yhteisö.

Euroopassa järjestetyillä Spur Rideilla on vuosien varrella nähty myös yhdysvaltalaisia osallistujia. Eräs kan-

didaatti kertoi suorittaneensa vastaavan tapahtuman omassa tukikohdassaan Yhdysvalloissa ja saaneensa siellä kannukset sekä stetsonin. Kokemus oli hänen mukaansa ollut verrattain kevyt, jopa hieman koominen. Suomessa järjestetty Spur Ride muutti näkökulman täysin. Suorituksen jälkeen hän kertoi arvostavansa kannuksiaan ja stetsoniaan aivan eri tavalla kuin aiemmin, ja sanoi vasta nyt kokevansa todella ansainneensa oikeuden käyttää niitä. Tapaus kertoo paljon siitä arvostuksesta, jota eurooppalaiset Spur Ride -tapahtumat ovat vuosien aikana rakentaneet kansainvälisessä Spur Holder -yhteisössä.

Suomalaiset erottuivat edukseen

Monessa maassa sotilaan henkilökohtaiseen huoltoon liittyviä asioita opetetaan jatkokoulutuksessa tai erikoistumisen yhteydessä. Suomessa ne

Hiki pois.

Koalafication.

kuuluvat jo varusmieskoulutuksen perusteisiin. Tämä näkyi käytännössä heti ensimmäisen päivän aikana. Suomalaisille oli selvää, kuinka huolehditaan jaloista, kuivatetaan varusteita, ylläpidetään toimintakykyä ja toimitaan muuttuvissa sääolosuhteissa. Samoin perustaistelumenetelmät, joita Suomessa opetetaan jo varusmiespalveluksen alkuvaiheessa, osoittautuivat kansainvälisessä vertailussa vahvaksi osaamisalueeksi.

Moni suomalainen osallistuja huomasi varmasti nopeasti, etteivät kaikki toimintatavat olleet muille yhtä itsestään selviä. Tämä ei tarkoittanut paremmuutta tai kilpailua kansallisuuksien välillä. Se osoitti ennen kaikkea suomalaisen reservijärjestelmän vahvuuksia. Suomessa koulutetaan suuria ikäluokkia toimimaan kenttäolosuhteissa, ja osaaminen säilyy reservissä aktiivisen harjoittelun myötä. Finderupissa tämä näkyi ihan käytännössä, miten opit otettiin käyttöön. Suomalaiset kandidit herättivät hyvällä tavalla huomiota.

Finderup haastoi myös osallistujia säällä

Jos itse tapahtuma oli vaativa, oli sitä myös sää. Viikon aikana lämpötilat vaihtelivat noin kymmenestä asteesta jopa 33 asteeseen. Öisin ilma muuttui viileäksi ja kosteaksi. Päivisin aurinko puolestaan teki fyysisestä rasituksesta entistä raskaamman.

Vaihtelevat olosuhteet muodostivat oman haasteensa. Liian kylmässä toimintakyky laskee. Liian kuumassa keho kuivuu nopeasti. Molemmissa tilanteissa virheiden riski kasvaa. Kandidaatit joutuivat jatkuvasti huolehtimaan nesteytyksestä, vaatetuksesta ja energiatasapainosta samalla, kun fyysiset tehtävät jatkuivat.

Moni kokenut reserviläinen toteaa, että yksittäinen raskas suoritus on harvoin ongelma. Vaikeaksi tilanteen tekee useiden kuormittavien tekijöiden yhdistelmä: väsymys, kylmyys, kuumuus, märät vaatteet ja jatkuva epävarmuus siitä, mitä seuraavaksi tapahtuu. Tieto ajankulusta tai muusta ympäröivästä maailmasta on minimoitu ottamalla urheilukellot, puhelimet ja muut älylaitteet pois. Juuri tällaista ympäristöä Spur Ride pyrkii luomaan.

Tervetuloa epämunavuusalueelle

Tarkat tehtävät kuuluvat tapahtuman perinteisiin eikä kaikkea kerrota julkisuuteen.

Jotkin asiat ovat kuitenkin tunnettuja: Ainakin painavaa tukkia kannetaan. Ainakin kastutaan ja ainakin väsyttään. Todellisuudessa näiden yksittäisten tehtävien merkitys on kuitenkin pienempi kuin niiden muodostama kokonaisuus.

Yksi Spur Riden suurimmista väärinkäsityksistä on ajatus yksilösuorituksesta. Todellisuudessa kyse ei ole kilpailusta, jossa etsitään vahvinta, nopeinta tai sitkeintä osallistujaa. Spur Ridella ei todellakaan etsitä vahvinta juoksijaa, nopeinta marssijaa tai suurinta voimannostajaa. Tarkoitus on löytää henkilöt, jotka kykenevät jatkamaan silloin, kun mukavuus on kadonnut jo aikaa sitten. Moni kandidaatti saapuu tapahtumaan ajatellen, että kyseessä on fyysinen haaste. Poistuessaan he ymmärtävät osallistuneensa ennen kaikkea henkiseen testiin ja samalla luoneet ikuisia ystävyssuhteita ympäri Eurooppaa.

Boardin edessä

Yksi tapahtuman mielenkiintoisimmista vaiheista on niin sanottu esittäytyminen Boardille.

Kyseessä on kansainvälinen ”arviointiryhmä”, joka muodostuu eri osallistujamaiden vanhemmista Spur Holdereista. Boardin tehtävänä ei ole tarkastella ainoastaan fyysisiä suorituksia vaan kokonaisuutta, ryhmää. Sen jäsenet arvioivat kandidaattien motivaatiota, tietämystä ja suhtautumista ratsuväkiperinteeseen. Arvioinnissa katsotaan myös se, että onko joku valmiina heittämään ryhmäläisensä Boardin raadeltavaksi.

Itse pääsin toimimaan tapahtuman aikana Suomen edustajana yhtenä Boardin jäsenenä. Tehtävä tarjosi ainutlaatuisen näkymän siihen, kuinka erilaisista taustoista tulevat osallistujat suhtautuvat samaan tavoitteeseen. Vastaukset vaihtelivat, mutta yksi asia oli yhteinen lähes kaikille: halu kehittyä ihmisenä. Kandidit eivät puhuneet pelkästään sotilaallisista taidoista vaan johtamisesta, vastuusta, palveluksesta ja yhteisöllisyydestä. Veljeys ja siskous oli vahvasti läsnä.

Board.

Kun viimeisetkin voimat ratkaisee

Viimeinen päivä osoittautui monelle viikon haastavimmaksi vaiheeksi, mikä on myös yksi Spur Riden keskeisistä tavoitteista. Kun takana on useita vuorokausia fyysistä ja henkistä kuormitusta, pienetkin vastoinkäymiset tuntuvat tavallista suuremmilta. Väsymys kertyy, palautumiseen jää vain vähän aikaa ja vaihtelevat sääolosuhteet koettelevat osallistujia jatkuvasti.

Viimeisen päivän aikana osa kandidaateista kärsi kylmyyden ja rasituksen aiheuttamista oireista, jotka vaativat tavallista enemmän huomiota sekä ryhmän keskinäistä tukea. Eräs tanskalainen osallistuja huomasi ryhmätoverinsa olevan selvästi uupunut. Vaikka hänen omatkin voimavaransa olivat koetuksella, hän antoi tälle lämpöpeitteensä ja huolehti siitä, että tämä sai riittävästi nestettä. Muutamaa tuntia myöhemmin sama kandidaatti oli jälleen täysipainoisesti mukana ryhmän toiminnassa ja osallistui yhteisten varusteiden kantamiseen.

Tilanne kuvasti hyvin Spur Riden henkeä: vaikeuksista ei selvitä yksin, vaan ryhmä onnistuu, kun sen jäsenet

Veljeys ja siskous oli vahvasti läsnä.

tukevat toisiaan ja kantavat vastuuta yhteisestä tehtävästä.

Nämä tilanteet havaittiin myös Spur Holdereiden osalta nopeasti, ja ne saatiin korjattua paikan päällä ilman ulkopuolisen hoitohenkilöstön tarvetta. Kandidaatit ovat koko ajan valvonnan alla ja heitä käsketään keskeyttämään, jos tilanne niin vaatii. Monelle osallistujalle juuri nämä terveyttä koettelevat hetket jäivät mieleen. Ei siksi, että ne olisivat vaarallisia, vaan siksi, että niiden aikana nähtiin tapahtuman todellinen henki; Väsyneitä autettiin, varusteita jaettiin, kannustettiin toista jaksamaan ja kuukaan ei jäänyt yksin.

HENKS PADDINGTON

Suomalaiset osallistujat.

Kansainvälinen veljeys syntyy yhteisistä kokemuksista

Vaikka Spur Ride perustuu kilpailunomaiseen asetelmaan, tapahtuman ydin ei ole kilpailussa. Sen ydin löytyy yhteisöllisyydestä. Neljän päivän aikana eri maista saapuneet osallistujat muodostivat ryhmän, jonka jäseniä yhdistivät samat haasteet ja yhteiset kokemukset. Kieli vaihtui tilanteesta toiseen, mutta yhteistyö toimi. Perinteet, huumori, tarinat ja kokemukset kulkivat ihmiseltä toiselle yli kansallisten rajojen. Juuri tästä syystä moni tapahtumaan osallistunut palaa mukaan myöhemmin Spur Holderina. Kannukset ja stetson ovat näkyviä symboleja, mutta tärkein asia on yhteisö niiden takana. Kansainvälisyys ei Spur Ridellä jää pelkäksi juhlapuheeksi. Koska kandidaatit sijoitetaan tarkoituksella monikansallisiin ryhmiin, yhteistyötä tehdään alusta lähtien yli kieli- ja maaraajojen. Ryhmissä puhuttiin englantia, hollantia, ruotsia, saksaa, ranskaa ja tanskaa. Välillä käskyt ymmärrettiin käsimerkeillä, välillä huumorilla. Neljän päivän jälkeen kielimuureista ei ollut enää tietoakaan. Perusajatus on siis yksinkertainen: ryhmä onnistuu tai epäonnistuu yhdessä.

Vahvimmankaan osallistujan suoritus ei riitä, jos koko ryhmä ei pysy mukana.

Vahvimmankaan osallistujan suoritus ei riitä, jos koko ryhmä ei pysy mukana. Siksi tapahtuman aikana korostuvat yhteistyö, vastuun jakaminen ja kyky auttaa muita silloin, kun oma jaksaminenkin on koetuksella. Juuri tässä piilee tapahtuman todellinen opetus. Kannuksia ei ansaita näyttämällä olevansa muita parempi, vaan osoittamalla pystyvänsä toimimaan osana joukkoa, yhdessä.

Neljän päivän aikana ryhmät oppivat hyödyntämään jäsentensä erilaisia vahvuuksia. Jollakin oli vahvaa maasto-osaamista, toisella kokemusta johtamisesta ja kolmannella kyky pitää yllä ryhmän henkeä vaikeissakin

tilanteissa. Kansallisuuksilla ei lopulta ollut merkitystä. Merkitystä oli sillä, että vieressä kulkeva henkilö teki kaikkensa yhteisen tavoitteen eteen.

Tapahtuman aikana muodostuneet ystävyysuhteet ja verkostot ovatkin yksi syy siihen, miksi moni osallistuja pitää Spur Ridea yhtenä merkittävimmistä kokemuksistaan.

Spur Dinner – kokemusten pöytä

Jos viikon raskain osuus koetaan maastossa, sen emotionaalinen huipputietä saavutetaan Spur Dinnerissä. Moni kokenut Spur Holder kuvailee sitä tapahtuman parhaaksi hetkeksi. Eikä syyttä. Neljän päivän rasitus on takana. Kandidaatit ovat saaneet pe-seytyä. Märät varusteet on vaihdettu puhtaisiin. Kasvoilla näkyy väsymystä, mutta myös helpotusta. Ja ennen kaikkea ylpeyttä.

Perinteinen Spur Dinner pohjautuu ratsuvälikulttuuriin, jossa saavutuksia juhlistetaan muodollisessa, mutta samalla vahvasti yhteisöllisessä tilaisuudessa. Siihen kuuluvat omat sääntönsä, maljansa ja perinteensä. Tunnelmaa on vaikea kuvailla ihmiselle, joka ei ole ollut paikalla. Pitkän pöydän ääressä istuu ryhmä ihmisiä, jot-

ERKKI VILJA

Nikolashkaja drinkki.

ka tietävät tarkalleen, mitä vieressä oleva henkilö on viime päivien aikana kokenut. Sanoja ei juuri tarvita ja yhteinen kokemus puhuu puolestaan. Usein juuri tämän pöydän ääressä kandidaatit ymmärtävät täysin, mitä ovat saavuttaneet ja tunteet ottavat vallan.

Yhdeksän suomalaisen täysosuma

Spur Ride 2026 oli neljä päivää fyysistä rasitusta, henkisiä haasteita, kansainvälistä yhteistyötä ja vanhojen perinteiden vaalimista. Vuoden 2026 Spur Ride muistetaan Suomessa yhdestä erityisestä syystä: kaikki yhdeksän suomalaista kandidaattia läpäisivät kirkkaasti ”maaliviivan”. Kyse ei ollut sattumasta eikä yksittäisestä onnistumisesta. Se oli seurausta hyvästä reserviläiskoulutuksesta, vahvasta motivaatiosta sekä osallistujien henkilökohtaisesta sitoutumisesta. Jokainen mukana ollut suomalainen joutui käymään läpi samat koettelemukset kuin muutkin. Jokainen myös selviytyi niistä.

Samalla suomalaiset jättivät vahvan ja hyvän vaikutelman kansainväliseen Spur Holder -yhteisöön.

Neljä päivää aiemmin Finderupin harjoitusalueelle saapui joukko kandidaatteja, joiden ainoa yhteinen nimittäjä oli tavoite ansaita kannukset.

Kun Spur Dinnerin viimeiset maljat oli nostettu, pöydän ääressä istui joukko ihmisiä, joita yhdistivät yhteiset koettelemukset, uudet ystävyysuhteet ja neljän päivän aikana ansaittu kunnioitus. Kannukset ovat näkyvä symboli. Todellinen palkinto on jotakin aivan muuta.

Hanna-Mari ”Hansu” Karhinen, Spur Holder vm. 2023

Sanasto

Board

Kansainvälinen arviointiryhmä, joka koostuu kokeneista Spur Holdereista eri maista. Board arvioi kandidaattien motivaatiota, tietämystä, toimintaa ryhmässä sekä sitoutumista ratsuväkiperinteeseen.

Kandidaatti (Candidate)

Spur Rideen kutsuttu osallistuja, joka pyrkii ansaitsemaan oikeuden käyttää kannuksia ja stetsonia.

Order of the Spur

Yhdysvaltalaisen ratsuväen perinne, johon Spur Ride perustuu. Perinteen tarkoituksena on tunnistaa henkilöt, jotka ovat osoittaneet sitkeyttä, osaamista ja yhteisöllisyyttä ratsuväen hengessä.

Spur Holder

Henkilö, joka on hyväksytysti suorittanut Spur Riden tai muun Order of the Spur -perinteeseen liittyvän hyväksytyn suorituksen ja saanut oikeuden käyttää kannuksia sekä stetsonia.

Spur Ride

Ratsuväkiperinteeseen perustuva kansainvälinen tapahtuma, jossa kandidaatit suorittavat fyysisiä, henkisiä ja ryhmätyöskentelyä mittavia tehtäviä ansaitakseen kannukset.

Spur Dinner

Spur Riden päätteeksi järjestettävä perinteinen juhlaillallinen, jossa kandidaattien suoritus päätetään virallisesti ja yhteisiä kokemuksia juhlistetaan.

Stetson

Leveälierinen ratsuväen perinnehattu, joka toimii yhdessä kannusten kanssa näkyvänä symbolina Spur Holder -yhteisöön kuulumisesta.

Kannukset

Perinteinen ratsastuksessa käytettävä varuste, joka Spur-yhteisössä symboloi ansaittua jäsenyyttä, sitkeyttä ja sitoutumista ratsuväen perinteisiin.

Ratsuväen henki (Cavalry Spirit)

Arvomaailma, jossa korostuvat yhteisöllisyys, johtajuus, palveluhenki, rohkeus, vastuun kantaminen sekä toisten tukeminen vaikeissa tilanteissa. Hooaaah!

BREITENFELDIN PÄIVÄ

HENNALASSA

TEKSTI JA KUVAT: JUSSI SAINIO

Kun varuskunta lopetettiin Hennalassa vuoden 2014 lopussa, päättyi myös Breitenfeldin päivän viettäminen aina syyskuun alkupäivinä. Hämeen Ratsujääkäripataljoonan aikana Breitenfeldiä vietettiin kolmipäiväisenä vapaaehtoisena harjoituksena. Niitä aikoja muistellaan vielä haikeana. Nyt aika on toinen, ja Breitenfeldin päivää vietettiin Hennalassa pitkästä aikaa 5.9.2026.

Juha Sihvonen ja Matti Hilska.

Lippukentän kasteinen nurmikko kiilteli aamuauringon loisteessa juhlayön saapuessa Breitenfeldin päivän aloitukseen kahdentoista vuoden jälkeen. Lippuvartio, ratsut ja seremonian vastaanottajat asettuivat paikalleen. Paikalle oli saapunut myös paljon yleisöä. Ohjelma alkoi suunnitelman mukaisesti tasan kello 10.00 lipunnostolla. Kielekkeinen valtiolippu nousi salkoon vahvojen miesten vetämänä ja lippua tervehdittiin asianmukaisesti.

Emeritus kenttäpiispa **Pekka Särkiö** piti ratsailla kenttähartauden ja sen jälkeen lippuvartio siirtyi Mannerheimin muistomerkillä ja Hämeen aluetoimiston päällikkö evl **Kimmo Alesmaa** ja **Urpo Karjalainen** laskivat seppeleen.

Pekka Särkiö piti hartauden ratsunsa selässä.

Ratsastusnäytös

Lippukentälle oli kokoontunut runsaasti yleisöä, jota kiinnosti ratsastusnäytös. Mukana oli seitsemän ratsukoa, joita komensi Tampereen Seudun Ratsuväenkillan eskadroonan päällikkö **Risto Jurva**. Mukana oli myös nuoria ratsastajia, mikä edesauttaa ratsukoiden mukanaoloa myös tulevaisuudessa.

Ratsastusnäytöksen jälkeen yleisölä oli mahdollisuus tutustua hevosiin ja ratsastajiin varusteineen. Kysymyk-

siä esitettiin ja vastauksia saatiin.

Parasta näkyvyyttä suurelle yleisölle

Ratsukot muodostivat jälleen keran merkittävän osan yleisöä kiinnostavasta ohjelmasta. Ratsastajat ansaitsevat erityisen kiitoksen esiintymisestä. Meidän kannattaa muistaa, että ratsastajien harjoitukset, matkustaminen, hevosten valjastaminen ja lämmittely vaatii paljon enemmän aikaa kuin varsinaisen ohjelman suorittaminen.

Ilman hevosten läsnäoloa ratsumiesten tapahtuma olisi selvästi puutteellinen.

Suuri kiitos ratsastajille Breitenfeldin päivästä!

Hevoset ja ratsastajat ruotujärjestyksessä:

Ratsumieskiltä

Kirsi Ahlgrén	Sirkkon	Hollola
Jörg Eifflaender	Lego	Hollola
Pekka Särkiö	Timo	Lahti
Anni Sippola	Ippe	Sysmä
Emma Juoksukangas	Sulo	Sysmä

Tampereen seudun ratsuväenkilta ry

Petri Salonen	Milady	Tampere
Timo Salonen	Rio Starlit	Sky Tampere

Osastoa komensi Eskadroonan päällikkö Risto Jurva ja tulivastaavana toimi **Arto Kuusiah**, molemmat Tampereen Seudun Ratsuväenkilta ry:stä

Mielenkiitoinen seminaari

Päivän ohjelma jatkui upseerikerholla, jossa kuulumme mielenkiitaisia esityksiä ja nautimme mahtavan lounaan.

Seppo Toivonen

Hennalan historian kaikki käänteet hyvin tuntema **Seppo Toivonen** aloit-

ti venäläisten sotilaiden asumisesta Lahdessa, Hennalan varuskunnan perustamisesta ja vapaussodasta ja sen jälkeisestä ajasta päätyen varuskunnan lakkautukseen.

Jukka Koivisto

Ratsumieskillan puheenjohtaja **Jukka Koivisto** keskittyi päivän todelliseen aiheeseen, Breitenfeldin taisteluun ja ratsuväen perinteisiin. Hänen laaja-alainen katsauksensa antoi selvän kuvan perinteiden vaalimisesta nyt ja tulevaisuudessa.

Jarno Anttalainen

Valmiuspäällikkö **Jarno Anttalainen** esitelmöi varautumisesta, joka koskee kaikkia yksilöstä yhteisöihin, kunnista yrityksiin ja koko yhteiskuntaan. Kriittisen infran suojaaminen on ensiarvoisen tärkeää ja tietoisuus siitä on kasvamassa.

Perinteet ja Paikallispataljoona

Perinnekomentajan tiedote 19.8.2026

Hämeen paikallispataljoona ottaa käyttöönsä Hämeen Ratsujääkäripataljoonan nimen, lipun ja tunnukset. Kun Hämeen Rykmentti (ja HämRjP) lakkautettiin 2014, Puolustusvoimat ja Ratsumieskiltä sopivat perinteiden siirtymisestä Panssariprikaatin ja Ratsumieskillan vastuulle.

Ratsumiesten perinnekomentajana toimii Hämeen aluetoimiston päällikkö.

Pataljoonan lippu on edelleen olemassa, uusittu 2000-luvulla ja erinomaisessa kunnossa. Lipun käyttöön on liittynyt perinneasuisen lippuvarti-on mukanaolo - tämä käytäntö jatkuu uuden pataljoonan yhteydessä.

Breitenfeldin juhla Lahden Upseerikerholla

Hämeen aluetoimiston päällikkö evl Kimmo Alesmaa ja Ratsumieskillan puheenjohtaja Jukka Koivisto vaimoineen ottivat vastaan vieraat Breitenfeldin iltajuhlaan. Tunnelma oli odot-

Seppo Toivonen.

Jukka Koivisto.

Jarno Anttalainen.

Seppo Hovi.

ARI PAKARINEN

Palkitut ratsumiehet. Kunniakirjat luki Tampereen Seudun Ratsuväen Killan puheenjohtaja Risto Jurva ja ristit kiinnitti MPKL:n puheenjohtaja Marko Patrakka.

tava, olihan edellisestä kerrasta yli kymmenen vuotta.

Perinnekomentaja Kimmo Alesmaa toivotti vieraat tervetulleeksi nauttimaan hyvästä ohjelmasta perinteiden äärellä.

Hannu Lehtonen ja **Seppo Hovi** vapauttivat tunnelman. ”Oi aika sa entinen – Sodan ja rauhan lauluja” antoivat Hannu Lehtonen ja Seppo Hovi. Upeaa laulua ja soittoa ja väliin Seppo Hovin tarinoita ja huumoria.

Juhlaillallinen

Hannu Lehtosen ja Seppo Hovin esityksen jälkeen nautittiin hyvää illallista.

Menussa oli tällä kertaa porkkanakeittoa, savustettua porkkanaa ja rakuunaa. Pääruokana oli pitkään haudutettua peuranpaistia, sellä ja tummaa riistakastiketta. Illallisen päätti suklaakakku, jossa oli suolakaramellia, kristallisoitua suklaata

ja mansikkaa. Juomat hoitivat kaikki oman makunsa mukaan.

Samppanja-arpajaiset

Illan samppanja-arpajaisissa oli palkintona kolme korkealaatuista samppanjaa

- Pol Roger Réserve Champagne Brut
- André Clouet Un Jour de 1911 Champagne Brut
- Bollinger Special Cuvée Champagne Brut

Arvonnassa onni suosi **Anita Simola**, **Krista Karjalaista** ja **Heikki Auraa**.

Palkittuja

Samppanja-arpajaisten jälkeen palkittiin ansioituneita ratsumiehiä.

Kunniakirjat luki Tampereen Seudun Ratsuväen Killan puheenjohtaja

Risto Jurva ja ristit kiinnitti MPKL:n puheenjohtaja **Marko Patrakka**.

Pronssisen kiltaristin myönnettiin seuraaville ratsumiehille

Salonen Petri Hämeen eskadroona
Salonen Timo Hämeen eskadroona

Rakuunahistoriikin 1945–2010 saivat

Jukka Elomaa Ratsumieskilta
Pekka Hennala Ratsumieskilta
Matti Hilska Ratsumieskilta

Kirjat luovutti **Erkki Joukainen** Rakuunakillasta

Tanssit

Illan päätteeksi tanssittiin VMTK bändin ja Kimmo Kopran tahdissa ja nautittiin yhdessäolosta.

Seuraavan kerran Breitenfeldin juhlat järjestetään Lappeenrannassa!

AUTOJOUKKOKILTOJEN LIITTO RY/TAPIO KAAKKOLAMMI

Kunniakäynti sankarihaudoilla.

Autojoukkojen Oulun Kilta ry juhlisti 60-vuotista taivaltaan

OULU – Autojoukkojen Oulun Kilta ry vietti 60-vuotisjuhlaansa perinteitä kunnioittaen 3. lokakuuta 2026. Juhlapäivä alkoi perinteikkäästi seppeleenlaskulla ja huipentui juhlatilaisuuteen kulttuurihistoriallisesti arvokkaalla puukasarmialueella.

Juhlapäivän ohjelma käynnistyi klo 11.00 seppeleenlaskulla Oulun hautausmaan sotien 1939–1945 sankarihaudoille. Sepeleen laskivat killan puheenjohtaja **Aulis Hannula** ja **Ari Hautaniemi**. Sankarihautamuistomerkin äärellä puheenjohtaja Hannula piti koskettavan puheen, jossa hän muistutti nykyisiä sukupolvia aiempien sukupolvien uhrauksista itsensä Suomen puolesta. Muistomerkille kokoontunut yleisö sai puheen lisäksi kuulla Hannulan esittämän *Finlandia*-hymnin.

Suomen kansallislippu ja Autojoukkokiltojen liitto ry:n lippu muodostivat liiton puheenjohtajan, **Kari**

Vuolan, tilaisuuteen käskemän lippupartion, johon liittyi Autojoukkojen Oulun Kilta ry:n lippu; liput suorittivat asiaankuuluvan lippu-tervehdyksen seppeleenlaskun yhteydessä.

Hallituksen kokous ja pääjuhla historiallisessa ympäristössä

Autojoukkokiltojen liitto ry piti hallituksensa kokouksen juhlapaikalla Oulun puukasarmialueella Komentajan talossa, jossa toimii Ammattiopisto Luovin opiskelijoiden oppimisympäristönä tunnettu Ravintola Kasarmi.

Juhlatervehdyksen vastaanotto alkoi klo 15.00 Ravintola Kasarmin Arttelisalissa. Kulttuurihistoriallisesti arvokkaalla kasarmialueella sijaitseva sali, joka aikanaan on toiminut mm. kantahenkilökunnan ruokalana, tarjosi ennallistaen peruskorjattuna juhlatilat upeat puitteet.

Juhlaväki pääsi nauttimaan monipuolisesta ja perinteikkäästä ohjelmasta: alkumaljan jälkeen ohjelmassa kuultiin alueen historiikki, musiikkiesityksiä, juhlapuheita sekä nautit-

tiin juhlaillallinen. Juhlapuheet piti kenttäpiispa **Pekka Asikainen** ja kansanedustaja **Juha Hänninen**, juhlan musiikista vastasi MPK Pohjois-Suomen soittokunta.

Ansioituneita kiltalaisia palkittiin

Merkkipäivän tilaisuudessa luovutettiin useita ansiomerkkejä erityisen ansioituneille Autojoukkojen Oulun Kiltta ry:n jäsenille huomionosoituksena heidän tekemästään arvokkaasta työstä killan ja sen tavoitteiden hyväksi.

Lisätietoja antaa:

Autojoukkokiltojen liitto ry
Kari Vuola
puheenjohtaja
puheenjohtaja@ajkl.fi
0400 740 060

Autojoukkojen Oulun Kilta ry
Aulis Hannula
puheenjohtaja
aulis.hannula@gmail.com
0400 294 010

Viestimiesten kesäpuuhia Pirkanmaalla

Jussi Harola ope-
roimassa sata-
vuotiasta kenttä-
puhelinkeskusta
Puistofiestassa.

Pirkanmaan viestikillan kesään mahtui taas monenlaisia toimintoja; perinneviestiasemakatos oli neljässä tapahtumassa (Maanpuolustustapahtuma Ideaparkissa, Lylyn markkinat, Panssarimuseon harrastepäivä, Puistofiesta), toukokuussa esittely US Eaglen pihassa sekä Viestimies-kilpailu toukokuun viimeisenä maanantaina, perinneradiotapahtuma PRT42, kesäsavusauna Lylyssä, kahden suunnistuskisan tuloslaskenta, Viestimies-päivät elokuussa ja Saarmaa-seminaari syyskuussa.

TEKSTI: TERO AHTEE • KUVAT: JARKKO JÄRVINEN JA TERO AHTEE

Panssarimuseon harrastepäivässä vasemmalta "matolaatikko", PRC-277, Torn Fu. d2, ja VRFK.

Tampereella US Eaglen 40-vuotistapahtumassa.

Viestiasemakatos Lempäälässä Ideaparkin maanpuolustustapahtumassa.

Perinneviestimiehet Jussi, Vexi, Jarkko, Kari ja Tensu Puistofiestassa.

"Lättähattu" pysähtyi Lylyn asemalla kesämarkkinoilla.

Tilapäinen kenttäpostikonttori toimi Lylyn kesämarkkinoilla.

Hiukka 2026 – SUL1-kurssi osoitti pioneeriosaamisen kiinnostavan reserviläisiä

■ TEKSTI JA KUVAT: ASKO VETELÄINEN, KURSSINJOHTAJA

Metsässä vallitsee keskittynyt hiljaisuus. Jokainen tietää oman tehtävänsä, eikä ylimääräisiä sanoja tarvita. Varamiinoitetta rakennetaan osaksi puolustusasemaa, kun tieto lähestyvistä vihollisen panssaroidusta joukosta on saavuttanut joukkueen. Työskentely on ripeää, mutta harkittua – jokainen vaihe tehdään oikein. Kun viimeiset valmistelut on saatu päätökseen, joukot siirtyvät asemiinsa odottamaan. Hetkeä myöhemmin vihollisen panssaroitu ajoneuvo ajaa varamiinoitteeseen. Räjähdyksen pysäyttämän ajoneuvon viimeistelee sinkoryhmä - puolustustaistelu on käynnistynyt.

Tilannekuvaus oli Hiukka26-harjoituksen, suluttamisen perusteet kurssin, soveltavasta vaiheesta. Harjoitus järjestettiin kesäkuun ensimmäisenä viikonloppuna Oulussa.

Hiukka harjoitus on MPK Pohjois-Suomen suurin vuosittain järjestettävä sotilaallisia valmiuksia palveleva harjoitus. Tänä vuonna harjoitus

kokosi yhteen yli 250 kurssilaista ja kouluttajaa 16 eri kurssille. Viikonlopun aikana eri kursseilla koulutettiin reserviläisiä muun muassa perustamisessa, muonituksessa, taistelijan perustaidoissa, tiedustelussa, pioneeriri-, lääkintä- ja huoltotehtävissä sekä useissa muissa osaamisalueissa. Henkilökohtaisesti pääsin toimimaan suluttamisen perusteet-pioneerikurssin johtajana.

Kurssin tavoite

Kurssimme tavoitteena oli kouluttaa osallistujille perusteet pioneerijoukkueen käyttämään kalustoon ja miinoin. Kurssi suunnattiin kaikille pioneeritoiminnasta kiinnostuneille reserviläisille, riippumatta aiemmas- ta aselajitaustasta. Kurssille ilmoittautui 12 osallistujaa Oulun läänin alueelta, ja koulutuksesta vastasi viiden kouluttajan joukko Pohjan pioneerikillan kouluttajia. Kurssin keskeisenä teemana olivat miinat ja erityisesti varamiinoite. Perjantaina perehdyimme opittunneilla suluttamisen perus-

teisiin ja pioneerijoukkueen käytössä olevaan kalustoon. Tämän jälkeen viikonlopun koulutus painottui rastikoulutuksiin ja käytännön harjoitteluun maastossa. Osallistujat harjoittelivat eri miinojen käyttöä, nalliliitoksen tekemistä sekä aikatulilangan käyttöä aina turvalliseen sytyttämiseen asti. Pääsimme tutustumaan myös drone-toimintaan ja keskustelemaan siitä, millaisia mahdollisuuksia dronet voisivat tarjota pioneeritoiminnan tukena. Teknologia kehittyy nopeasti, ja on tärkeää pohtia, miten uusia välineitä voidaan hyödyntää myös pioneerien tehtävissä tulevaisuudessa.

Kurssin tavoitteena ei kuitenkaan ollut pelkästään yksittäisten työvaiheiden oppiminen, vaan kokonaisuuden ymmärtäminen: miten joukon suunnittelema ja rakentama varamiinoite tukee omaa taistelusuunnitelmaa, ja hidastaa vihollisen toimintaa.

Lauantain rastikoulutuksissa läpikäytyjen perusteiden ja niiden harjoittelun jälkeen sunnuntai aamuna siirryimme soveltavaan vaiheeseen. Kurssilaiset rakensivat varamiinoit-

Kurssilaiset olivat erittäin kiinnostuneita viuhkapanoksen käytöstä jalkaväkimiinana.

teen osaksi joukkueen puolustusjärjestelyjä ja pääsivät viemään käytäntöön viikonlopun aikana oppimiaan taitoja. Mielestäni juuri tämä osuus oli viikonlopun palkitsevin kokonaisuus, niin kurssilaisille kuin kouluttajillekin. Oli hienoa nähdä, kuinka teoria oli viikonlopun aikana muuttunut käytännön osaamiseksi, ja kuinka osallistujien itseluottamus kasvoi harjoituksen edetessä!

Pioneeritoiminta kiinnostaa reserviläisiä

Kurssinjohtajana yksi viikonlopun merkittävimmistä havainnoista liittyi osallistujien taustoihin. Vain kaksi osallistujaa kahdestatoista oli suorittanut varusmiespalveluksensa pioneerina. Erityisen hyvin mieleeni jäi kurssilainen, joka diabeteksen vuoksi oli vapautettu asepalveluksesta, eikä näin ollen ollut suorittanut varusmiespalvelusta. Se ei kuitenkaan näkynyt hänen toiminnassaan millään tavoin. Päinvastoin – hänen motivaationsa, oppimishalu ja toiminta kuvasti juuri oikeanlaista pioneerin asennetta, jota reservillämme on! Näillä ansiolla kouluttaja valitsivat hänet myös SUL1-kurssin priimukseksi! Tämä oli hieno muistutus siitä, että oikea asen-

Kurssilaiset oppivat myös nalliliitoksen tekemisen aikatulilankaan ja kitkasytyttimen käytön.

ne ratkaisee usein enemmän kuin aiempi kokemus.

Kurssilaisilta kerätty palaute oli erittäin myönteistä. Osallistujat kokivat saaneensa vahvat perusteet pioneeritoimintaan, ja moni kertoi aikovansa jatkaa osaamisensa kehittämistä myös MPK:n seuraavilla pioneerikursseilla. Kurssinjohtajana juuri tämä oli viikonlopun parasta palautetta. Kun kurssi herättää innostuksen jatkaa osaamisen ja tietämyksen syventämiseen, olemme onnistuneet tavoitteessamme.

Viikonlopun jälkeen mieleeni jäi yksi ajatus ylitse muiden, mikä näin

elokuun ensimmäisellä viikollakin artikkelia kirjoittaessani on edelleen mielessä.

Pioneeritoiminta kiinnostaa reserviläisiä aselajitaustasta riippumatta. Kurssilla tämä näkyi osallistujien motivaationa, aktiivisuutena ja haluna oppia uutta. Juuri tällaiset kurssit vahvistavat reservin osaamista ja osoittavat, että vapaaehtoinen maanpuolustuskoulutus tarjoaa mahdollisuuden kehittää taitoja, joilla on todellista merkitystä koko reservimme suoriutuskyvyille.

Soveltavan vaiheen jälkeen kurssilaiset olivat tyytyväisiä onnistuneeseen asemien puolustamiseen.

■ TEKSTI: MARKUS HIETAMÄKI, MIKA LEINO, TUULA RAHKONEN • KUVAT: TUULA RAHKONEN

Yhdessä liikkeellä – maaottelu- marssin henki elää Raisiossa

Raision Reserviupseerit ja Raision Reserviläiset järjestivät syyskuussa yhteismarssin Haunisten altaan luontoalueella osana valtakunnallista Maaottelumarssia. Noin kymmenen kilometrin mittaiselle reitille osallistui yhteensä 15 reserviläistä ja reserviupseeria. Tapahtuma on jo vakiintunut perinne: kyseessä oli neljäs kerta, kun yhdistykset marssivat yhdessä Maaottelumarssin hengessä.

Maaottelumarssi on Reserviläisliiton ja Reserviupseeriliiton valtakunnallinen liikunta- ja yhteishenkitapahtuma, jota vietetään koko syyskuun ajan. Tänä vuonna marssitaan erityisesti juhluvuoden tunnelmassa, sillä teemana on 85 vuotta ensimmäisestä Suomi–Ruotsi-maaottelumarssista.

Vuoden 1941 marssi oli koko kansan voimannäyte, johon osallistui yli 1,5 miljoonaa suomalaista. Tapahtumaa pidettiin lähes kansalaisvelvollisuutena, ja se vahvisti talvisodan jälkeistä yhteishenkeä.

Turun seudun marssiperinne 1941 – tausta tämän päivän marssille

Varsinais-Suomi oli vuoden 1941 maaottelumarssin vahvimpia tukialueita. Maakunnassa marssi noin 100 000 ihmistä, joista turkulaisia oli yli 40 000. Turussa ottelun aloittivat Rettigin tukipakkatehtaan neidot, jotka vetivät miesväkeäkin perässään. Lottatoimistijat kiirehtivät järjestelytehtävissä, ja iäkkäät varsinaissuomalaiset val-

mistautuivat lähtöön yhtä innokkaasti kuin nuoremmat.

Kirjan *Me marssimme* kuvissa näkyy myös Salon seudun osallistuminen: naiset olivat vahvasti liikkeellä, ja viimeisen marssipäivän huippuajan 1.19.30 saavutti salolainen **Hjalmar Ruotsalainen**, koko maan nopein kävelijä. Turkulaiset koululaiset rynnistivät prosenttikilpailun hengessä, ja Turun pormestarin ja pankinjohtajan hyväntahtoinen keskustelu ”kun se Tamperekin...” kuvastaa aikakauden maakuntien välistä leikkimielistä kilpailua.

Tämä historiallinen marssiperinne luo vahvan taustan sille, että Varsinais-Suomessa marssitaan edelleen – nyt reserviläisten johdolla ja fyysisen toimintakyvyn ylläpidon hengessä.

Yhteismarssi jatkaa perinnettä nykypäivässä

Raisiossa marssittiin tänä vuonna hyvässä syysäässä. Lämmin ilma ja Haunisten altaan vaihteleva maasto tarjosivat sopivasti haastetta kokeneemmillekin kulkijoille. Marssin puolivälissä pidetty tauko toi tapahtumaan rennon yhdessäolon sävyn: makkaraa paistettiin ja virvokkeita nautittiin, ja huollosta vastasivat **Mika Leino** ja **Oskari Kuuskoski**.

Koko marssin ajan tunnelma pysyi leppoisana. Kävelyn lomassa vaihdettiin kuulumisia ja muisteltiin varusmiesajan marssiperinteitä. Keskustelu kulki hetkittäin tuttuihin marssilauluihin, kuten *Sillanpään marssilauluun*, ja yhteislauluun ei olisi paljoa enää tarvittu. Mukana oli myös uusia

reserviläisiä, joihin oli tutustuttu viime aikojen tapahtumissa, kuten Raisiossa Killin markkinoilla.

Yhteismarssi osoitti jälleen, että reserviläistoiminta tarjoaa liikunnan lisäksi mahdollisuuden tavata samanhenkisiä ihmisiä ja vahvistaa paikallista yhteishenkeä. Samalla se jatkaa sitä marssiperinnettä, joka sai alkunsa vuonna 1941 ja joka on nyt noussut uudelleen osaksi reserviläisten vuosittaista toimintaa. Raision marssi oli onnistunut osoitus siitä, että perinteet elävät – ja että maanpuolustustahto näkyy arjen teoissa, askel kerrallaan.

Lähde: Me Marssimme, kuvateos marssimaaottelusta v. 1941

Marsalkka Mannerheimin muistotilaisuus Montreux'ssa

■ TEKSTI HEIKKI SALUMÄKI

Marsalkka Mannerheimin kuolemasta tuli kuluneeksi tänä vuonna 75 vuotta. Hän asui vuodesta 1947 lähtien terveydellisistä syistä Sveitsissä ja kuoli 83-vuotiaana Lausannassa tammi-kuun lopulla 1951.

Muistomerkki pystytettiin paikallisten toimesta vuonna 1955. Nyt vietettiin 71. kerran muistotapahtumaa lauantaina 6.6. Tilaisuus pidetään aina kesäkuun ensimmäisenä lauantaina.

Mannerheimin muistomerkki pystytettiin 71 vuotta sitten kauniiseen paikkaan Geneven järven rannalle ja se on nimetty Parc Mannerheimiksi.

Tapahtuma aloitettiin suomenkielillä jumalanpalveluksella St. John's Anglican kirkossa aivan muistomerkkin vieressä. Jumalanpalvelus oli osin ranskan- ja saksankielinen, koska läsnä oli myös paljon paikallisia Suomen ystäviä. Ulkosuomalaisen papin,

Pia Repolaisen, saarna käsitteli neljättä käskyä. Se oli sisällöltään hyvin ajankohtainen. Jumalanpalveluksessa laulettiin useita tuttuja virsiä, muun muassa *Jumala ompe linnamme* ja *Suvivirsi*. Papilla oli yllään Kaukolan kansallispuku.

Juhlaväki siirtyi sen jälkeen Mannerheimin puistoon, jonne oli koontunut runsas joukko ihmisiä. Tapahtuma oli juhlava ja hyvin johdettu. Kuulutukset ja puheet olivat sekä ranskan- että saksankielisiä. FSOV eli Finnische-Sweizerische Offiziers Vereinigung (Suomalais-Sveitsiläinen Upseeriyhdistys) johti tapahtuman.

Tervetuloitovotuksen jälkeen esiintyi Suomen laivaston soittokunnan vaskikvintetti, jonka jälkeen laskettiin seppeleet muistomerkille. Suomen suurlähetystön seppeleen laski suurlähettiläs **Okko-Pekka Salmimies**. Mannerheimin Lastensuojeluliiton seppeleen laski sotilasasiamies eversti **Jukka Mälkki**. Sen jälkeen olivat vuorossa Montreux'n kaupunki, Suo-

malais-Sveitsiläinen Upseeriyhdistys, Helsingin kansallinen senioripiiri, Suomen ystävät Sveitsissä ja sveitsiläinen opiskelijain tukisäätiö. Helsingin kansallisen senioripiirin kukkalaitteen laskivat **Raija Stjernvall** ja **Heikki Salumäki**.

Sen jälkeen oli puheiden aika. Suomen suurlähettiläs, Montreux'n kaupunki ja Suomalais-Sveitsiläinen upseeriyhdistys pitivät puheet. Välillä oli musiikkia paikallisen orkesterin ja Suomen Laivaston Soittokunnan vaskikvintetin vuorotellessa. Tilaisuus päättyi Suomen ja Sveitsin kansallishymneihin.

Tapahtuman jälkeen siirryttiin Montreux'n Kasinon ulkoterasille "apero riche"-tilaisuuteen, joka päätettiin Marskin ryppyihin. Tämä tilaisuus oli juhlava ja hauska.

Tapahtumakokonaisuus oli ainutlaatuinen ja rakennettu erittäin juhlavaksi. Sää oli aurinkoinen ja Geneven järven rannalla sijaitseva Parc Mannerheim tarjosi hienot puitteet tapahtumalle.

Itä-Uudenmaan Maanpuolustuskilta osallistui Porvoo-päiville

■ TEKSTI JA KUVAT: MATTI PUOTILA

Porvoon Päivät (ruots. *Borgådagarna*) sai alkunsa vuonna 1971, jolloin ensimmäinen virallinen Porvoon Päivä järjestettiin kaupunkilaisten yhteisenä juhlanä.

Tapahtuma luotiin alun perin tuomaan porvoolaisia yhteen, elävöittämään kaupunkikeskustaa sekä juhlistamaan Porvoon pitkää historiaa ja paikallista kulttuuria.

Tänä kesänä tilaisuuden organisoiti Itä-Uudenmaan Maanpuolustuskilta ry:n lisäksi PRUK yhdessä Porvoon kaupungin kanssa.

Tapahtuma on vakiintunut järjestettäväksi vuosittain kesäkuun toisena viikonloppuna ja se antaa eri

Ulkoilupäivä jossa mukana yhdistyksen jäsenet ja seuralaiset. Grillistä makkaraa ja kanttiinista kahvia sekä leivonnaisia. Kimmo Kajaste piti esitelmän tilanne Suomessa/Eurooppa tänä hetkenä.

alueen toimijoille hienon mahdollisuuden markkinoida omaa osaamis- aluettaan ja toimintaansa.

Itä-Uudenmaan Maanpuolustuskilta on ollut mukana vuosittain tapahtumassa.

Vuosikymmenten aikana ohjelma on laajentunut kattamaan monipuolisesti musiikkia, lapsille suunnattua toimintaa, käsityöläismarkkinointa sekä opastettuja kierroksia, jotka esittelevät muun muassa Vanhan Porvoon vuosisataista historiaa.

Tänä vuonna sää helli osallistujia ja killan teltalla kävi ihmisiä tutustumassa vapaaehtoiseen maanpuolustustyöhön. Toki unohtamatta oheistuotteita eli kesäisiä makkaroitto omasta grillistä nautittuna!

Svenska Lottakårenin edustajat pääsihteerinsä johdolla osallistuivat harjoitukseen. Edessä maastopuvussa Naiskodukaitsen edustaja Gea Liblik, joka toimi kansainvälisten vieraiden tulkkina.

Kansainvälistä yhteistyötä naisten vapaaehtoisessa maanpuolustustyössä

Naisten Valmiusliitto ry (NVL) lähetti neljä henkilöä Suomesta Naiskodukaitsen järjestämälle harjoitusleirille Viroon heinäkuun alussa. Kaksipäiväinen leiri järjestettiin Harjun alueella Humalassa 4.–5.7.2026. Kyseessä oli naisille järjestetty vapaaehtoisen maanpuolustuksen harjoitus nimeltään *Ole valmis!*

TEKSTI JA KUVAT: PIA KOKKO, KM, VTM, VÄITÖSKIRJATUTKIJA (HALL.), PUHEENJOHTAJA, TURVAKURSSIN KILTA RY

Harjoitukseen oli ilmoittautunut yli 400 osallistujaa. Kurjan sään takia noin puolet ilmoittautuneista kuitenkin peruutti osallistumisensa, minkä seurauksena harjoituksen lopullinen vahvuus oli 210 osallistujaa.

Naiskodukaitsella oli harjoituksessa käytössä oma sovellus nimeltään *Ole valmis*, joka piti ladata puhelimiin ennen harjoitukseen osallistumista. Sovellus on edelleen ladattavissa sovelluskaupasta myös Suomessa. Sovelluksessa on muun muassa droonivaroitusjärjestelmä, jollaista Suomessa ei vielä ole.

Harjoituksen tarkoituksena oli ylläpitää ja lisätä naisten maanpuolus-

Harjoituksessa osallistuttiin kahden päivän aikana 10 eri workshoppiin...

tustietoisuutta ja perustaitoja poikkeus- ja kriisitilanteissa. Harjoituksessa osallistuttiin kahden päivän aikana 10 eri workshoppiin, joissa harjoitettiin erilaisia taitoja, kuten maastossa selviytymistä, sammutustekniikoita, erilaisten vammojen hoitoa, elvyttämistä, ampumaturvallisuutta ja tulentekeä. Osallistujat kiersivät eri rasteja etukäteen jaetuissa ryhmissä.

Myös lapset voivat Virossa osallistua Naiskodukaitsen harjoituksiin.

Lapsiosallistujat jaettiin leirillä nuorempien ja vanhempien lasten ryhmiin, joille järjestettiin päivien aikana oma ohjelmansa. Lapsiosallistujat majoittuivat samoissa teltoissa huoltajansa kanssa. Järjestely vaikutti toimivalta ja antoi mahdollisuuden erilaisten valmiuksien kehittämiseen jo pienestä pitäen.

Leirillä oli 21 suomalaista puolijoukkueelta majoitusta varten. Osallistujat pystyivät ja purkivat leirin.

Osana kansainvälistä yhteistyötä osallistujat eri maista tutustuivat toistensa harjoituksiin oppimistarkoituksessa. Suomalaisten lisäksi Naiskodukaitsen leirille osallistui Ruotsin Lottakårenista viisi henkilöä. Virolaiset osallistuivat puolestaan Suomes- sa järjestettyyn NASTA-harjoitukseen syyskuussa.

■ TEKSTI: SHAHO JAFF, TOIMINNANJOHTAJA, MAAHANMUUTTAJEN VARAUTUMIS- JA MAANPUOLUSTUSYHDISTYS RY

Väestönsuoja ei suojaa yksin – osaaminen tekee siitä toimivan

Väestönsuojien kunnosta puhutaan Suomessa nyt paljon. Keskustelu on tarpeellinen. Suojien rakenteiden, ilmanvaihdon, varusteiden ja muun tekniikan on oltava kunnossa silloin, kun niitä tarvitaan.

Mutta hyväkään väestönsuoja ei yksin riitä. Tarvitaan myös ihmisiä, jotka tietävät, miten toimitaan. Maahanmuuttajien Varautumis- ja Maanpuolustusyhdistys ry (MVM ry:ssä) tämä ajatus ei

syntynyt teoriasta vaan käytännön kokemuksesta.

Ensimmäinen askel oli osallistuminen. Lähdimme itse mukaan väestönsuojeluun liittyviin koulutuksiin oppiaksemme, mitä väestönsuojan käyttöönotto ja toiminta käytännössä tarkoittavat. Koulutusten kautta ymmärsimme nopeasti, että kyse ei ole vain tilasta, ovesta tai ilmanvaihtojärjestelmästä. Väestönsuoja tarvitsee osaavia ihmisiä: henkilöitä, jotka tuntevat laitteet, osaavat valmistella suojan käyttöön ja pystyvät toimimaan yhdessä muiden kanssa.

Samalla aloimme kysyä toista kysymystä: kuinka moni tavallinen Suo-

messä asuva ihminen tietää edes väestönsuojelun perusasiat?

Kokemus osoitti tiedon puutteen

Järjestämissämme kurdin- ja ukrainan-kielisissä infotilaisuuksissa väestönsuojat herättivät paljon kysymyksiä. Missä oma väestönsuoja sijaitsee? Milloin sinne mennään? Mitä mukaan otetaan? Kuka vastaa suojasta? Entä jos omassa talossa ei ole väestönsuojaa?

Kysymykset olivat yksinkertaisia mutta olennaisia. Samalla meille kävi selväksi, kuinka vähän käytännön tietoa monella oli.

Siitä syntyi seuraava vaihe.

Kokosimme SPEKin ja pelastuslaitosten tarjoamasta tiedosta keskeisiä väestönsuojeluun liittyviä kysymyksiä ja vastauksia yhdeksi helposti ymmärrettäväksi kokonaisuudeksi. Materiaalia valmistettiin suomeksi ja useilla muilla kielillä, painettiin ja vietiin suoraan eri kieli- ja väestöryhmien pariin.

Monikielisyys ei ole meille päämäärä itsessään. Se on silta oikeaan tietoon. Turvallisuutta koskevan tiedon pitää saavuttaa ihminen sellaisessa muodossa, että hän todella ymmärtää, mitä hänen pitää tehdä.

Pian ymmärsimme kuitenkin, ettei sekään riitä.

Tiedon jakajista kouluttajiksi

Jos haluamme saada enemmän ihmisiä mukaan ja opettaa heille käytännön toimintaa, meidän täytyy kehittää myös omaa osaamistamme. Siksi seuraava luonnollinen askel oli kouluttaa omasta tiimistämme kouluttajia ja apukouluttajia.

Tämä työ on nyt käynnissä.

MVM:llä on väestönsuojeluun koulutettuja henkilöitä, kouluttajia ja apukouluttajia. Osa koulutuksiin jo osallistuneista jatkaa lähiaikoina seu-

raaviin koulutuksiin. Tavoitteena on lisätä kouluttajien määrää ja syventää koko tiimin osaamista niin, että pystymme tulevaisuudessa kouluttamaan yhä enemmän ihmisiä myös käytännössä.

Haluamme rakentaa osaavan ja monikielisen kouluttajatiimin, joka pystyy menemään sinne, missä ihmiset ovat. Emme halua ainoastaan kertoa, mikä väestönsuoja on. Haluamme opettaa, miten siellä toimitaan, miten siihen valmistaudutaan ja mitä jokaisen olisi hyvä tietää jo ennen kuin mitään tapahtuu.

Tässä tapahtuu samalla jotakin vielä tärkeämpää: ihminen, joka tänään tarvitsee turvallisuustietoa omalla kielellään, voi huomenna olla itse koulutettu osaja – ja myöhemmin ehkä henkilö, joka auttaa ja opastaa muita.

Ei erillistä järjestelmää, vaan osaksi yhteistä turvallisuutta

MVM ry on maanpuolustuskilta ja Maanpuolustuskiltojen liiton jäsen. Siksi emme halua rakentaa maahanmuuttajille erillistä turvallisuuden maailmaa. Tavoitteemme on päinvastainen: rakentaa siltä Suomen olemassa olevaan varautumisen, va-

paaehtoisen maanpuolustuksen ja kokonaisturvallisuuden järjestelmään.

Suomessa asuu ihmisiä, joilla on erilaisia äidinkieliä, taustoja ja elämäntarinoita. Häiriö- tai kriisitilanteessa jokaisella voi kuitenkin olla jotakin annettavaa. Silloin tarvitaan tietoa, toimintakykyä, osaamista ja auttavia käsiä.

Siksi väestönsuojelussa kannattaa investoida sekä tekniikkaan että ihmisiin.

Väestönsuoja tarvitsee kunnossa olevat seinät ja laitteet. Mutta vasta osaavat ihmiset tekevät siitä toimivan.

MVM:n oma polku kuvaa hyvin sitä, mitä tavoittelemme laajemminkin: ensin osallistumme ja opimme. Sitten viemme tiedon muille. Seuraavaksi koulutamme uusia osajia, joista osa voi aikanaan kouluttaa jälleen seuraavia.

Tiedosta osaamiseen, osaamisesta osallistumiseen ja osallistumisesta yhteiseen turvallisuuteen.

Sitä kokonaisturvallisuus meille tarkoittaa.

Väestönsuoja tarvitsee kunnossa olevat seinät ja laitteet. Mutta vasta osaavat ihmiset tekevät siitä toimivan.

Porilaismetsikön historiaopasteet paljastettiin juhlallisoin menoin

– Metsäkirkkohartaus kruunasi päivän Ruissalossa

Ruissalon syksyinen metsä tarjosi arvokkaan ja rauhallisen ympäristön Porin Prikaatin killan järjestämälle juhlatilaisuudelle tiistaina 29. syyskuuta, kun Porilaismetsikön uudet historiaopasteet paljastettiin ja tilaisuuden jälkeen kokoonnuttiin Metsäkirkkohartauteen.

■ TEKSTI JA KUVAT: TUULA RAHKONEN

Tapahtuma kokosi paikalle killan jäseniä, yhteistyökumppaneita, kaupungin edustajia sekä Porin prikaatin edustajia.

Muistomerkki 400 vuoden sotilasperinteelle

Porilaismetsikkö istutettiin Porin Rykmentin killan toimesta 27. toukokuuta 1970 Ruissaloon Honkapirtin taakse. Istutus tehtiin Turussa vuosina 1919–1939 sijoitettuna olleen Porin rykmentin muistoksi sekä kunnioittamaan sen siirtymistä Turusta Säkylään, missä joukko-osasto jatkoi toimintaansa nykyisenä Porin prikaatina. Metsikköön istutettiin 300 koivun ja 300 tammainta.

Porin rykmentti perustettiin

vuonna 1626 osaksi Ruotsin valtakunnan sotajoukkoja. Sen historiaan kuuluu palvelusta useissa Euroopan sodissa ja Suomen puolustusta eri aikakausina. Rykmentillä oli vahva yhteys sekä Varsinais-Suomeen että Satakuntaan, ja Ruissalo toimi pitkään sen harjoitus- ja virkistysalueena.

Metsikön istuttaminen symboloi jatkuvuutta: vaikka rykmentti siirtyi Säkylään, sen perinteet ja paikallinen identiteetti jäivät elämään Turkuun. Porilaismetsikkö muistuttaa yhä rykmentin ja prikaatin merkityksestä suomalaisessa sotilashistoriassa sekä siitä yhteisöllisyydestä, jota sotilasperinteet ovat tuoneet alueelle. Kasvat tammet kertovat ajasta, juurtumisesta ja perinteiden siirtymisestä sukupolvelta toiselle.

Historiaopasteiden paljastus – perinteiden äärellä

Uudet historiaopasteet kertovat metsikön historiasta, Porin prikaatin perinteistä ja alueen merkityksestä osana Ruissalon kulttuurimaisemaa. Opasteet ovat killan, Turun kaupungin ja Muotohiomon yhteistyön tulos.

Juhlallisen paljastuksen suorittivat killan emerituspuheenjohtaja, varatuomari **Timo Mäki** sekä Porin prikaatin komentaja, eversti **Jussi Toivanen**, Laivaston soittokunnan torviryhmän fanfaarien säestyksellä. Tilaisuudessa luovutettiin opasteet virallisesti Turun kaupungille, ja killan yhteistyökumppaneita muistettiin killan historiakirjoilla. Timo Mäkeä ja Jussi Toivasta huomioitiin Porin prikaati 400 vuotta -juhlamitaleilla.

Tunnelma oli lämmin ja arvokas. Syksyinen metsä tarjosi kauniin kehyksen tilaisuudelle.

Metsäkirkkohartaus – hiljentymistä ja musiikkia

Paljastustilaisuuden jälkeen siirryttiin Metsäkirkkoon. Metsäkirkon luonnonläheinen ympäristö loi hartaudelle poikkeuksellisen kauniin ja rauhoittavan tunnelman.

Hartauden toimitti rovasti **Pertti Ruotsalo**, ja kanttorina toimi **Anu Åberg**. Musiikista vastasi Laivaston soittokunnan seitsikko, johtajanaan **Matti Laiho**. Ohjelmassa kuultiin

muun muassa *Saaristolaihymni*, *Oi, kallis Suomenmaa* ja päätösmusiikkina soi juhlava *Juhlamarssi*.

Perinteitä vaaliva ja tulevaisuuteen katsova hetki

Porilaismetsikön historiaopasteet ovat merkittävä lisä Ruissalon kulttuurihistoriaan ja Porin prikaatin perinteiden näkyväksi tekemiseen. Paljastustilaisuus ja Metsäkirkkohartaus muodostivat kokonaisuuden, joka kunnioitti menneitä sukupolvia ja vahvisti killan yhteisöllisyyttä. Päivä jää killan histo-

riaan arvokkaana ja onnistuneena perinnetyön merkkipaaluna.

Kiitoksen ja jatkuvuuden sanat

Erityinen kiitos kuuluu Maanpuolustuskiltojen säätiölle sekä **Tuulikki ja Timo Mäen** nimikkorahastolle, jonka myöntämä taloudellinen tuki mahdollisti uusien historiaopasteiden hankinnan. Rahaston panos oli ratkaiseva: sen ansiosta Porilaismetsikkö voi kertoa tarinaansa entistä selkeämmin ja puhuttelevammin myös tuleville sukupolville.

Metsikköä ympäröivät tammet ja koivut muistuttavat meitä jatkuvuudesta. Ne kasvavat ajassa, kuten perinteetkin – mutta perinteet eivät säily itsestään. Ne säilyvät vain, jos niitä vaalitaan, niistä kerrotaan ja ne siirretään eteenpäin. Juuri tätä tarkoitusta varten opasteet ovat nyt paikallaan: kertomassa menneestä, vahvistamassa nykyhetkeä ja kantamassa perinnettä tulevaisuuteen, totesi killan puheenjohtaja **Minna Nenonen** puheessaan.

Kunnioittakaamme menneiden sukupolvien työtä, vaalikaamme tätä arvokasta perintöä ja huolehdiakamme siitä, että myös tulevat sukupolvet tuntevat Porilaismetsikön merkityksen osana suomalaista sotilas- ja maanpuolustushistoriaa.

Tammenlehvä ja henkinen kriisinkestävyys

Kyky vastata riskeihin ja puolustautua uhkia vastaan perustuu materiaaliin ja tahtoon.

■ TEKSTI: SAKARI MARTIMO, KUVAT: TAMMENLEHVÄN PERINNELIIHTO

Hengen voimalla

Onnettomuuksia ja sotia tulvillaan olevassa uutisvirrassa huomaa, että kun on tahtoa, keppi tai kivi taipuu aseeksi tai vaikkapa lapio ja rautakan-ki pelastusvälineeksi onnettomuus-alueiden raivauksissa. Ilman tahtoa ohjukset ja hävittäjät tai modernit rai-vauskoneet ovat tehottomia. Tahto, asenne ja halu taas saavat aikaan ih-meitä.

Vuonna 2025 päivitetty Yhteis-kunnan turvallisuusstrategia (YTS) korostaa yksilön merkitystä koko-naisturvallisuuden perustana. Yksit-täinen kansalainen voi luottaa saa-vansa apua sairastuessaan, tulipalon tai työttömyyden sattuessa, kohdatesa-an rikollisuutta ja myös sodan ai-

kana. Apua ei voi kuitenkaan ulkois-taa ”niille muille”. Yhtälö toimi vain, jos jokainen meistä kantaa kykyjensä mukaan kortensa yhteiseen kekkoon.

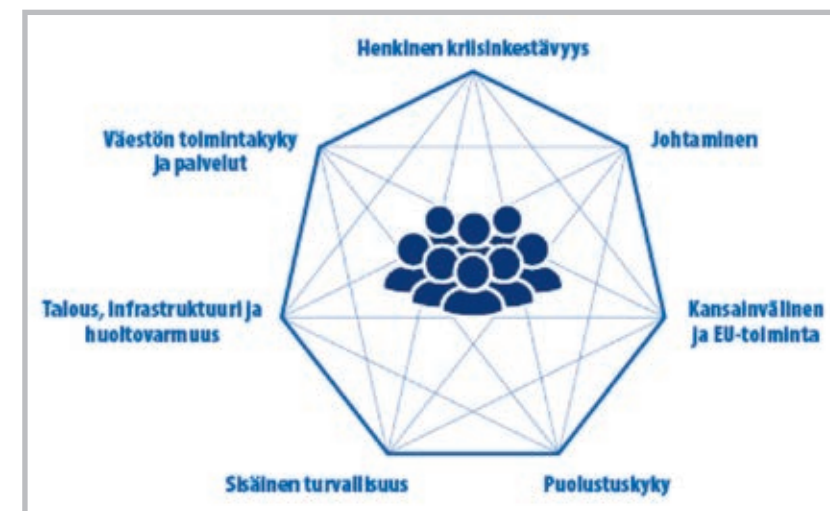
YTS:n yksi kulmakivistä on henki-nen kriisinkestävyys. Sitä voi kuvata tunnetilana, joka perustuu faktoihin ja näyttöihin yhteiskunnan kyvystä pitää yllä kokonaisturvallinen elinym-päristö. Jokainen meistä joutuu väis-tämättä tilanteisiin, jolloin elämä ei suju suunnitellusti. Kun turvaraken-teet tällöin toimivat ja auttavat, syn-tyy tahto ja halu ylläpitää, kehittää ja puolustaa yhteiskuntaa.

Henkistä kriisinkestävyyttä ei ti-lanteen vaatiessa taitoa yhtäkkiä esiin kuin kania hatusta. Kansalaisten luot-tamus yhteiskunnan toimivuuteen

syntyy ajan kanssa arjen aherrukses-sa. Suomalaiset osoittivat melkoista kriisinkestävyyttä sodissamme, kuten myös sotien jälkeisten vaikeiden vuo-sien aikana. Ajankohtainen esimerkki on Ukrainan sota. Jo 12 vuotta kestä-nyt sota ei ole taittanut ukrainalaisten henkistä selkärankaa.

Päivittyvä veteraanityö

Tammenlehvän Perinneliitto (TAPE) perustettiin vuonna 2003 valmistele-maan aikaa jälkeen sotasukupolven. Tuolloin ymmärrettiin, että sotasu-kupolven hiipuessa pois saatamme menettää sen yhteishengen ja yhte-näisyyden, jolla maatamme puolus-tettiin, sotakorvaukset maksettiin ja

selvittiin kylmästä sodasta. Yhtenäisyytemme oli ehkä merkittävin tekijä silloiselle henkiselle kriisinkestävyy-dellemme.

Veteraaniliitot purettiin hallitus-ti vuosien 2023–2025 aikana ja TAPE otti suunnitelman mukaisesti vastuun veteraanityöstä syksyllä 2025. Työ si-sältää veteraanien, puolisoitten ja les-kien edunvalvonta- ja tukityön sekä sotasukupolven perinnetyön. Hii-puvista veteraaniluvuista huolimatta tukityötä tarvitaan vielä 2030-lu-vulle. Perinnetyö on terminä hieman harhaanjohtava kääntäessään kat-seemme taaksepäin. TAPE katsoo sen sijaan eteenpäin ylläpitäen sotasuku-polven yhtenäisyyttä ja siirtäen sitä nuoremmille.

Veteraaniperinnettä valmistel-leen työryhmän suosituksen mukai-sesti Puolustusministeriö määritet-tiin vuoden 2024 asetusmuutoksella veteraaniperinnetyn vastuutahoksi. Samalla perustettiin Veteraaniasi-ain Neuvottelukunta, jonka muodos-tavat eduskuntaryhmien edustajat ja eri tahojen asiantuntijat. Neuvotte-lukunnan tehtävänä on ”toimia ve-teraaniperinteiden ylläpitämiseksi ja veteraaniperinnetyn edistämiseksi viranomaisien ja Tammenlehvän Pe-rinneliiton yhteistoiminta- ja neuvot-telufoorumina”.

Veteraanityön konkreettisia tehtä-viä toteuttavat TAPE:n 27 maakun-nallista alueellista perinneyhdistystä

sekä niiden paikalliset perinnetoimi-kunnat. Lisäksi TAPE:n organisaation kuuluu 24 valtakunnallista jäsenjär-jestöä, kuten Maanpuolustuskiltojen liitto ry.

Jäsenjärjestöjen rooli ja niiden yli 400 000 jäsenen merkitys veteraani-työlle on aivan ratkaiseva. Jokaisel-la järjestöllä on sääntöihinsä kirjatut päätehtävänsä, ja TAPE:n jäsenyy-den kautta järjestöillä on resurssien-sa puitteissa luonnollinen kanava lu-jittaa kansallista yhtenäisyyttämme.

Kansallista yhtenäisyyttä edistävät TAPE:n lisäksi monet kolmannen sek-torin toimijat ja muut tahot. Keskeisiä TAPE:n ekosysteemin kuuluvia toimi-joita ovat esimerkiksi Maanpuolustus-koulutus ry, Sodan ja rauhan keskus Muisti, Partioliike sekä useat säätiöt ja museot. Esimerkiksi Huoltovarmuus-keskus on laajentanut toimintaansa materiaalin lisäksi ”henkiseen huolto-varmuuteen”.

TAPE:n sanomaa ylläpidetään vies-tinnän kanavillamme kuten kotisi-vullamme, *Kenttäpostia*-lehdellä sekä some-työkaluilla. Sanomaa viedään eteenpäin opetuksella, joka on itse asiassa TAPE:n uusi perustamisvai-heessa oleva toiminto. Niin viestin-nässä kuin opetuksessa on paljon synergiamahdollisuuksia jäsenjärjes-töjen kanssa.

Ehkä tärkein perinnetyön muo-to ovat erilaiset alueelliset ja paikal-liset tapahtumat ja tilaisuudet. Pe-

rinteen ydin on paikallista perheen, suvun, koulun, seurakunnan, kunnan tai työyhteisön toimintaa. Yhteisölli-syys kumpua ruhonjuuritasolta. Juuri tässä alueiden ja paikallisten toimijoi-den merkitys korostuu. Jokainen jär-jestö voi ideoida ja järjestää yhteisöl-lisyyttämme ylläpitäviä tapahtumia. Se taas vahvistaa henkistä kriisinkes-tävyyttämme.

Henkistä kriisikestävyyttämme testataan poikkeusoloissa. Tuorei-ta esimerkkejä ovat covid-pandemia tai vaikkapa drooni-uhkan läikkymi-nen alueellemme. Riippumatta poik-keusolojen syystä tiedonkulku, neu-vonta, hengen ylläpito ja tarvittaessa keräykset sekä konkreettinen talkoo-luonteinen työ nousevat arvon arvaa-mattomaan. TAPE onkin kehittämäs-sä poikkeusolojen toimintaansa niin, että sen potentiaali palvelee henkistä kriisinkestävyyttä myös huonoina ai-koina.

Yhdessä tekemisen voima

TAPE jatkaa veteraaniliittojen teke-mää työtä sotasukupolven vahvan perinnön pohjalta ja on merkittävä toimija kansalaisten henkisen krii-sinkestävyyden ylläpidossa. Oli mo-tivoivaa havaita veteraanikentän ra-kennemuutoksen vuosina entisten veteraanijärjestöjen ja TAPE:n jäsen-järjestöjen aktiivinen tuki ja mukana-olo muutoksen edistämiseksi. Selväs-tikin asia koetaan yhteiseksi.

Puolustusministeriöllä on asetuk-sen mukainen vastuu veteraaniperin-teestä, eli kansallisen yhtenäisyyden ylläpidosta. Kokonaisuus on kuiten-kin yhtä hallintosektoria laajempi. Pääasia on, että henkisestä kriisinkes-tävyydestämme pidetään huolta suo-malaiseen tyyliin elämöimättä, mutta päättäväisesti ja hallitusti. Näin saam-me mahdollisuuden selvittää myös tule-vista poikkeusoloista.

#Yhdessä

Veteraanisukupolvelta periytyvät arvot

Kunniavartiossa Lauri Tuuna ja Jyrki Alastalo. Oikealla JR 56 ja JR 60 Kilta ry:n varapuheenjohtaja, evl (evp) Mauri Ikonen ja edessä juhlapuhuja evl Sini Kouri.

Varjosten veljesten muistokivi 40 vuotta

– hiljaisen sankaruuden perintö elää Maskussa

Varjosten veljesten muistokiven paljastamisesta tulee tänä vuonna kuluneeksi 40 vuotta. Juhlavuoden kunniaksi muistomerkillä järjestettiin kunniakäynti ja seppelleenlaskutilaisuus sunnuntaina 16. elokuuta.

■ TEKSTI: TUULA RAHKONEN • KUVAT: SEPPO LERKKI

Varjosten veljesten tarina on yksi Suomen sodanajan koskettavimmista perhekohtaloista. Maskulaisen **Kustaa** ja **Vaula Varjosen** seitsemästä pojasta jokainen kutsuttiin rintamalle. Neljä heistä kaatui, kaksi palasi kotiin sotainvalideina ja nuorin siirrettiin lopulta pois etulinjasta perheen menetysten vuoksi. Veljesten uhraus

oli mittaamaton, mutta perhe kantoi surunsa hiljaisesti ja työntekoon tukeutuen. Muistokivi Maskussa muistuttaa yhä siitä, miten kalliin hinnan pienetkin suomalaisperheet maksoivat maansa vapaudesta.

Varjosten tarina on kuin hiljainen, syvä juonne suomalaisessa sodanajan kokemuksessa – sellainen, joka ei korota itseään, mutta joka jää mieleen kuin vanhan pihapiirin kivi, vuosi-

kymmenten tuulten sileäksi kuluttama.

Maskun rauhaisassa kylämaise-massa Varjosen perhe eli tavallista, työteliästä elämää. Seitsemän poikaa kasvoi metsien ja peltojen keskellä, oppien työn, vastuun ja veljeyden merkityksen. Kun sota lopulta ulottui heidänkin ovelle, jokainen veljeksistä kutsuttiin rintamalle – yksi toisensa jälkeen, kuin perheen sydämetä irrotetut säikeet.

Kohtalo oli armoton. Neljä veljistä kaatui, kaksi palasi pysyvästi haavoittuneina ja nuorin siirrettiin pois etulinjasta, kun perheen menetys oli käynyt liian raskaaksi. Varjosen talossa ei nähty suuria eleitä eikä äänekkäitä valituksia. Suru kulki arjen mukana, hiljaisena mutta syvänä, ja perhe

kantoi sen tavalla, joka on suomalaiselle luonteenomaista: työn, velvollisuuden ja vaatimattoman sitkeyden kautta.

Tänä päivänä muistokivi kertoo heidän tarinansa niille, jotka pysähtyvät sen äärelle. Se ei huuda, vaan kuiskaa – muistuttaa siitä, että sodan hinta ei ole vain taistelujen kulku tai karttojen rajat, vaan myös ne perheet, joiden elämä muuttui peruuttamattomasti. Varjosten veljesten tarina on osa sitä hiljaista perintöä, joka yhä kannattelee suomalaisen maanpuolustustahdon juuria: veljeyttä, uhrausta ja kotiseudun rakkautta.

Tilaisuuden hartauden toimitti rovasti **Esko Laine**, joka muistutti surun ja rakkauden kulkevan samassa maaperässä – mitä suurempaa on rakkaus, sitä suurempaa on menettämisen murhe.

– Muistot menetyksistä kulkivat hiljaisina ja vakavina surun ja kaipauksen tunnevirtoina vuosikymmenien ajan. Suru on osa sotiemme perintöä. Muistot ovat ainoa tapa ylläpitää sitä, mitä ei enää ole. Usein ajatellaan, että suru ja rakkaus ovat toistensa vastakohtia. Siltähän ne näyttävätkin. Merkitseehän suru menettämisen ja luopumisen tuskaa. Rakkaus puolestaan sisältää omistamisen onnea. Ne kuitenkin kasvavat ikään kuin samassa maaperässä. Mitä suurempaa on rakkaus, sitä suurempaa on menettämisen murhe.

Havuseppeleen muistokivelle lasivat **Jarmo Sillanpää** ja juhlapuheen pitänyt Lounais-Suomen aluetoimiston päällikkö, everstiluutnantti **Sini Kouri**. Puheessaan Kouri korosti veljesten uhrauksen mittaa – vaatimaton arki muuttui hetkessä velvollisuudeksi ja sankaruudeksi, ja rauha, jossa elämme, on lunastettu heidän tulevaisuudellaan.

– Varjosten veljesten muistokivi on seissyt Lietsalantien varressa neljäkymmentä vuotta muistuttamassa uhrista, joka hakee vertaistaan maamme historiassa. Yhdestä maskulaisesta kodista lähti seitsemän poikaa puolustamaan isänmaata – neljä heistä ei koskaan palannut. Tämä kivi kertoo,

Kunniavartiossa Lauri Tuuna ja Jyrki Alastalo. Edessä juhlapuhuja evl Sini Kouri.

Yhdestä maskulaisesta kodista lähti seitsemän poikaa puolustamaan isänmaata – neljä heistä ei koskaan palannut.

miten vaatimaton arki muuttui hetkessä velvollisuudeksi ja sankaruudeksi, ja muistuttaa meitä siitä, että rauha ja vapaus on lunastettu heidän tulevaisuudellaan ja unelmillaan.

Tilaisuuden järjestivät Maskun kunta, seurakunta ja perinnetoimikunta sekä JR 56 ja JR 60 Kilta ry. Muistokiven hoidosta ovat vuosien ajan huolehtineet **Henna** ja **Mauri Halme** Niemenkulman kyläyhdistyksestä, Louhisaaren reserviläisten avustuksella.

Varjosten veljesten tarina elää edelleen – hiljaisena, mutta vahvana muistutuksena siitä, mitä vapaus on vaatinut.

Laivaston Sukeltajakilta on aktiivinen reserviläisyhteisö

■ TEKSTI: LAIVASTON SUKELTAJAKILLAN HALLITUS

Laivaston Sukeltajakilta on aktiivinen reserviläisyhteisö, johon kuuluu noin 240 jäsentä. Killan toiminnassa pääsee kehittämään omaa osaamistaan, harjoittelemaan yhdessä ja viettämään aikaa samanhenkisen porukan kanssa. Toiminnassa yhdistyvät sukeltaminen, merellinen toimintaympäristö, maanpuolustustaidot ja ennen kaikkea yhdessä tekeminen.

Killan toiminta on ympärivuotista ja siihen kuuluu monipuolisesti erilaisia harjoituksia, ampumavuoroja, tapahtumia ja yhteisiä tilaisuuksia. Ampumavuoroilla jäsenet voivat ylläpitää ja kehittää ampumataitojaan yhdessä muiden kanssa. Harjoitusten ja ampumisen lisäksi järjestetään myös ren-

nompia tapahtumia, joissa on mahdollisuus tutustua muihin jäseniin ja viettää aikaa yhdessä. Toiminnassa on tilaa sekä tavoitteelliselle harjoittelulle että rennommalle yhdessäololle.

Monipuolisuutta harjoituksiin

Killan toiminta on viime vuosina kehittänyt paljon. Harjoituksia järjestetään aiempaa enemmän ja niiden sisältö on monipuolistunut. Osa koulutustapahtumista järjestetään yhteistyössä Maanpuolustuskoulutusyhdistyksen (MPK) kanssa. Sukeltamisen lisäksi harjoitellaan esimerkiksi tiedustelua, ampumista, saaristossa liikumista ja veneenkuljetusta. Harjoituksissa pyritään tekemään asioita mahdollisimman käytännönläheisesti

ja rakentamaan kokonaisuuksia, joissa eri taidot yhdistyvät.

Turvallisuus on tärkeä osa killan toimintaa. Sukeltaminen vaatii huolellisuutta ja hyvää varautumista, joten esimerkiksi toisen sukeltajan pelastamista ja erilaisia vaaratilanteita varten harjoitellaan säännöllisesti. Tarkoituksena on, että jokainen tietää, mitä tehdä myös silloin, kun kaikki ei mene suunnitelmien mukaan.

Harjoituksissa on mukana niin kokeneita sukeltajia kuin uusiakin tekijöitä. Kokemusta ja osaamista jaetaan eteenpäin, ja samalla jokainen pääsee oppimaan muilta. Yhteistyötä tehdään myös muiden kiltojen ja maanpuolustustoimijoiden kanssa. Killan hallituksella on aktiivinen rooli yhteistyön rakentamisessa ja kehittämi-

sessä erityisesti muiden erikoisjoukkokiltojen kanssa.

Yhteisiä harjoituksia ja tapahtumia järjestämällä voidaan vaihtaa kokemuksia, oppia toisilta ja tuoda toimintaan uusia näkökulmia. Viime aikoina harjoituksissa on ollut mukana esimerkiksi Laskuvarjojääkärikillan jäseniä, mikä on tuonut tekemiseen hyvää vaihtelua ja uusia näkökulmia.

Yhteistyö muiden toimijoiden kanssa on tärkeää myös siksi, että eri kiltojen osaaminen ja toimintaympäristöt täydentävät toisiaan. Kun tekemistä suunnitellaan yhdessä, voidaan harjoituksissa yhdistää erilaisia taitoja ja toimintatapoja. Samalla yhteistyö vahvistaa reserviläisverkostoa ja tuo lisää mahdollisuuksia järjestää jäsenistölle monipuolista toimintaa.

Hyvä porukka

Killan toimintaan kuuluu harjoitusten lisäksi erilaisia tapahtumia ja juhlia. Ne ovat hyvä mahdollisuus tavata muita jäseniä ja viettää aikaa yhdessä myös harjoitusten ulkopuolella. Hyvä porukka ja huumori ovatkin tärkeä osa killan toimintaa. Päivät saattavat olla pitkiä, mutta yleensä hyvä seura korvaa vaivan.

Vuosi 2026 on ollut killalle erityinen myös tunnustuksen osalta. Laivaston Sukeltajakilta palkittiin 4.6.2026 vuoden 2025 killan tunnustuksella. Palkinto myönnettiin ansiokaasta toiminnasta sekä pitkäjänteisestä työstä maanpuolustustaitojen

Laivaston Sukeltajakillassa tärkeintä on lopulta aika yksinkertaista: tehdään yhdessä, pidetään toisistamme huolta ja kehitetään omaa osaamista.

kehittämiseksi ja ylläpitämiseksi. Tunnustus on koko jäsenistön yhteinen ja kertoo siitä työstä, jota killassa on viime vuosina tehty.

Toimintaa kehitetään jatkuvasti, ja Sukeltajakilta panostaa yhä enemmän merellisen toimintansa kehittämiseen

erilaisilla hankkeilla ja investoinneilla. Myös ulkopuoliset yritykset ovat lähteneet mukaan tukemaan toimintaa ja tekemään yhteistyötä killan kanssa. Yhteistyö on tärkeää, sillä killalla on oma roolinsa maanpuolustustaitojen ylläpitämisessä ja kehittämisessä. Samalla se tarjoaa yrityksille mahdollisuuden olla mukana tuke-
massa tätä toimintaa.

Laivaston Sukeltajakillassa tärkeintä on lopulta aika yksinkertaista: tehdään yhdessä, pidetään toisistamme huolta ja kehitetään omaa osaamista. Veden alla ei pärjää yksin, eikä hyvä porukka synny itsestään.

Paikallisen turvallisuuden varmistaja: Varmistin ry tukee Hämeen maakuntajoukkoja

Suomen kokonais-turvallisuus rakentuu laajalle yhteistyölle, jossa viranomaisten lisäksi vapaaehtoisella maanpuolustuksella, järjestöillä ja aktiivisilla kansalaisilla on keskeinen rooli.

■ TEKSTI: JENNI PAASIO JA TIMO WALLENIUS
VARMISTIN RY

Puolustusvoimat vastaa maakuntajoukkojen koulutuksesta ja perusvarustuksesta, mutta toiminnan kehittäminen, osaamisen ylläpito ja suorituskyvyn vahvistaminen tarvitsevat tuekseen myös paikallisia toimijoita. Tätä tehtävää varten perustettiin vuonna 2009 Varmistin ry, joka toimii Puolustusvoimien Hämeen maakuntajoukkojen virallisena tukiyhdistyksenä Päijät-Hämeen ja Kanta-Hämeen alueilla.

Lahdessa kotipaikkaansa pitävä yhdistys on jo 17 vuoden ajan tukenut alueellista turvallisuutta ja vapaa-

ehtoista maanpuolustusta. Vuosien aikana Varmistin ry on kasvanut yhdeksi Suomen aktiivisimmista maakuntajoukkojen tukiyhdistyksistä ja ohjannut maakuntajoukkojen toiminnan tueksi yli 160 000 euroa. Kaikki tuki on käytetty suoraan toiminnan kehittämiseen, sillä yhdistyksen toimihenkilöille ei makseta palkkioita eikä korvauksia.

Yhdistyksen tarkoitus ja toiminta-ajatus

Varmistin ry toimii jäsentensä yhdysiteenä, ylläpitää ja vahvistaa maanpuolustustahtoa sekä edistää yleisiä

maanpuolustusedellytyksiä Hämeessä. Samalla yhdistys tukee Päijät-Hämeen ja Kanta-Hämeen turvallisuutta vahvistavaa toimintaa sekä ylläpitää ja kehittää paikallista vapaaehtoista maanpuolustuskoulutusta. Erityistä painoarvoa annetaan maakuntajoukkojen sotilaallisen ja sotilaallisia valmiuksia tukevan koulutuksen kehittämiseksi.

Yhdistyksen toiminta perustuu ajatukseen, että Puolustusvoimien tarjoamaa perustaa voidaan täydentää nopeasti ja joustavasti siellä, missä tarvetta ilmenee. Toimintaa rahoitetaan jäsenmaksuilla, lahjoituksilla, kannatusjäsenyyksillä, ilmoitusmyynnillä sekä muulla varainhankinnalla. Lisäksi yhdistyksen tukena toimii valtuuskunta, jonka jäsenet edustavat laajasti alueen yhteiskunnallista ja elinkeinoelämän osaamista.

Varmistin ry:n erityispiirre on sen vahva vapaaehtoisuuteen perustuva toimintamalli. Yhdistyksen luottamus- ja toimihenkilöt tekevät työnsä ilman taloudellisia korvauksia, minkä ansiosta kaikki kerätyt varat voidaan ohjata suoraan maanpuolustuksen ja paikallisen turvallisuuden tukemiseen. Tuki Varmistimelle on samalla tuki kotiseudun turvallisuudelle.

Kalustoa, koulutusta ja käytännön tukea

Käytännön tasolla Varmistin ry:n tuki näkyy ennen kaikkea kalustohankintoina, koulutuksen kehittämisenä sekä osaamisen ylläpitämisenä. Yhdistyksen taloudellisella tuella on hankittu maakuntajoukoille koulutusmateriaalia, varusteita ja muuta kalustoa, joka täydentää Puolustusvoimien tarjoamaa perusvarustusta. Lisäksi yhdistys tukee henkilöstön lisäkouluttamista, erityisesti kouluttajatehtävissä toimivien osaamisen kehittämistä.

Maakuntajoukkojen toiminta perustuu pitkälti reserviläisten osaamiseen. Siksi kouluttajien ammattitaidon kehittämislä on merkittävä vaikutus koko joukon suorituskykyyn. Varmistin ry on vuosien aikana mahdollistanut kouluttajien osallistumisen jatko- ja täydennyskoulutuksiin sekä tukenut sellaisten valmiuksien hankkimista, joita voidaan hyödyntää niin koulutuksessa kuin virka-apu- ja poikkeusolojen tehtävissäkin.

Ampumataidon ylläpito tärkeä osa toimintaa

Yksi Varmistin ry:n näkyvimmistä toimintamuodoista on ampumatoiminta. Yhdistys toimii ampu-maseurana, ja tarjoaa jäsenilleen sekä alueen reserviläisille mahdollisuuden kehittää ja ylläpitää ampumataitoaan säännöllisesti ympäri vuoden.

Yhdistys järjestää ratavuoroja sekä koulutusta muun muassa sovelletussa reserviläisammunnassa (SRA) ja toiminnallisessa pistooliammunnassa. Harjoittelun tavoitteena on ylläpitää turvallista ja tarkoitukseenmukaista aseenkäsittelytaitoa sekä kehittää reserviläisten valmiuksia erilaisissa toimintaympäristöissä.

Merkittävä osa ampumatoimintaa on myös Lahden Ahtialassa sijaitseva ampumuola, joka tarjoaa mahdollisuuden harjoitteluun säästä ja vuodenajasta riippumatta. Ampumuola täydentää ratojen tarjoamia harjoittelumahdollisuuksia ja on tärkeä osa yhdistyksen pitkäjänteistä työtä reserviläisten ampumataidon ylläpitämiseksi.

Varmistin-lehti

Koulutuksen ja varustehankintojen lisäksi yhdistys tekee aktiivista tiedotustyötä. Sen julkaisema *Varmistin*-lehti on muodostunut tärkeäksi alueelliseksi turvallisuusalan julkaisuksi, joka kokoaa yhteen maakuntajoukkojen, reserviläiskentän, viranomaisten ja yhteistyökumppaneiden ajankohtaisia asioita.

Lehdessä käsitellään maakuntajoukkojen toimintaa, vapaaehtoista maanpuolustusta, turvallisuuden kehittämistä ja alueellista varautumista. Samalla se

toimii tärkeänä yhdyssiteenä jäsenistölle ja sidosryhmille sekä ylläpitää maanpuolustushenkeä alueella. Vuosien aikana lehdestä on muodostunut arvostettu tiedotuskanava niin reserviläisten kuin viranomaistenkin keskuudessa. Aiemmin ilmestyneitä numeroita voi lukea osoitteessa www.varmistin.fi -> lehtiarkisto.

Sitoutunut jäsenistö

Varmistin ry:n jäseneksi voi liittyä vähintään 15 vuotta täyttänyt Suomen kansalainen, jonka yhdis-

***Yksi Varmistin
ry:n näkyvimmistä
toiminta-
muodoista on
ampumatoiminta.***

Everstiluutnantti evp. Matti Mikkonen

on 25.3.2026 kutsuttu Karjalan Prikaatin Killan kunniapuheenjohtajaksi. Kilta on Suomen vanhin joukko-osastokilta. Matti on toiminut killan puheenjohtajana lähes 30 vuotta.

Lisäksi 22.5.2026 Matti sai Sotakamreerin arvonimen.

Maanpuolustuskiltojen liitot ry onnittelee Mikkosta hienosta kiltatyöstä ja nimityksestä.

Teksti: Kim Jokela

tyksen johtokunta hyväksyy jäseneksi. Jäsenistö koostuu käytännössä Hämeen maakuntajoukkoihin sijoitetuista sekä muista reserviläisistä, viranomaisista, turvallisuusalan ammattilaisista ja maanpuolustuksesta kiinnostuneista kansalaisista. Mukana on myös yrityksiä ja yhteisöjä, jotka haluavat kantaa vastuuta paikallisen turvallisuuden tukemisesta.

Varsinaiset jäsenet osallistuvat aktiivisesti yhdistyksen toimintaan, harjoituksiin ja ampumatoimintaan sekä saavat Varmistin-lehden. Kannatusjäsenet puolestaan tukevat taloudellisesti yhdistyksen työtä ja mahdollistavat sen, että tuki voidaan kohdistaa mahdollisimman tehokkaasti maakuntajoukkojen hyväksi.

Tulokselliset 17 vuotta

Vuonna 2009 perustettu Varmistin

ry on vakiinnuttanut asemansa yhtenä maan merkittävimmistä ja aktiivisimmista maakuntajoukkojen tukiohjelma- ja toimintayhteisöistä. 17 vuoden aikana saavutetut tulokset ovat huomattavat:

- Materiaalituki: Kalusto- ja materiaalihankinnat ovat täydentäneet maakuntajoukkojen suorituskykyä ja mahdollistaneet tehokkaamman koulutuksen.
- Koulutus: Kouluttajien osaamisen kehittäminen on vahvistanut koko joukon valmiuksia.
- Korkeatasoinen ampumakoulutuskulttuuri: Ampumatoiminta, ratavuorot ja ampumaluola ovat luoneet reserviläisille pysyvän mahdollisuuden taitojensa ylläpitämiseen.
- Vakiintunut tiedotuskanava: Varmistin-lehti on rakentanut

yhteisöllisyyttä ja pitänyt yllä turvallisuuskeskustelua toiminta-alueella.

- Viranomaistunnustus: Pitkäjänteinen työ on saanut tunnustusta myös Puolustusvoimilta, muun muassa Panssariprikaatin virallisilla huomionosoituksilla sen vuosipäivänä.

Varmistin ry:n tarina osoittaa, että paikallinen turvallisuus ei synny yksin viranomaisten toiminnalla. Se rakentuu myös vapaaehtoisuudesta, yhteisöllisyydestä ja halusta kantaa vastuuta omasta kotiseudusta. Seitsemäntoista vuoden aikana yhdistys on osoittanut käytännössä, kuinka suuri vaikutus sitoutuneella kansalaistoiminnalla voi olla alueellisen turvallisuuden vahvistamisessa.

Uudenmaan maanpuolustuspäivät Kirkkonummella

■ TEKSTI: ANU JOHANSSON • KUVAT: ARI PAKARINEN

Maanpuolustuspäivä sai alkunsa Vihdis-
sä vuonna 1983, ja
se on järjestetty sen
jälkeen vuosittain.
Päivä on aina kai-
kille osallistujille avoin ja maksuton
ulkoilmatapahtuma.

Nyt järjestetyt Uudenmaan maan-
puolustuspäivät vietettiin 42.:n ker-
ran Kirkkonummella teemalla Pork-
kalan muisto – turvallisuutta vaalien.

Tänä vuonna syyssää antoi sa-
teiden väistyä tapahtuman tieltä ja
se mahdollisti hyvän vierailijamää-
rän tapahtumaan. Paikalla oli paljon
nuoria ja lapsiperheitä tutustumassa

eri toimintoihin reserviläisyhdistys-
ten laajalla kentällä.

Varautuminen ja kokemus siitä,
että voi ja pystyy osallistumaan eri
tavoin maanpuolustukselliseen teke-
miseen, kiinnosti kävijöitä. Tämä on
suurin yhteinen tekijä tapahtumas-
sa. Niin vierailijoiden, kuin näytteil-
leasettajienkin keskuudessa on halu
ja valmius turvata Suomen kokonais-
turvallisuus omalla osaamisellaan
viranomaisedustajana tai vapaaeh-
toisena maanpuolustustyön tekijänä-
kin.

Maanpuolustuskiltojen liitto ry ja
Turvakurssin kiltä ry kertoivat yh-
teistyössä kiltatoiminnasta käytän-

nön tasolla sekä liiton tarjoamien eri
palvelujen osalta.

Kenttäkaupan pieni pop-up-teltta
sai hyvää kannatusta tuotemyynnillä
ja Turvakurssin kiltä ry sai kiinnos-
tuneita kuulijoita siitä miten kiltatoi-
mintaan voi päästä helposti mukaan.

Turpo-seminaareihin marraskuul-
le 2026, että ensi maaliskuulle 2027
löytyi arvonnassa myös voittajat.
Kiitos kävijöille sekä arpavoittajille!

*Tervetuloa liiton mukaan messuille
ensi vuonna!*

Kenttäkaupan pieni pop-up-teltta sai hyvää kannatusta tuotemyynnillä

**Maanpuolustuskiltalaiselle
kestotilaus vain 65 €/12 kk**

Tee kestopilaus:
Puh. (03) 4246 5334

Voit tilata myös sähköpostitse:
tilaajapalvelu@atex.com

<https://shorturl.at/YjCQT>

10
NUMEROA
65 EUROA

**TILAA NYT
SUOMEN SOTILAS**

Kestotilaus alkaa
numerosta 9/2026

www.facebook.com/suomensotilas
www.suomensotilas.fi

Suomen sotilaat.

**Vapaaehtoisen
maanpuolustustyön
ansiomitali**

Pronssimitalin voi
esittää tai anoa myös
itselleen, jos mitalisääntöjen
ehdot täyttyvät.

Hopeamitali myönnetään
erityisansioista ja vain
ulkopuolisesta esityksestä.

Lunastushinnat ovat
100 € + postikulut (pronssi) ja
250 € + postikulut (hopea).

Hakemuslomakkeita ja sääntöjä voi
tilata Suomen Sotilaasta tai tulostaa
lehden kotisivuilta osoitteesta:
www.suomensotilas.fi

Historiallisia hetkiä Hangon Rintamamuseossa

Hangon Rintamamuseo on ainutlaatuinen matkakohde aidolla sodanaikaisella rintamalla. Museo viettää vuonna 2027 juhlavuotta, kun paikallisten sotaveteraanien perustaman museon synnystä tulee kulu-neeksi 40 vuotta. Samalla juhlistetaan kymmenen vuoden taivalta Länsi-Uudenmaan sotahistoriallisen yhdistys ry:n ylläpitämänä museona.

Tänä päivänä museo ilahduttaa kävijöitään korkeatasoisilla sotahistoriallisilla näyttelyillä, monipuolisilla tapahtumilla sekä suosituilla opastuksilla. Perusnäyttely ”Hanko vieraisa käsissä” tarjoaa laajan kat- sauksen talvi- ja jatkosodan tapah- tumiin Hankoniemellä. Lisäksi näh- tävillä on Perinnekeskus, Tykkihalli,

vaihtuvat näyttelyt sekä ulkoalue so- tapolkuineen. Moni kävijä yllättyy sii- tä, kuinka tärkeässä roolissa Hanko oli sotavuosina ja miten äärimmäisen mielenkiintoinen historia alueella on. Hankoa voisikin kutsua Suomen tun- temattomaksi rintamaksi.

Rintamamuseon lisäksi museolla on toinenkin käyntikohde: Bunkkeri- museo Irma – Harpaskogin puolus- tuslinjan helmi, eli aito sodanaikai- nen betonibunkkeri sodanaikaisella varustuksellaan. Tosiharrastajien kan- nattaa myös lähteä bunkkerivaelluk- selle Harpaskoglinjaa pitkin, ja tu- tustua vaikuttavan puolustuslinjan rakentamiseen, erityyppisiin bunkke- reihin ja massiiviseen panssarivau- nuesteeseen.

Ajankohtaisia uutuuksia museolla ovat jälleenrakennettu korsu ”Hams-

terinpesä”, sekä teemanäyttely ”Va- rautuminen – Turvallisissa käsissä”. Uusi näyttely kertoo Suomen varautu- misesta sotavuosien 1939–1945 aika- na sekä varautumisesta erilaisiin yh- teiskunnallisiin häiriötilanteisiin tänä päivänä. Aika ja uhkakuvat ovat eri- laiset, mutta ihmisen perustarpeet ovat säilyneet muuttumattomina – puhdas vesi, ravinto, lämmitys ja suo- ja. Näyttelyyn tutustuessaan voi sa- malla miettiä, mitä tämän päivän yksilöt ja yhteisöt voivat oppia edeltä- viltä sukupolvilta.

*Lue lisää: rintamamuseo.fi
Hangon Rintamamuseo toivottaa
kaikki Maanpuolustuskiltojen
jäsenet lämpimästi tervetulleiksi
jäsenyyshintaan.*

JÄSENETUJEN TARJOAJAT 2026–2027

Santa's Hotels tarjoaa vähintään kaksi yötä ma- joittuville Maanpuolus- tuskiltojen liitto ry:n jä- senille 15 % alennuksen seuraavissa kohteista:

Luosto: Santa's Hotel Aurora
Rovaniemi: Santa's Igloos Arctic Circle, Santa's Hotel Santa Claus, Santa's Hotel Rudolf
Saariselkä: Santa's Hotel Tunturi
Kilpisjärvi: Santa's Chalets Rakka
Kalajoki: Santa's Resort & Spa Sani
Minimivaraus 2vrk. Peruutusehdot ovat ajankohdan mu- kaiset ja määräytyvät varaushetkellä.

Kokoustarjous killeille

Saat hotellin kokoustilan veloituksetta, kun ryhmä (minimi 10 hlöä) majoittuu hotellissa. Tarjous on voi- massa saatavuuden mukaan 31.12.2026 saakka. Tarjous koskee vain uusia varauksia, joiden yhteydessä on mai- nittu MPKL. Kokoustila valitaan ryhmän koon mukaan.

Hangon Rintamamuseo

Tervetuloa Hangon Rintamamuseoon, missä teitä odottaa ainutlaatuinen matka sodanaikaiselle rintamalle!

Hangon Rintamamuseo on erinomainen kohde pereh- tyä alueen sotahistoriaan koko perheen voimin.

Jyväskylän Paviljonki – kokoustarjoukset 2026 (minimi 12hlö)

Tarjoamme teille kokouspaketteja vuodelle 2026 seuraa- vasti:

Kokouspaketti 8 tuntia(klo 8 –20 välillä ja arkena ma-la) Pyydä oma tarjous killan tarpeisiin!

Suomen Sotilas-lehti jäsenetuhintaan!

Kiltalaisille tarjoutuu tällekin vuodelle oma, kiltajä- senhinta 12kk Suomen Sotilaan tilaukselle!

65€/12kk ja nyt 4 numeroa enemmän, kuin vii- me vuonna eli 10 numeroa asiantuntevia lukukoke- muksia.

Savonlinnan teatteri: Marskin ennustus

Elokuvaohjaaja-käsikirjoittaja JP Siilin vaikuttava esi- koisnäytelmä Marskin ennustus.

Ryhmälipun hinta on 34€ (min 20 hlöä) ja kun ryh- mässä 20 maksavaa sisältyy 2 vapaata. Peruslippu 39€ ja eläkeläishinta 34€.

Saat nämä edut käyttöösi liiton kotisivujen kautta täyttämällä yhteystietosi aktivoida Lompakko-sovellus älypuhelimien.

Linkki löytyy tästä:

<https://mpkl.fi/jasenille/ alaosasta>.

Lähetä liiton toimistolle tai liittovaltuuston edustajalle vinkki palvelusta, tuotteesta tai tapahtumasta, josta ha- luat jäsenedun kiltalaisille voimaan: mpkltoimisto@mpkl.fi.

Tilaa nyt Suomen Sotilas

Maanpuolustus-
kiltalaiselle
kestotilaus vain
65 €/12 kk

Tee kestopilaus:

Puh. (03) 4246 5334

tilaajapalvelu@atex.com

<https://shorturl.at/YjCQT>

Kestotilaus alkaa
numerosta 9/2026

10
NUMEROA
65 EUROA

Yli 100 vuotta
Suomen Sotilasta Suomen sotilaille.